CĂRȚI ROMANTICE®

TRIBUTUL

SCRISORI DE DRAGOSTE

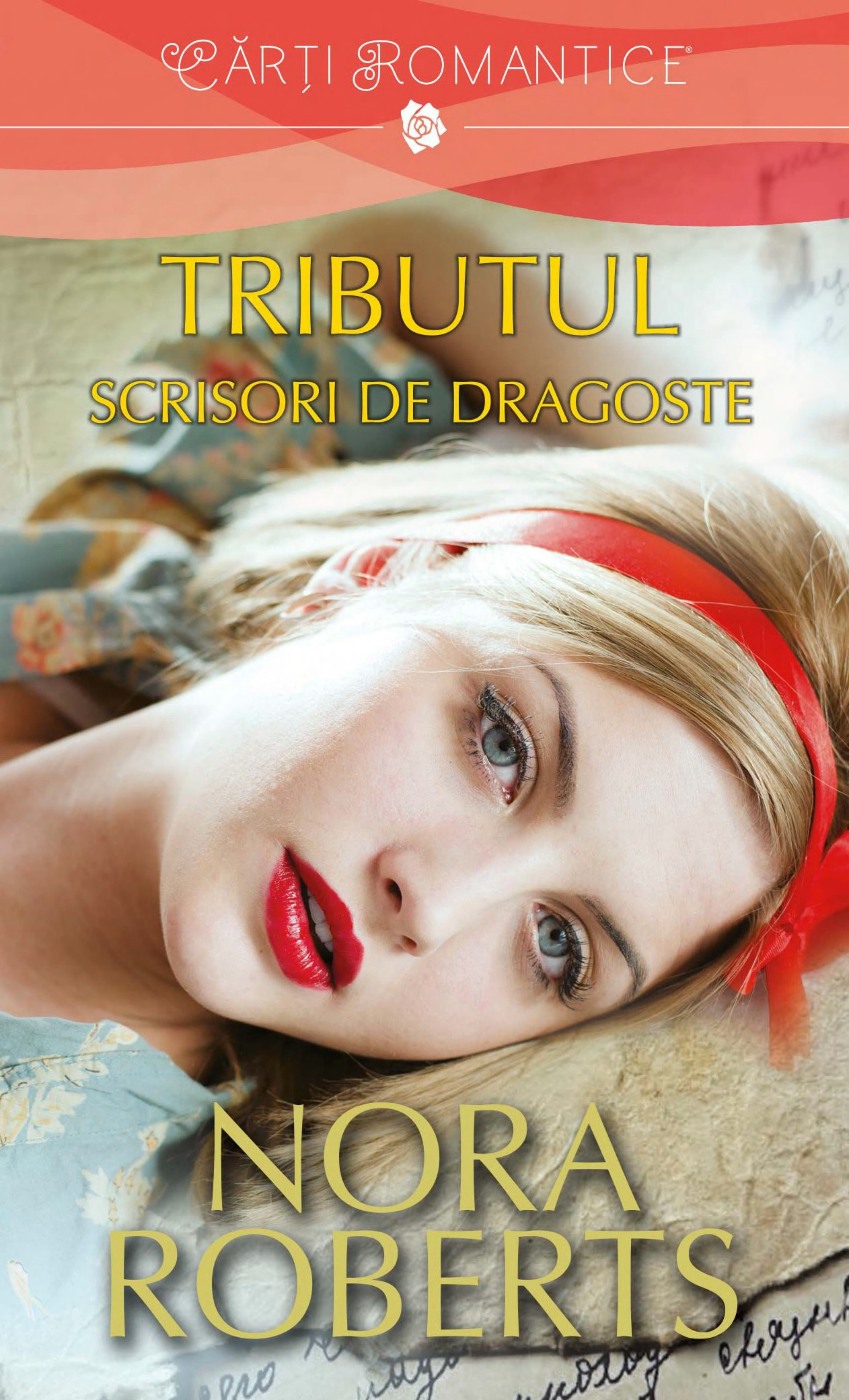

NORA ROBERTS

NORA ROBERTS

Tributul

Scrisori de dragoste

volumul 1

Tribute
Nora Roberts
Copyright © 2008 Nora Roberts

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Tributul
Scrisori de dragoste
Nora Roberts

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Tributul / Nora Roberts; trad.: Diana Ţuţuianu.
– Bucureşti: Litera, 2015
2 vol.
ISBN 978-606-741-495-0
vol. 1 978-606-741-493-6
I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS

Tributul

Scrisori de dragoste

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

volumul 1

Lira®

Pentru Jason şi Kat, acum că vă începeţi viaţa împreună. Fie ca grădina pe care o sădiţi să aibă rădăcini puternice, să îmbobocească în culorile şi formele pe care fiecare dintre voi le aduceţi şi să aveţi grijă de ea, astfel ca florile să înflorească din plin.

Partea întâi

Demolarea

Trecutul nu poate fi înfăţişat;
nu putem şti ceea ce nu suntem.
Însă peste trecut, prezent şi viitor
atârnă de fapt un singur văl.

Henry David Thoreau

capitolul 1

După cum spunea legenda, Steve McQueen înotase o dată gol puşcă printre papura şi nuferii din heleşteul de la Little Farm[1]. Dacă era adevărat - iar Cillei îi plăcea să creadă că este - The King of Cool[2] se dezbrăcase la piele şi plonjase acolo undeva, după ce filmase *Cei şapte magnifici* şi înainte de *Marea evadare*.

În unele versiuni ale legendei, Steve făcuse mai mult decât să se răcorească în noaptea aceea înăbuşitoare de vară din Virginia şi făcuse acel „mai mult" cu bunica Cillei. Deşi la momentul respectiv ambii erau căsătoriţi, fiecare cu altcineva, legenda abunda mai mult în relatări admirative decât unele de dispreţ la adresa lor. Şi fiindcă cei doi erau morţi de mult, nici unul din ei nu putea să confirme sau să nege ceva din toate astea.

Pe de altă parte, se gândi Cilla în timp ce studia apa întunecoasă şi aproape de nepătruns a heleşteului sufocat de nuferi, din câte ştia ea, nici unul nu se deranjase să confirme sau să nege atâta timp cât avuseseră şansa să o facă.

Adevărat sau fals, ea îşi imagină că lui Janet Hardy, atât de fermecătoare, de tragică, de sclipitoare şi plină de probleme, îi plăceau bârfele şi genul acesta de zvonuri. Până şi idolii trebuiau să-şi satisfacă într-un fel poftele inimii.

Stând în lumina soarelui galben intens, cu faţa înţepată de aerul muşcător şi rece al lunii martie, Cilla putea să vadă imaginea aceea în cele mai mici detalii. Noaptea de vară înăbuşitoare şi umedă, învăluită în lumina albastră a lunii ca un proiector. Grădinile ar fi fost în culmea splendorii lor, înnebunind aerul cu parfumul lor. Apa ar fi fost răcoroasă şi mătăsoasă pe piele,

[1] Micuţa Fermă

[2] Poreclă dată lui Steve McQueen în presa vremii (n.tr.)

de culoarea ceaiului de mușețel, cu flori roz și albe presărate deasupra ca niște perle strălucitoare.

Janet ar fi fost la rândul ei în culmea splendorii, absolut ametitoare, se gândi Cilla visătoare. Cu părul desfăcut, ca o coamă aurie aparent în dezordine, răsfirându-i-se pe umerii albi... Nu, aceștia ar fi fost și ei aurii, de la bronzul de peste vară. Umerii aurii în apa de culoarea ceaiului și ochii ei de-un albastru ca de gheață, sclipind de râs și cel mai probabil de la un consum copios de băuturi alcoolice.

Muzica străpungea întunericul și scânteia parcă precum licuricii de deasupra câmpurilor fertile, a pajiștilor de catifea, își imagină Cilla. Vocile oaspeților de weekend care hoinăreau pe pajiști, pe verande și în curțile interioare ale caselor, la fel de vii și de limpezi ca muzica. Stelele, la fel de luminoase ca acelea care străluceau deasupra capului ei, precum niște mici giuvaiere, erau risipite împrejurul lunii strălucitoare.

Zone întunecate de umbre, lumini colorate revărsate de la felinare.

Da, cam așa ar fi fost. Lumea lui Janet fusese una plină de lumină strălucitoare și întuneric total. Întotdeauna fusese așa.

Cilla spera că ea plonjase în acest helește impardonabil de dezbrăcată și de beată, de nesăbuită și de fericită. Și pe de-a întregul neștiutoare că viața ei glorioasă, disperată și extrem de plină avea să se încheie doar un deceniu mai târziu.

Înainte să-și întoarcă spatele la helește, Cilla îl trecu pe listă în carnețelul ei gros. Trebuia curățat, testat și stabilizat din punct de vedere ecologic. Mai făcu o însemnare să nu uite să citească mai multe despre îngrijirea și întreținerea unui helește înainte să încerce să facă asta pe cont propriu sau să angajeze un expert.

După care mai erau și grădinile. Sau ce mai rămăsese din ele, se gândi în timp ce trecea prin iarba înaltă și deasă. Buruieni și bălării, straturi de vițe ca niște adevărate pături ce acopereau totul în jur, tufișuri crescute peste măsură ale căror crengi se țeau prin stratul acoperitor

ca niște oase maronii, stricând ceea ce fusese cândva pur și simplu fantastic. Altă metaforă, presupuse ea, ce simboliza parcă tot ce fusese strălucitor și frumos și acum evident năpădit și îngropat într-un haos acaparator.

Avea nevoie de ajutor cu partea asta, hotărî ea. Un ajutor considerabil. Indiferent de cât de mult își dorea să se implice în acest proiect, să facă treabă cu propriile mâini, nu putea cu nici un chip să cureţe, să taie, să ardă și să reproiecteze totul de una singură.

Bugetul alocat va trebui să includă o echipă de peisagiști. Își mai notă și faptul că trebuia să studieze fotografii mai vechi ale grădinii, să cumpere niște cărți speciale de peisagistică pentru a învăța câte ceva și să contacteze peisagiști locali pentru oferte de preț.

Stând locului, examină cu atenție pajiștile în ruină, gardurile parcă încovoiate sub propria greutate, vechiul hambar trist de culoarea cenușii, vizibil afectat de vicisitudinile vremii. I se spusese că aici existaseră cândva pui de găină, câțiva cai frumoși, câmpuri îngrijite cu recolte, o mică – dar înfloritoare – pădurice de pomi fructiferi. Dorea să creadă – poate că avea nevoie să creadă – că putea să aducă toate astea înapoi. Că primăvara viitoare și toate primăverile ce aveau să vină, va putea să stea acolo și să privească cum toate acestea înmugureau și prosperau, pe o proprietate ce îi aparţinuse bunicii sale.

Și care acum era a ei.

O văzu cum era acum și cum fusese odată prin propriii ochi de un albastru glacial, umbriți de cozorocul unei șepci de baseball cu logoul emisiunii *Rock the House*. Părul ei, cu o tentă mai apropiată de culoarea mierii decât cea a pulberii de aur, era băgat prin decupajul de la spatele șepcii, formând o coadă lungă și dezordonată. Purta un hanorac peste umerii puternici și trunchiul prelung, blugi spălăciți pe picioarele lungi și bocanci pe care și-i cumpărase cu ani buni în urmă pentru o excursie prin munții Blue Ridge. Aceiași munți pe care acum îi vedea înălțându-se până la cer.

Cu ani în urmă, gândi ea. Ultima dată când venise în est, venise aici. Şi când, bănuia ea, fuseseră sădite seminţele pentru ceea ce urma să facă acum.

Oare starea în care totul se afla acum nu fusese cauzată de aceşti ultimi patru ani – sau să fi fost cinci – de neglijenţă din partea ei? Ar fi putut să forţeze nota mult mai devreme, ar fi putut să *ceară cu insistenţă* acest lucru. Ar fi putut să facă ceva.

– Fă-o acum, îşi reaminti ea singură.

Nu avea cum să regrete întârzierea mai mult decât regreta toată manipularea şi certurile aprige şi înverşunate la care recursese ca să îşi oblige mama să-i cedeze proprietatea.

– E a ta, Cilla, îşi spuse. N-o da în bară.

Se întoarse, îşi adună curajul, după care îşi croi drum prin iarba înaltă şi rugi spre vechea reşedinţă a fermei, unde Janet Hardy găzduise petreceri spumoase sau doar evadase între două roluri. Şi unde, în 1973, îşi luase viaţa într-o altă noapte de vară înăbuşitoare.

Cel puţin asta spunea legenda.

Erau fantome acolo. Faptul că le simţea prezenţa era aproape la fel de obositor ca evaluarea parterului şi a celor două etaje şubrede şi dărăpănate, să înfrunte praful şi murdăria, starea descurajant de proastă a clădirii. Fantomele, presupuse Cilla, reuşiseră însă să împiedice în bună măsură orice act de vandalism sau ocuparea ilegală a casei. Legendele, se gândi ea, aveau utilitatea lor.

Aranjase rebranşarea la curent şi adusese o mulţime de becuri pe lângă tot felul de articole de menaj care spera că vor fi de ajuns pentru început. Depusese cereri pentru toate autorizaţiile privitoare la casă şi făcuse cercetări legate de antreprenorii locali.

Acum era timpul să se apuce de ceva.

Făcându-şi o listă cu priorităţi, se apucă de prima dintre cele patru băi care nu mai văzuseră nici o perie în ultimii şase ani.

Şi în plus, era aproape sigură că ultimii chiriaşi nu se deranjaseră prea tare cu asemenea chestiuni pe durata şederii lor limitate.

– Ar putea fi şi mai dezgustător de-atâta, începu să bombăne în timp ce răzuia şi freca. Ar putea fi şerpi şi şobolani. Şi Dumnezeule, mai taci! Că cine ştie, poate ţi se arată.

După două ore în care asudase din plin şi golise nenumărate găleţi de apă murdară, se gândi că ar putea să rişte să folosească utilităţile casei şi fără să fi fost vaccinată în prealabil. Dând pe gât nişte apă îmbuteliată la sticlă, o luă în jos pe scările din spate ca să încerce bucătăria mare a reşedinţei. Şi aruncându-şi privirea spre blaturile laminate ale dulapurilor butucănoase, o combinaţie de bleu cu alb, se întrebă a cui idee fusese tentativa acea de modernizare şi de ce respectivul presupusese că avea să se potrivească în vreun fel cu vechea şi minunata maşină de gătit O'Keefe & Merritt şi cu frigiderul Coldspot.

Din punct de vedere estetic, încăperea era peste măsură de hidoasă, însă aspectul igienic trebuia să aibă prioritate.

Fixă uşa din spate ca să stea deschisă pentru aerisire, îşi puse din nou mănuşile de cauciuc şi deschise cu foarte multă precauţie uşa cuptorului.

– Oh, fir-ar să fie.

În timp ce cea mai mare parte a unei cutii de soluţie de curăţat cuptorul fu pusă la treabă, ea se ocupă de grătarele din interiorul cuptorului, de arzătoare, de partea de sus a maşinii de gătit şi de capacul acestuia. Prin minte îi trecu rapid imaginea unei fotografii. Janet, cu un şorţ de bucătărie cu volănaşe peste o rochie strânsă pe talie şi cu fusta largă, cu părul auriu strâns în spate într-o coadă obraznică, amestecând ceva într-o oală mare de pe foc. Zâmbind la aparatul foto în timp ce cei doi copii ai ei o priveau cu adoraţie.

Fotografie făcută în scopuri publicitare, îşi aminti Cilla. Pentru una dintre revistele pentru femei. *Redbook* sau *McCall's*. Vechea maşină de gătit de la reşedinţa

fermei strălucea atunci nou-nouță. Și avea să o facă din nou, își jură ea. Într-o bună zi, avea să amestece și ea într-o oală pe aceeași mașină de gătit, mimând probabil la fel de multă pricepere precum bunica ei.

Dădu să se lase pe vine ca să verifice cum acționa soluția de curățat cuptorul, dar scoase un strigăt scurt când își auzi numele.

Bărbatul stătea în pragul ușii deschise, cu o aureolă creată de lumina soarelui în jurul părului blond grizonant. Zâmbetul îi adâncea cutele de pe față, o față încă atât de frumoasă, și îi încălzea ochii căprui și calmi.

Ei îi sări inima din piept din cauza surprizei, oscilând apoi între plăcere și stinghereală.

– Tată.

Când el păși în față, cu brațele deschise pentru o îmbrățișare, ea își ridică rapid mâinile, trăgându-se înapoi.

– Nu, nu face asta. Sunt absolut dezgustătoare. Plină de... nici măcar nu vreau să știu de ce anume. Își șterse fruntea cu dosul palmei, după care își scoase în grabă mănușile de protecție. Tată, repetă ea.

– Văd aici un mic loc curat. Îi ridică bărbia cu mâna și o sărută pe obraz. Uită-te la tine.

– Aș fi vrut să nu faci asta. Însă râse în timp ce mare parte din stânjeneala inițială îi trecu. Ce faci aici?

– Cineva te-a recunoscut când te-ai oprit în oraș pentru provizii și i-a spus ceva lui Patty. Iar Patty, continuă el, referindu-se la soția lui, m-a sunat. De ce nu mi-ai spus că vii?

– Eram pe cale s-o fac. Vreau să spun că eram pe cale să te sun. La un moment dat. În cele din urmă. Când avea să-mi fie clar ce să-ți spun. Nu voiam decât să ajung aici mai întâi, după care... Își aruncă rapid privirea înspre cuptor. M-am luat cu treaba.

– Asta văd și eu. Când ai intrat?

Începu să fie cuprinsă de mustrări de conștiință.

– Ascultă, hai să mergem afară pe veranda din față. Nu-i prea rău afară, și în plus acolo e o ladă frigorifică în care am un sendviș imens, cu bucăți de carne prăjită, care

ne-așteaptă. Lasă-mă doar să mă spăl, după care stăm de vorbă.

Afară, în față, nu era atât de rău ca în interior, se gândi Cilla când se așeză pe treptele deformate împreună cu tatăl ei, însă destul de rău. Peluza crescută excesiv, plină de buruieni ca și grădinile, trioul de peri strâmbi din specia Bradford, încâlceala sălbatică a ceea ce ei îi părea a fi glicină, toate puteau fi reparate într-un fel sau altul. Și aveau să fie. Privi minunata magnolie bătrână și deasă, cu frunzele ei lucioase și florile rozalii, și narcisele încăpățânate care își făcuseră loc străpungând armura de țepi a trandafirilor ce se cățărau de-a lungul zidurilor de piatră.

– Îmi pare rău că n-am sunat, începu Cilla în timp ce îi dădu tatălui ei o sticlă rece cu ceai ca să meargă cu jumătatea de sendviș. Îmi pare rău că n-am sunat.

El o bătu ușor cu mâna pe genunchi, îi deschise sticla, după care o deschise pe a lui.

Era tipic pentru felul lui de-a fi, se gândi ea. Gavin McGowan lua lucrurile așa cum erau: bune, rele, mediocre. Nu putea să înțeleagă cum de putuse vreodată să se îndrăgostească de dezastrul emoțional întruchipat de mama ei. Însă asta se întâmplase cu mult timp în urmă, cugetă Cilla, și în cu totul și cu totul alt loc.

Mușcă din bucata ei de sendviș.

– Sunt o fiică rea.

– Cea mai rea, spuse el și o făcu să râdă.

– Lizzie Borden[1].

– A doua în topul celor mai rele. Ce face maică-ta?

Cilla mușcă din sendvișul ei, dându-și ochii peste cap.

– În momentul de față, Lizzy este în mod clar în urma mea în topul mamei. Altminteri, ea-i bine. Numărul Cinci încearcă să încropească un spectacol de cabaret pentru ea.

La privirea întrebătoare, dar calmă a tatălui ei, Cilla ridică din umeri.

[1] Femeie care a trăit în SUA între anii 1860 și 1927 și despre care se crede că și-a ucis tatăl și pe noua lui soție cu un topor în 1892. (n.tr.)

– Cred că atunci când căsătoriile tale au în medie o durată de trei ani, atribuirea de numere soților este o chestie practică și eficientă. Tipul e OK. Este mai bun decât Numărul Patru și Doi și în mod considerabil mai deștept decât Numărul Trei. Și el este motivul pentru care stau aici și împart un sendviș cu Numărul Unu care nu va avea niciodată pereche.

– Cum așa?

– Ca să încropești ceva cu muzică și dans e nevoie de bani. Iar eu aveam niște bani.

– Cilla.

– Așteaptă, așteaptă. Eu aveam niște bani, iar ea avea ceva ce-mi doream eu. Mi-am dorit locul ăsta, tată. Și asta de destulă vreme.

– Tu...

– Îhî, am cumpărat ferma. Cilla își dădu capul pe spate izbucnind în râs. Iar ea este *atât* de supărată pe mine. Dumnezeu știe că ea nu a vrut-o. Adică, uită-te în jur. N-a mai fost pe-aici de ani, de *zeci de ani*, și a mai și concediat fiecare manager, fiecare administrator, fiecare custode care s-a ocupat de fermă. Nu mi-ar fi dat-o nici în ruptul capului și a fost greșeala mea să i-o cer acum câțiva ani. Și nici nu mi-ar fi vândut-o.

Mai luă încă o gură de sendviș, savurându-l acum.

– Și-a pus fața aceea tragică și mi-a vorbit plină de amărăciune despre Janet. Însă acum avea nevoie de capital și voia ca eu să investesc. Eu i-am răspuns cu un mare NU hotărât, ceea ce a atras o ceartă crâncenă și tot felul de scene. Le-am spus ei și Numărului Cinci că aș cumpăra locul acesta, le-am anunțat o sumă și am subliniat faptul că oferta era de neclintit.

– Deci ți-a vândut-o ție. Ți-a vândut Little Farm.

– După mult scrâșnit din dinți, multe bocete, diferite prelegeri mâhnite cu privire la comportamentul meu de fiică nerecunoscătoare încă din ziua în care m-am născut. Și-așa mai departe. Nu mai contează.

De fapt, nici nu prea contase, se gândi Cilla.

– Ea n-a vrut-o, eu da. Ar fi vândut-o cu mult înainte de asta dacă n-ar fi fost condiționată de tutelă. Putea

fi vândută și transferată numai membrilor familiei până când, până în 2012? Oricum, Numărul Cinci a calmat-o, și toată lumea a primit ce și-a dorit.

– Ce-ai de gând să faci cu ea, Cilla?

„Să trăiesc", se gândi ea. „Să respir."

– Ți-o mai amintești, tată? Eu am văzut doar fotografiile și vechile filmulețe făcute în casă, însă tu ai fost aici când era în toată splendoarea ei. Când împrejurimile erau luxuriante, iar verandele strălucitoare. Când avea caracter și grație. Asta-i ce-am de gând să fac cu ea. Am de gând s-o readuc la viață.

– De ce?

Ea auzi și nerostitul *Cum?* și își spuse în sinea ei că nu conta faptul că el nu știa ce poate ea să facă. Sau, mă rog, nu prea conta.

– Deoarece cred că merită mai mult de-atât. Deoarece cred că Janet Hardy merită mai mult de-atât. Și fiindcă sunt capabilă să o fac. Mă ocup de renovări de case deja de aproape cinci ani. De doi ani în mare parte de una singură. Știu că nici una dintre cele pe care le-am renovat nu a fost chiar la aceeași scară cu asta, însă mă pricep. Am scos o grămadă de bani din proiectele mele.

– Deci faci asta pentru bani?

– Aș putea să mă răzgândesc în următorii patru ani, însă pentru moment? Nu. N-am cunoscut-o niciodată pe Janet, însă ea mi-a influențat aproape fiecare domeniu al vieții. Locul acesta are ceva ce a atras-o aici, chiar la sfârșitul vieții ei. Locul acesta are ceva ce mă atrage și pe mine.

– E cale lungă și-o diferență majoră față de ce-ai văzut până acum, spuse Gavin. Și nu vorbim doar de kilometri distanță, ci și de atmosferă. De cultură. Shenandoah Valley, această parte a ei, încă este cât se poate de rurală. Skyline Village se mândrește cu o populație de câteva mii de persoane și chiar și orașele mai mari precum Front Royal și Culpepper reprezintă o diferență majoră față de L.A.

– Cred că vreau să explorez toate astea şi vreau să-mi petrec mai mult timp căutându-mi rădăcinile de pe Coasta de Est.

Îşi dori ca el să fie mulţumit în loc să fie îngrijorat de faptul că ea ar putea da greş sau ar renunţa. Din nou.

– Sunt sătulă de California, sunt sătulă de tot ceea ce reprezintă ea, tată. Nu mi-am dorit niciodată ce şi-a dorit mama, nici pentru mine, nici pentru ea însăşi.

– Ştiu, scumpo.

– Aşa c-o să locuiesc aici o vreme.

– *Aici?* Expresia de pe faţa lui era de şoc absolut. Să locuieşti aici? La Little Farm?

– Ştiu, e o nebunie. Însă am fost într-o mulţime de călătorii cu cortul şi cam despre asta o să fie vorba aici, cel puţin în următoarele câteva zile. După care pot să-mi fac un adăpost acceptabil înăuntru pentru o perioadă mai lungă. O să dureze aproximativ nouă, zece luni, poate un an să fac restaurarea, s-o fac ca lumea. La sfârşitul acestei perioade, o să ştiu dacă vreau să rămân sau să trec mai departe. Iar dacă o să fie vorba de mers mai departe, o să-mi dau seama până atunci ce-o să fac cu ferma. Însă în momentul ăsta, tată, am cam obosit să tot trec mai departe.

Gavin nu spuse nimic o clipă, după care îşi puse braţul pe după umerii Cillei. Oare avea el vreun fel de idee, se întrebă ea, ce însemna pentru ea acea manifestare neintenţionată de sprijin? De unde să fi avut?

– Era minunat aici, minunat, totul era plin de speranţă şi de fericire, îi spuse el. Caii păscând, câinele ei moţăind la soare. Florile erau încântătoare. Cred că atunci când era aici, Janet se ocupa personal de-o parte din grădină. Venea aici să se relaxeze, după cum spunea ea. Şi asta şi făcea, nişte perioade scurte de timp. Însă apoi avea nevoie de oameni, sau cel puţin aşa era impresia mea. Avea nevoie de zgomot, de râsete, de lumină. Însă din când în când, venea aici singură. Fără prieteni, fără familie, fără presă. Întotdeauna m-am întrebat ce făcea în timpul acelor vizite solo.

– Aici ai cunoscut-o pe mama.

– Așa e. Eram doar niște copii, iar Janet a dat o petrecere în cinstea lui Dilly și a lui Johnnie. Invitase o grămadă de copii de pe-aici. Lui Janet i-a plăcut de mine, așa că am fost invitat iar și iar, ori de câte ori erau ei aici. Eu și Johnnie ne jucam împreună și am rămas prieteni până la adolescență, deși el începuse să umble cu alt soi de oameni. După care Johnnie a murit. El a murit și totul s-a întunecat brusc. După asta Janet a început să vină pe aici singură mult mai des. Când veneam acasă de la facultate, obișnuiam să mă cațăr pe zid să văd dacă-i aici, dacă Dilly era cu ea. O vedeam mergând singură de colo, colo sau doar luminile aprinse. Am vorbit cu ea de câteva ori, de trei sau patru ori, după ce-a murit Johnnie. După care s-a dus și ea. De-atunci, aici n-a mai fost nimic la fel. Locul acesta chiar merită mai mult, spuse el cu un oftat. Și la fel și ea. Tu ești cea care ar trebui să încerce să facă asta pentru ea și pentru casă. E posibil ca tu să fii singura în stare s-o facă.

– Mulțumesc.

– Eu și Patty o să te ajutăm. Ar trebui să vii să stai la noi până când locul ăsta va fi locuibil.

– Da, o să am nevoie de ajutorul vostru, însă vreau să stau aici. Să încep să cunosc, să simt locul ăsta. Am făcut niște cercetări în legătură cu el, însă mi-ar folosi niște recomandări privind forța de muncă locală, calificată sau nu. Instalatori, electricieni, tâmplari și peisagiști. Și numai oameni serioși, care să poată urma instrucțiunile date.

– Adu-ți carnețelul.

Ea se ridică rapid în picioare, porni să intre în casă, după care se întoarse.

– Tată, dacă lucrurile ar fi mers între tine și mama, ai fi rămas în branșă? Ai fi rămas în L.A.?

– Poate. Dar niciodată n-am fost fericit acolo. Sau n-am fost fericit acolo pentru mult timp. Și nici n-am fost un actor care să facă cu pasiune ceea ce făcea.

– Erai bun.

– Destul de bun, spuse el cu un zâmbet. Însă nu-mi doream ceea ce-și dorea Dilly, nici pentru ea, nici pentru

mine. Aşa că am înţeles la ce te-ai referit când ai spus acelaşi lucru. Nu-i vina ei, Cilla, că noi am vrut altceva.

– Tu ai găsit aici ceea ce-ţi doreai.

– Da, dar ...

– Asta nu înseamnă c-o s-o fac şi eu, spuse ea. Ştiu bine asta. Dar pur şi simplu e posibil să se întâmple aşa.

Mai întâi, presupuse Cilla, trebuia să înţeleagă ce anume îşi dorea cu adevărat. Pentru că mai mult de jumătate din viaţă făcuse ceea ce i se spusese să facă şi acceptase ce avea ca fiind ceea ce *ar trebui* să îşi dorească. Iar mare parte din ce mai rămăsese, admise ea, şi-o petrecuse evadând sau ignorând toate acestea sau considerând pur şi simplu ce se petrecuse ca şi cum ar fi fost viaţa altcuiva.

Fusese actriţă înainte să poată vorbi deoarece asta fusese ceea ce îşi dorise mama ei. Îşi petrecuse copilăria jucând rolul unui alt copil, unul care era cu mult mai drăguţ, mai deştept şi mai încântător decât era ea de fapt. Când se terminase cu asta, se luptase din răsputeri cu ceea ce agenţii şi producătorii de film considerase-ră a fi anii mai dificili şi mai ciudaţi, în care oferta în branşa asta nu fusese prea grozavă. Scosese împreună cu Dilly un album muzical dezastruos, genul de combinaţie mamă–fiică, şi făcuse o serie de filme de groază cu adolescenţi în care ea, una, se considerase foarte norocoasă când în cele din urmă personajul ei era ucis într-un mod absolut groaznic.

Deja înainte de majorat ajunsese să nu mai aibă succes deloc, se gândi Cilla în timp ce se prăbuşea în patul din camera de motel. Se transformase într-o fostă viitoare tânără speranţă care căpătase numai câteva roluri de invitat special în seriale TV şi de voce pentru diferite reclame.

Însă serialele TV interminabile şi cele câteva filme de categoria B, deloc memorabile, îi asiguraseră bani albi pentru zile negre. Fusese destul de înţeleaptă să strângă suficienţi bani ca să-şi permită luxul să încerce diferite lucruri ca să vadă dacă îi plăceau sau nu.

Mama ei considerase că astfel își irosea talentul pe care i-l dăduse Dumnezeu, iar terapeuta îi spusese că se afla în faza de evitare a realității.

Cilla considerase însă că era perioada ei de formare.

Indiferent cum l-ai fi numit, fenomenul o adusese aici într-un hotel cât se poate de jalnic din Virginia, confruntând-o cu perspectiva unei munci grele, extenuante și costisitoare ce avea să se întindă pe durata următoarelor câtorva luni. Abia aștepta să înceapă.

Porni televizorul, intenționând să-l folosească doar ca zgomot de fundal în timp ce stătea în fund pe patul plin de cocoloașe ca să mai treacă încă o dată în revistă însemnările din carnețel. Auzi bufniturile a două cutii de aluminiu căzând în automatul de băuturi răcoritoare aflat pe hol, la nici un metru de ușa camerei sale. Undeva în spate, sunetele fantomatice ale televizorului din camera alăturată pluteau prin perete.

La televizorul ei se auzea zumzetul știrilor, iar ea începu să-și facă planul pentru a doua zi. Baia de serviciu, numărul unu. Să stea afară într-un cort nu constituia o problemă pentru ea, însă mutarea de la motel însemna că avea nevoie de un minimum de facilități de bază. Munca istovitoare necesita un duș funcțional. Instalația de apă, prima prioritate.

Cam pe la jumătatea listei, ochii începură să i se închidă. Spunându-și încă o dată în gând că dimineață voia să plece de la hotel și să ajungă la fermă până în ora opt, închise televizorul, apoi și lumina.

Pe măsură ce se cufunda în somn, fantomele din camera alăturată părură să plutească înspre ea prin perete. Auzi vocea superbă a lui Janet Hardy înălțându-se într-un cântec menit să sfarme inimi.

– Perfect, murmură Cilla adormind cu melodia respectivă în urechi.

Ea stătea în adorabila curte interioară ce avea vedere spre frumosul heleșteu și dealurile verzi ce se rostogoleau înspre munții azurii. Trandafirii și crinii înmiresmau aerul cu parfumul ce făcea albinele să bâzâie amețite

şi chiar o pasăre colibri, ce sărea în ochi precum un smarald, să ţâşnească ici, colo după nectar ca o săgeată. Soarele se revărsa puternic şi strălucitor din cerul fără nori, învăluind totul într-o lumină aurie ca de poveste. Păsărelele ciripeau într-o armonie perfectă ca într-un film Disney.

– Mă aştept ca în orice moment să-l văd pe Bambi zburdând cu iepuraşul Thumper, comentă Cilla.

– Exact aşa o vedeam şi eu. În vremurile bune.

Tânără, frumoasă, într-o rochie albă şi delicată de vară, cu umerii dezgoliţi, Janet sorbea din limonada efervescentă.

– Grădina perfectă ca un decor pe scenă şi pregătită ca eu să-mi fac intrarea.

– Şi în vremurile rele?

– O evadare, o închisoare, o greşeală, o minciună. Janet ridică din umerii ei frumoşi. Însă mereu o altă lume.

– Ai adus lumea aia cu tine. De ce?

– Aveam nevoie de ea. Nu puteam să fiu singură. Există mult prea mult spaţiu în jur atunci când eşti singur. Cum îl umpli? Cu prieteni, bărbaţi, sex, droguri, petreceri, muzică. Cu toate astea, aici puteam să mă liniştesc pentru o vreme. Aici puteam să mă prefac, să pretind că sunt Gertrude Hamilton din nou. Deşi ea a murit când aveam şase ani, ca să fie înlocuită de Janet Hardy.

– Ai vrut să fii Gertrude din nou?

– Bineînţeles că nu. Un râs frumos, strălucitor şi îndrăzneţ ca acea zi, dansă prin aer. Însă îmi plăcea să pretind că sunt. Gertrude ar fi fost o mamă mai bună, o soţie mai bună, probabil o femeie mai bună. Însă Gertrude n-ar fi fost nici pe departe la fel de interesantă ca Janet. Cine şi-ar fi adus aminte de ea? Pe când Janet? Nimeni nu o s-o uite vreodată.

Cu capul ridicat, Janet îşi afişă zâmbetul său inconfundabil – plin de umor, atotştiutor şi uşor incitant.

– Nu eşti tu dovada vie a acestui fapt?

– Poate că sunt. Însă mie mi s-a părut îngrozitor ce s-a întâmplat cu tine şi ce s-a ales de locul acesta. Pe tine

nu te mai pot aduce înapoi, nici măcar să te cunosc. Însă asta pot s-o fac.

– O faci pentru tine sau pentru mine?

– Cred că pentru amândouă.

Văzu dumbrava, toată plină de flori roz și albe, simți parfumul din jur și își dădu seama de cât potențial exista în locul acela. Și caii păscând pe câmpurile verzi, siluete aurii și albe decupate pe fundalul dealurilor.

– Nu văd locul acesta ca pe decorul perfect. N-am nevoie de ceva perfect. Îl văd ca pe moștenirea ta lăsată mie și, dacă pot să-l readuc la viață, ca pe un tribut al meu adus ție. Pentru că ești bunica mea și pentru că, prin tata, rădăcinile mele se află în acest loc. Și vreau să știu asta și să o simt.

– Lui Dilly nu-i plăcea aici, ba chiar ura locul ăsta.

– Nu știu dacă așa a fost mereu. Dar acum cu siguranță așa este.

– Ea voia Hollywoodul – cu tot ce însemna el. S-a născut dorindu-și asta, dar lipsindu-i talentul sau dăruirea de a face ca Hollywoodul să o vrea pe ea. Tu nu ești ca ea, nici ca mine. Poate că... Janet zâmbi în timp ce sorbi din nou din pahar. Poate că semeni mai degrabă cu Gertrude. Ești mai ca Trudy.

– Pe cine ai ucis în noaptea aceea? Pe Janet sau pe Gertrude?

– Asta da, întrebare.

Cu un zâmbet, Janet își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Însă care era răspunsul? Cilla își puse întrebarea de dimineață în timp ce conducea înapoi spre fermă. Și de ce anume conta? Și oricum, de ce să-ți pui întrebări cu privire la un vis?

La urma urmei, morții erau morți. Proiectul în sine nu era legat de moarte, ci de viață. Era nevoia de a face ceva pentru ea însăși din ceva lăsat în paragină.

Când se opri să descuie porțile vechi din fier care blocau drumul, se gândi dacă era cazul să le desființeze sau nu. Oare gestul acesta avea să reprezinte un simbol

al redeschiderii dramatice a ceea ce fusese închis sau o prostie monumentală, o mişcare nefericită care avea să le lase atât pe ea, cât şi proprietatea extrem de vulnerabile? Porţile protestară când le deschise larg, lăsându-i rugină pe mâini.

La naiba cu simbolurile şi stupiditatea, hotărî ea. Trebuiau scoase fiindcă reprezentau o bătaie de cap în plus. După proiect, putea să le pună înapoi.

Parcă în faţa casei, din câţiva paşi mari ajunse la uşa din faţă, o descuie şi o deschise larg lăsând să intre aerul dimineţii. Îşi puse mănuşile de lucru. Avea să termine de curăţat în bucătărie, se gândi. Şi spera că instalatorul pe care i-l recomandase tatăl său avea să-şi facă apariţia.

Indiferent cum ar fi fost, avea să rămână. Chiar şi dacă trebuia să ridice un amărât de cort în grădina din faţă.

Muncise şi se agitase suficient cât să asude intens pentru prima oară în ziua respectivă când instalatorul, un bărbat cu o barbă încărunţită, pe care îl chema Buddy, îşi făcu apariţia. Se duse să inspecteze locul împreună cu ea, îi ascultă planurile şi se scărpină foarte des în bărbie. Când el îi prezentă ceea ce ei i se păru a fi o estimare scoasă-direct-din-fund pentru volumul de muncă preconizat, ea îi răspunse cu o privire fermă şi impenetrabilă.

El rânji şi se scărpină din nou.

– Aş putea să găsesc o variantă mai convenabilă pentru dumneavoastră. Ar fi considerabil mai ieftin dacă veţi cumpăra materialele şi accesoriile.

– Aşa o să fac.

– Atunci e-n regulă. O să calculez un deviz exact şi o să vedem ce-o să iasă.

– Asta-i foarte bine. Între timp, cât mă costă să desfunzi cada din prima baie de la etaj? Nu se scurge ca lumea.

– Să mă duc să văd? Estimarea este gratuită şi oricum pentru asta sunt aici.

Ea se duse cu el, nu neapărat pentru că nu avea încredere, ci mai degrabă pentru că nu aveai de unde să ştii

când puteai învăța ceva util. Așa că află că omul nu era genul care să piardă vremea, iar onorariul pe care i-l ceru pentru treaba aceea măruntă – plus o verificare rapidă a chiuvetei și a vasului de toaletă – îi arătă că omul voia într-adevăr slujba și că devizul ulterior avea să se încadreze probabil în limite rezonabile.

Când Buddy se sui înapoi în camioneta lui, ea spera deja că se va înțelege la fel de bine cu tâmplarul și electricianul pe care îi programase pentru același gen de estimări.

Își scoase carnețelul să taie întâlnirea cu Buddy de pe lista cu lucruri de făcut în ziua respectivă. După care își ridică barosul. Era într-o dispoziție pentru demolări, iar scândurile putrezite ale verandei din fața casei reprezentau exact locul de unde să înceapă.

capitolul 2

Cu barosul pus pe umăr și ochelarii de protecție la ochi, Cilla se uită atent la bărbatul care venea agale de-a lungul aleii. Un câine negru cu alb, urât ca o caricatură, cu un cap cât o cutie enormă ataşat pe un corp mic și îndesat mergea cu pași mărunți și repezi pe lângă el.

Ei îi plăceau câinii și spera chiar ca la un moment dat să-și ia unul. Însă acesta era o creatură foarte ciudată, cu niște ochi bulbucați ce îi ieșeau din orbite și urechi mici, ascuțite ca de drac, înfipte parcă în capul acela supradimensionat. O coadă scurtă, subțire ca un bici i se mișca în spate.

Cât despre bărbat, acesta arăta de departe mult mai bine decât câinele. Blugii decolorați, uzați la tiv și bluzonul gri, destul de lăbărțat, acopereau ceea ce ea aprecie a fi un mascul de aproximativ un metru și nouăzeci înălțime, cu brațele și picioarele foarte lungi. Purta ochelari de soare cu lentilele în cadru metalic, iar blugii aveau o ruptură orizontală la unul din genunchi. O barbă nerasă de una sau două zile îi acoperea obrajii și maxilarul conferindu-i un aspect care ei i se păruse întotdeauna

prea studiat pentru a fi chiar la modă. Cu toate acestea, barba se potrivea cu abundența de păr șaten cu șuvițe ce se cârlionțau în dezordine peste urechi.

Ea, una, nu avea încredere într-un bărbat care își făcea șuvițe și își imagină că plătise bani grei la un salon de bronzat pentru a obține nuanța asemănătoare vedetelor de mare succes. Oare nu lăsase în urmă genul acesta de bărbat în L.A.? Și deși toate aceste elemente combinate alcătuiau o imagine destul de inofensivă și un zâmbet firesc de salut apăru pe gura lui frumos conturată, ea-și întări strânsoarea pe mânerul barosului.

La nevoie, putea să îl folosească pentru mai mult decât să lovească scânduri putrezite.

Nu avea nevoie să îi vadă ochii ca să știe că și el o privea cu multă atenție.

Bărbatul se opri la baza treptelor verandei în timp ce câinele veni direct sus ca să-i amușineze bocancii, deși sunetul pe care îl scotea semăna mai degrabă cu fornăitul unui porc.

– Salut, spuse el, iar zâmbetul i se făcu și mai larg pe față. Pot să te ajut?

Ea își înclină capul spre un umăr.

– Cu ce?

– Cu indiferent ce-ți trece prin cap. Mă întreb cam despre ce-ar putea fi vorba căci te văd că ții un ciocan foarte mare în mână, iar asta este o proprietate privată.

Își agăță degetele mari ale mâinilor în buzunarele din față ale pantalonilor în timp ce continuă în același stil tărăgănat inconfundabil pentru Virginia:

– Nu prea arăți a vandal.

– Ești polițist?

Zâmbetul i se accentuă și mai mult.

– N-arăt eu a polițist mai mult decât arăți tu a vandal. Uite ce este, nu-mi place să te întrerup, dar dacă te gândești să spargi și să iei niște bucățele din casa de-aici ca să le pui la vânzare pe eBay, trebuie să-ți cer să te mai gândești.

Fiindcă era greu, ea-şi luă barosul de pe umăr. El nu se clinti, iar ea-l lăsă jos, sprijinindu-l apoi pe podea. Însă ea îi simţi încordarea.

– Pe eBay?

– E mai mare deranjul şi chiar nu merită. Şi-oricum cine-o să creadă că vinzi o bucată veritabilă din casa lui Janet Hardy? Aşa că de ce nu-ţi strângi lucrurile? O să închid aici după tine şi nu o să ştie nimeni, nu o să fie nici un fel de problemă.

– Eşti cumva custodele?

– Nu. Cineva i-a tot concediat. Ştiu că locul ăsta arată de parcă nimeni nu dă doi bani pe el, însă nu poţi pur şi simplu să treci pe-aici şi să dai cu ciocanul.

Fascinată, Cilla îşi puse ochelarii de protecţie pe creştetul capului.

– Dacă nimeni nu dă doi bani, de ce-o faci tu?

– Din câte s-ar părea nu pot să mă abţin. Şi poate că admir tupeul de care ai nevoie să forţezi încuietori şi să mânuieşti baroase în miezul zilei, însă, pe bune, acum chiar trebuie să-ţi iei lucrurile şi să le încarci în maşină. Poate că familiei lui Janet Hardy nu-i pasă dacă locul acesta se va prăbuşi la următorul vânt mai puternic...

Se opri, lăsându-şi ochelarii de soare să îi alunece în jos pe nas, uitându-se cu atenţie peste rama metalică înainte de a-i scoate şi răsuci alene de unul din braţe.

– Sunt cam greu de cap în dimineaţa asta, spuse el. O s-o pun pe seama faptului că abia apucasem să iau o gură de cafea înainte să-ţi văd camioneta aici, poarta deschisă şi aşa mai departe. Cilla... McGowan. Mi-a luat ceva să-mi dau seama. Ai ochii bunicii tale.

Ai lui erau verzi, observă ea, soarele evidenţiindu-i contururile şi punctele aurii.

– Ai dreptate în ambele privinţe. Tu cine eşti?

– Ford. Ford Sawyer. Iar câinele care-ţi linge bocancii este Spock. Stăm vizavi, peste drum.

Făcu un gest cu degetul peste umăr, atrăgându-i privirea în sus spre vechea casă construită în stil victorian aflată pe un deluşor pe partea cealaltă a drumului.

– N-o să încerci să-mi spargi capul cu ăla dacă urc pe verandă, nu-i așa?

– Probabil că nu. Dacă poți să-mi spui de ce ai apărut aici în dimineața asta și cum de nu m-ai văzut ieri, toată ziua, și nici nu i-ai observat pe Buddy instalatorul și pe ceilalți meseriași care au plecat acum jumătate de oră.

– Ieri încă eram în insulele Cayman. Mi-am luat o mică vacanță. Cred că i-am ratat pe diferiții meseriași pentru că abia acum jumătate de oră m-am dat jos din pat. Voiam să-mi beau prima ceașcă de cafea afară pe veranda din fața casei. Ăsta a fost momentul în care am văzut camioneta și poarta. OK?

Părea destul de rezonabil, hotărî Cilla. Și poate că bronzul și șuvițele le căpătase pe cale naturală.

Își sprijini barosul de balustrada verandei.

– Ca una dintre persoanele care dă doi bani, chiar și mai mult pe locul ăsta, apreciez faptul că ai grijă de el.

– Nici o problemă.

Urcă până când ajunse pe treapta aflată chiar sub ea. Și fiindcă aveau ochii la același nivel, iar ea avea un metru și șaptezeci și cinci de centimetri înălțime, decise că estimarea ei legată de înălțimea lui aproximativă fusese corectă.

– Ce intenționezi să faci cu barosul ăla?

– E plin de scânduri putrezite. Veranda trebuie reconstruită. Nu poți să reconstruiești până când nu demolezi.

– O verandă nouă, Buddy instalatorul – apropo, din câte se pare e un tip priceput – și diferiți meseriași... Sună ca și cum ai de gând să repari locul acesta.

– Așa e. După cum arăți, cred că ai spatele destul de puternic. Vrei o slujbă aici?

– Am una deja și încă n-am găsit vreo unealtă cu care să mă împrietenesc. Însă, mulțumesc. Spock, spune bună ziua.

Câinele se așeză, își înclină capul mare ca o cutie și ridică o lăbuță.

– Ce drăguț.

Cilla, plăcut impresionată, se aplecă să-i strângă lăbuța în timp ce ochii bulbucați ai lui Spock licăreau spre ea.

– Ce fel de câine este acesta?

– Genul cu patru picioare. O să fie plăcut să mă uit încoace și să văd acest loc așa cum îmi imaginez că obișnuia să fie. Îl repari ca să-l vinzi?

– Nu. Îl repar ca să locuiesc aici. Pentru un timp.

– Ei bine, chiar este un loc frumos. Sau ar putea fi. Tatăl tău este Gavin McGowan, nu?

– Da. Îl cunoști?

– Mi-a fost profesor de engleză, în ultimul an de liceu. Am luat nota maximă la el până la urmă, nu însă fără să transpir și să mă chinui din belșug. Domnul McGowan te făcea să muncești pe rupte. Ei bine, o să te las să-ți continui treaba cu scândurile. Eu muncesc acasă, așa că acolo sunt în majoritatea timpului. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să apelezi la mine.

– Mulțumesc, spuse ea fără vreo intenție de a-i urma sfatul.

Își puse la loc ochelarii de protecție, ridică barosul în timp ce el o pornise înapoi pe alee, cu câinele mergând din nou cu pași repezi. După care cedă impulsului:

– Hei! Cine își numește copilul după o mașină?

El se întoarse și făcu câțiva pași înapoi.

– Maică-mea are un simț al umorului neobișnuit de dezvoltat. Susține că taică-meu m-a plantat în trupul ei în timp ce abureau geamurile mașinii lui, un Ford Cutlass, într-o noapte friguroasă de primăvară. Ceea ce se prea poate să fie adevărat.

– Dacă nu, ar trebuie să fie. Ne mai vedem pe-aici.

– Mai mult decât probabil.

Ce turnură fascinantă luau lucrurile, se gândi Ford în timp ce-și lua o cană proaspătă de cafea pe verandă pentru ritualul lui de dimineață întârziat. Iat-o, înaltă și suplă, cu ochii de un albastru glacial, lovind cu barosul în vechea verandă de-i săreau capacele.

Barosul acela probabil că era al naibii de greu. Fata avea ceva mușchi pe ea.

– Cilla McGowan, îi spuse el lui Spock în timp ce câinele fugea după niște pisici invizibile în grădină, s-a mutat chiar peste drum.

Nu era chestia asta foarte tare? Ford își reaminti că propria soră aproape că o divinizase pe Katie Lawrence, fetița pe care Cilla o jucase în serial timp de cinci? șase? șapte ani? Cine naiba mai știa? Și-o aminti pe Alice cărând după ea cutia pentru prânz *Our Family*, jucându-se cu păpușa ei Katie și purtându-și cu mândrie rucsacul Katie.

Întrucât Alice avea tendința de a aduna tot și toate, bănuia că încă mai avea colecția ei *Our Family* și Katie undeva în Ohio, acolo unde locuia acum. Avea de gând să-și facă o datorie de onoare din a-i trimite un e-mail, readucând în discuție obsesia ei și fluturându-i pe sub nas numele noii lui vecine.

Serialul ce rulase atât de mult timp fusese prea plicticos pentru el pe vremea aceea. El preferase acțiunea din *The Transformers* sau plăsmuirile din *Knight Rider*. Își aminti că după o ceartă teribilă cu Alice stârnită de Dumnezeu știe ce, se răzbunase dezbrăcând-o de tot pe păpușa Katie, punându-i căluș la gură făcut din bandă izolatoare și legând-o de un copac, păzită de armatele lui de Storm Troopers.

Primise o pedeapsă zdravănă pentru asta, însă meritase.

Părea oarecum pervers să stea aici, acum, uitându-se la versiunea adultă a lui Katie cum schimbă barosul cu un fel de rangă. Și imaginându-și-o goală.

Și avea o imaginație al naibii de bogată.

Trecuseră patru ani, se gândi Ford, de când el se mutase peste drum. Văzuse doi îngrijitori ai casei venind și plecând, al doilea în mai puțin de șase luni. Iar până azi nu văzuse nici un membru al familiei lui Janet Hardy. Scăzând cei aproape doi ani în care stătuse la New York, trăise în zonă toată viața și nu-l văzuse pe nici unul dintre ei până în ziua de azi. Auzise de faptul că fata

domnului McGowan, Cilla, trecuse pe-acolo o dată sau de două ori, însă personal nu o zărise niciodată.

Acum ea discuta cu instalatorii, demola verandele și... Făcu o pauză când recunoscu camioneta neagră ce întorcea pe aleea de peste drum ca aparținându-i prietenului său Matt Brewster, un tâmplar local. Când o a doua camionetă opri la nici treizeci de secunde mai târziu, Ford se hotărî să-și aducă altă ceașcă de cafea, poate chiar și un bol de cereale, să-și ia micul dejun afară pe verandă, astfel încât să poată urmări ce se întâmplă.

„Ar trebui să te apuci de treabă", își spuse Ford peste o oră. Vacanța se terminase, iar el avea un termen de respectat. Însă era la naibii de interesant aici, afară. O altă camionetă li se alătură primelor două, iar el o recunoscu și pe aceasta. Brian Morrow, fost jucător de fotbal american, un sportiv de top și cel de-al treilea membru al așa-zisului triumvirat de-o viață format din Matt, Ford și Brian, avea propria companie de peisagistică.

Din poziția sa relativ înaltă, Ford o privi pe Cilla făcând circuitul proprietății împreună cu Brian, urmărind-o cu privirea cum gesticulează și mai apoi își consultă carnețelul gros de însemnări pe care îl purta peste tot.

Nu se putu abține să nu admire modul în care se mișca. Probabil că datorită picioarelor lungi, presupuse el, putea străbate o suprafață foarte mare într-un timp foarte scurt, aparent negrăbindu-se defel. Toată energia aceea împachetată atât de strâns într-un trup atât de mlădios, ochii aceia de un albastru glacial și pielea albă ca a unei păpuși de porțelan mascându-i musculatura perfectă ce...

– Uau, stai puțin. Își îndreptă poziția corpului, miji ochii și și-o imagină cu barosul ridicat din nou pe umăr. Cu mâner mai scurt, murmură el. Și cu cap dublu. Îhî, îhî. Se pare că mă apuc de treabă până la urmă.

Se duse înăuntru, înșfăcă un bloc de desen și creioane și, inspirat, își scoase binoclul. Odată întors pe verandă, se uită cu atenție la Cilla prin lentile, studiindu-i forma feței, linia maxilarului, construcția corpului.

Avea o gură sexy absolut fascinantă, se gândi el, cu acea adâncitură vizibilă la mijlocul buzei superioare.

În timp ce își începea prima schiță, se lansă simultan în creionarea de diferite scenarii, alungându-le însă din minte aproape imediat ce i se iveau.

Avea să îi vină și marea idee, se gândi el. De cele mai mult ori povestea apărea din schițe. O văzu ca... Diane, Maggie, Nadine. Nu, nu, nu. Cass. Simplu, un nume puțin androgin. Cass Murphy. Cass Murphy. Inteligentă, puternică, izolată, chiar singuratică. Atrăgătoare. Privi din nou prin lentilele binoclului.

– O, da, atrăgătoare.

Hainele de lucru nu ascundeau acest lucru, însă îl mascau în bună măsură. Continuă să deseneze, conturând întreg corpul, fața cu detaliile specifice, profilul. După care se opri, bătând ușor cu creionul în foi și gândindu-se. Era posibil ca ochelarii să reprezinte un clișeu, însă erau un indiciu automat al celor inteligenți. Și întotdeauna o mască bună pentru alter ego.

Îi desenă, experimentând niște rame simple, închise la culoare, cu lentile rectangulare.

– Și iată-te, Cass. Sau ar trebui să spun, doctor Murphy?

Dădu pagina și începu din nou. Cămașă tip safari, pantaloni sport, bocanci, pălărie cu boruri largi. Ieșită din laborator sau din sala de clasă, în natură, pe teren. Își țuguie buzele în momentul în care dădu din nou pagina iar mintea continuă să-i lucreze febril în timp ce creiona cine și ce avea să devină proaspăt inventata sa Cass. Pielea, pieptarul – și perechea de sâni foarte frumoși ușor revărsați peste el. Brasarde de argint, picioare lungi goale, coama de păr sălbatică și cununa princiară de pe creștetul capului. Centură cu nestemate? se întrebă. Poate. Arma străveche – ciocanul cu două capete. Din argint ce sclipea când era apucat cu putere de mâna urmașei de sânge a zeiței războinice...

Și da, avea nevoie de un nume pentru ea.

Roman? Grecesc? Viking? Celtic?

Celtic. Se potrivea.

Ridică și ținu sus blocul de desen și descoperi că zâmbește larg la imaginea de pe foaie.

– Bună, frumoaso. Cred că o să facem furori împreună.

Își aruncă din nou privirea de partea opusă a drumului. Camionetele plecaseră de-acum, și, deși Cilla nu se zărea nicăieri, observă că ușa de la intrare a casei era deschisă.

– Mulțumesc, vecino, spuse Ford și, ridicându-se, se duse înăuntru să își sune agentul.

O senzație de supranatural, aceasta era cea mai bună modalitate de a descrie felul în care se simțea Cilla stând acolo, în frumoasa curte interioară a casei de cărămidă cu iz colonial a tatălui ei, sorbind ceai cu gheață servit de mama ei vitregă ce se agita încolo și încoace. Scena pur și simplu nu se potrivea cu nici una din fazele precedente al vieții ei. Pe când era copil, vizitele ei în est fuseseră extrem de puține și făcute la intervale mari. Munca era mai importantă decât orice vizite, cel puțin în concepția mamei ei.

El venise din când în când la ea, își aminti Cilla. Și o dusese la grădina zoologică sau la Disneyland. Dar cel puțin în perioada de glorie a serialului în care apărea ea, fuseseră mereu paparazzi sau copii care o urmăreau peste tot și părinții lor făcând fotografii. Se părea că munca era mai importantă și decât Lumea fanteziei, se gândi Cilla, indiferent dacă își dorea asta sau nu.

Pe de altă parte, era la fel de adevărat că tatăl ei și Patty aveau propria fiică, Angie, propria casă, propriile vieți în partea cealalată a țării. Ceea ce, medită Cilla, echivala cu cealaltă parte a lumii.

Ea nu-și găsise niciodată locul în lumea aceea.

Nu asta încercase oare să îi spună tatăl ei? O cale lungă, și nu raportată doar la kilometri distanță.

– E plăcut aici afară, spuse Cilla, parcă încercând să găsească un subiect.

– E locul nostru preferat, răspunse Patty cu un zâmbet cam forțat. Deși este încă puțin cam răcoare să stăm aici.

– Este o senzație plăcută.

Cilla își frământa creierii. Ce să-i spună oare acestei femei drăguțe și mămoase cu fața ei plăcută, cu părul negru, tuns scurt, și ochi plini de emoție?

– A, sunt absolut convinsă că grădina o să arate minunat într-o săptămână sau două, când totul o să înceapă să înflorească.

Trecu rapid în revistă răzoarele, arbuștii și vițele, pajiștea tunsă și îngrijită ce avea să se fie acoperită de zone umbroase de îndată ce arțarul roșu și vișinul se umpleau de frunze.

– Ai muncit mult aici.

– Oh, eu îmi cam pierd vremea. Patty își trecu degetele peste părul ei negru și scurt și-și răsuci cerceluțul de argint din ureche. De fapt, Gavin este grădinarul în casă.

– Oh. Cilla își mută rapid privirea la tatăl ei. Pe bune?

– Îmi place să mă joc cu pământul. Bănuiesc că nu m-am dezbărat niciodată de obiceiul ăsta.

– Bunicul lui a fost fermier. Patty îi zâmbi fericită lui Gavin. Așa că a moștenit asta prin legătură de sânge.

Ea, una, știuse asta? Oare de ce nu știuse?

– Aici, în Virginia?

Ochii lui Patty se lărgiră plini de uimire, după care alunecară ușor spre Gavin.

– Ăăă...

– Am crezut că știi că bunica ta a cumpărat ferma bunicului meu.

– Eu... Ce? Little Farm? A fost a ta?

– N-a fost niciodată a mea, scumpo. Bunicul a vândut-o când eu eram doar un puști. Îmi mai amintesc cum alergam găinile pe-acolo și cum eram dojenit pentru asta. Tata n-a vrut să lucreze pământul, iar frații și surorile lui – cei care trăiau la momentul respectiv – erau în mare parte

împrăștiați care-ncotro. Așa că, a vândut-o. Janet era aici, filmând în locația în cauză. *Barn Dance.*

– Știu partea asta a povestirii. Și s-a îndrăgostit de ferma pe care au folosit-o la filmări și a cumpărat-o pe loc.

– Mai mult sau mai puțin pe loc, spuse Gavin cu un zâmbet. Iar bunicul și-a cumpărat un Winnebago[1]. Și jur că el și bunica au pornit la drum. Și-au călătorit peste tot ca niște apucați, în următorii șase, șapte ani, până când ea a avut un atac cerebral.

– Deci a fost pământul familiei McGowan.

– Și încă mai este. Încă zâmbind, Gavin sorbi din cana de ceai. Nu-i așa?

– Cred că s-a închis cercul într-un mod absolut grozav. Patty se întinse și o bătu ușor pe Cilla pe mână. Îmi amintesc cum străluceau luminile în casa aia când Janet Hardy era acolo. Și cum vara, dacă mergeai cu mașina cu geamurile deschise, puteai să auzi muzica și poate să vezi femeile în haine frumoase și cei mai arătoși bărbați posibili. Din când în când, ea mai ieșea în oraș sau pur și simplu se plimba prin împrejurimi cu mașina ei decapotabilă. Era o adevărată apariție.

Patty luă din nou carafa cu ceai, ca și cum ar fi simțit nevoia să-și țină mâinile ocupate.

– S-a oprit pe la casa noastră o dată, când aveam o grămadă de cățeluși, abia născuți, de vânzare. La preț de cinci dolari. Cățeaua noastră rasa collie avusese o legătură cu un câine vagabond de origine nedeterminată. Și-a cumpărat un cățeluș de la noi. S-a așezat direct pe pământ și i-a lăsat pe toți acei cățeluși mititei să sară și să se cațăre pe ea. Și nu s-a oprit din râs. Avea un râs atât de minunat. Îmi pare rău. Vorbesc prea mult, nu-i așa?

– Nu. N-am știut nimic din toată povestea asta. Nu știu nici pe departe câte ar trebui să știu. Acela a fost câinele care...

– Da. Ea l-a numit Hero. Bătrânul Fred Bates l-a găsit rătăcind pe drum și l-a suit în camionetă, ca să-l ducă înapoi. El a fost cel care a găsit-o în dimineața aceea

[1] Marcă de rulote, extrem de populară în Statele Unite și în Europa (n.tr.)

fatidică. A fost o zi foarte tristă. Însă acum tu eşti aici. Din nou, Patty îşi puse o mână peste mâna Cillei. Acum o să fie din nou muzică şi lumini aici.

– Şi-a cumpărat câinele de la tine, murmură Cilla, şi ferma de la bunicul tău. Se uită la Gavin. Bănuiesc că ăsta-i alt cerc închis. Poate c-ai putea să-mi dai o mână de ajutor cu grădinile.

– Mi-ar plăcea.

– Am angajat un peisagist astăzi, însă trebuie să mă hotărăsc ce vreau să plantez. Am o carte de grădinărit specific zonei, însă mi-ar folosi nişte instrucţiuni suplimentare.

– Rămâne stabilit. Şi mai am şi eu vreo două cărţi de grădinărit care ar putea să-ţi dea idei.

– Două?

Gavin îi zâmbi soţiei sale, care îşi dădu ochii peste cap.

– Ceva mai mult de două. Pe cine-ai angajat?

– Morrow? Brian Morrow?

– Bună alegere. Face treabă bună şi este demn de încredere. A fost vedeta echipei de fotbal în liceu şi nu s-a forţat niciodată să fie mai mult de un elev mediocru. Însă a pus pe roate o afacere trainică şi şi-a creat o reputaţie bună.

– Aşa am auzit şi eu. Azi m-am întâlnit cu un alt fost student de-al tău. Ford Sawyer.

– Bineînţeles, interveni Patty. Locuieşte chiar peste drum.

– Un băiat deştept, a fost aşa dintotdeauna. Gavin dădu din cap peste cana de ceai. Avea tendinţa să viseze cu ochii deschişi, însă dacă îl faci să-şi pună mintea la contribuţie chiar o face. S-a descurcat şi el foarte bine.

– Da? Cum?

– Scrie romane cu benzi desenate. Tot el le ilustrează, ceea ce nu este ceva obişnuit din câte mi s-a spus. Ştii *The Seeker*? E cartea lui. E o lucrare interesantă.

– *Căutătorul*. Genul acela cu super-crime-acţiune?

– Undeva pe-acolo. Un detectiv particular căruia îi merge destul de prost descoperă din întâmplare

planul unui nebun de a distruge marile opere de artă universală prin folosirea unui aparat care bruiază structura moleculară şi care le face invizibile. Speranţele lui de a-l opri – asigurându-şi în acelaşi timp faimă şi avere – au ca rezultat uciderea devotatei sale iubite. El însuşi este lăsat aproape mort, însă la rândul lui este expus maşinăriei ce bruiază structura moleculară.

– Şi este afectat de acesta, căpătând puterea de a deveni invizibil, îi termină Cilla fraza. Am auzit de asta. Vreo doi dintre tipii care lucrau la renovările mele erau interesaţi de romanele cu benzi desenate. Dumnezeu ştie că şi Steve avea aceeaşi manie, spuse ea, referindu-se la fostul ei soţ. Aşa că se tot contraziceau pe tema *Căutătorul* versus *Cavalerul Negru* sau *X-Men* în comparaţie cu *Cei patru fantastici* jumătate de zi. Şi când spuneam şi eu ceva despre oamenii în toată firea şi cărţile cu benzi desenate, se uitau urât la mine.

– Lui Gavin chiar îi plac. Ei bine, ale lui Ford în mod deosebit.

– Pe bune?

Imaginea de profesor de liceu liniştit cufundat în studierea benzilor desenate cu supereroi o amuză.

– Asta pentru că e un fost elev de-al tău?

– Cu siguranţă este un factor determinant. Iar băiatul spune o poveste bună, plină de conţinut, centrată pe un personaj complicat care caută izbăvirea prin căutarea răului. A încercat să facă ceea ce trebuie, însă pentru tot felul de motive greşite. Să oprească un nebun pentru câştigul său personal. Şi această acţiune individualistă îl costă viaţa femeii care îl iubea şi pe care o tratase cu nepăsare. Puterea lui de a deveni invizibil devine o metaforă – el devine cu adevărat un erou, însă nu o să mai fie văzut niciodată. Interesantă abordare.

– E necăsătorit, adăugă Patty, făcându-l pe Gavin să izbucnească în râs. Ei bine, am adus în discuţie acest lucru doar pentru că locuieşte chiar peste drum, iar Cilla o să fie singură la fermă. S-ar putea să dorească să aibă companie din când în când.

„Aşa ceva n-o să se întâmple", se gândi Cilla.

– De fapt, o să-mi petrec tot timpul zilei cu proiectul de reabilitare, iar serile o să le dedic planificărilor de tot felul. O să fiu prea ocupată pentru a avea prea multă companie o bucată bună de timp. De fapt, ar trebui să mă întorc. Pentru mâine mi-am planificat o zi plină ochi.

– Oh, dar nu poţi să stai măcar la cină? protestă Patty. Hai să mănânci şi tu o masă ca lumea, cu mâncare gătită în casă înainte să pleci. Am lasagna deja preparată şi gata s-o bag la cuptor. N-o să dureze mult.

– Sună minunat. Cilla îşi dădu seama că era adevărat. Mi-ar plăcea să stau la cină.

– Stai acolo unde eşti şi mai bea nişte ceai cu tatăl tău.

Cilla privi în timp ce Patty sări în picioare şi apoi traversă în grabă grădina interioară ca să intre în casă.

– Ar trebui să mă duc să o ajut?

– Îi place să se agite când vine vorba de mâncare. O relaxează, aşa cum o face grădinăritul în cazul meu. O să-i placă mai mult dacă o să stai aici şi o laşi în pace.

– Mi se pare că devine agitată în prezenţa mea.

– Puţin. O să-i treacă. Pot să-ţi spun c-ar fi fost dezamăgită dacă ai fi spus nu invitaţiei la cină. Lasagna este specialitatea lui Patty. Face sosul din recolta mea de roşii în fiecare vară şi îl pune la borcan.

– Glumeşti.

Buzele lui zvâcniră ca răspuns la absoluta ei surprindere.

– Aici e o lume complet diferită, scumpo.

– Aşa e.

În lumea asta, descoperi Cilla, oamenii mâncau lasagna şi prăjitură cu mere făcute în casă şi tratau mesele mai de grabă ca pe un prilej de a mânca împreună decât ca pe un spectacol. Iar un oaspete sau un membru al familiei – ea considera că era undeva la mijloc – primea câte o farfurie din fiecare fel acoperită cu folie de aluminiu ca să ia acasă. Dacă respectivul venise cu maşina, i se oferea un singur pahar de vin la cină, care era dublat de o cafea.

Cilla își aruncă rapid privirea la ceasul de la mână și zâmbi. Și putu să intre pe ușa casei ei până la ora opt.

După ce depuse cele două farfurii în credincioasa ei ladă frigorifică, Cilla își puse mâinile în șolduri și se uită în jur. Becurile neacoperite aruncau o lumină neîndurătoare proiectând umbre aspre pe pereți, scoțând în evidență crăpăturile din tencuială și zgârieturile podelelor. „Biata bătrânică", se gândi ea. „Ai nevoie disperată de o operație estetică."

Își luă lanterna, o aprinse înainte să stingă becurile de deasupra și, folosind-o ca să-și călăuzească calea, o porni spre scări.

Aruncându-și privirea afară pe fereastră, văzu luminile sclipind la casele împrăștiate pe dealurile și câmpurile din jur. Și alți oameni își terminaseră mesele gătite în casă, bănui ea, și erau fie așezați în fața televizorului, fie terminau de scris cine știe ce hârtii. Poate că cei mici erau deja băgați în pat sau li se spusese să se liniștească și să își termine temele.

Se îndoia că vreunul stătea să citească modificările făcute în scenariu pentru filmarea de a doua zi sau să caște în timp ce își mai trecea în revistă replicile rolului. Era o prostie să îi invidieze, se gândi Cilla, pentru că aveau ceea ce ea nu avusese niciodată.

Stând acolo, observă luminile din casa lui Ford.

Oare creiona noua aventură a Căutătorului? Poate că mânca niște pizza decongelată, ceea ce își imagina că ar putea reprezenta versiunea mâncării făcute în casă pentru un burlac? Și ce făcea un scriitor de benzi desenate – pardon, un romancier care era în același timp grafician – aici, într-o casă veche, casă în stil victorian, atât de frumos restaurată, în regiunea rurală a Virginiei?

Un romancier care era și grafician, și necăsătorit, își aminti ea cu un zâmbet ironic, care vorbea în stilul acela tărăgănat specific celor din sud, incontenstabil de sexy, și mergea cu pași indolenți ce se apropiau vizibil de unii țanțoși de fapt. Și un câine micuț foarte ciudat.

Indiferent care erau motivele, îi făcea plăcere să vadă luminile strălucind peste drum. Aproape, dar nu prea

aproape. Simţindu-se ciudat de confortabil datorită lor, se întoarse şi o luă în sus, spre etaj, unde intenţiona să se bage în sacul de dormit şi să lucreze la planurile ei.

Telefonul mobil o trezi dintr-un somn profund, făcând-o să deschidă brusc ochii, după care să îi închidă la fel de brusc ca protecţie împotriva luminii pe care ignorase să o stingă înainte să adoarmă. Înjurând, Cilla deschise parţial un ochi în timp ce căuta cu o mână pe podea telefonul.

Cât naiba era ceasul?

Cu inima bătându-i cu putere, citi ora afişată pe ecranul telefonului – 3.28 A.M. – şi numele mamei sale.

– Rahat.

Cilla deschise clapeta telefonului:

– Ce s-a întâmplat?

– Aşa se răspunde la telefon? Nu te mai deranjezi să saluţi?

– Bună, mamă. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt deloc mulţumită de tine, Cilla.

„Ce-i nou în asta?" se gândi Cilla. „Iar tu eşti în mod clar băută sau drogată. Şi nici eu nu-s mulţumită de tine."

– Ei bine, îmi pare rău să aud asta, îndeosebi la trei şi jumătate dimineaţa, pe Coasta de Est. Unde mă aflu acum, îţi aminteşti?

– Ştiu bine unde te afli. Vocea Bedeliei se ascuţi chiar dacă vorbele erau vag nedesluşite. Ştiu al naibii de bine. Eşti în casa mamei *mele*, pe care m-ai păcălit să ţi-o dau. O vreau înapoi.

– Sunt în casa bunicii mele, pe care mi-ai vândut-o. Şi nu poţi s-o iei înapoi. Unde-i Mario? întrebă ea, referindu-se la soţul actual al mamei sale.

– Asta nu are nimic de-a face cu Mario. Ne priveşte doar pe noi două. Noi suntem tot ce-a mai rămas de pe urma ei! Ştii foarte bine că m-ai prins într-un moment slab. Ai profitat de vulnerabilitatea şi de durerea mea. Vreau să te întorci imediat şi să rupi hârtiile de transfer sau, mă rog, ce sunt.

– Iar tu o să rupi cecul încasat pentru vânzare?

Se aşternu o tăcere lungă, nefirească, iar Cilla se întinse la loc pe spate şi căscă.

– Eşti rece şi nerecunoscătoare.

Tremuratul uşor al vocii sugerând lacrimi era mult prea calculat şi prea obişnuit ca să mai trezească vreo reacţie.

– Da, sunt.

– După tot ce-am făcut pentru tine, toate sacrificiile pe care le-am făcut, pe care tu le-ai aruncat la coş. Acum, în loc să mă răsplăteşti de bunăvoie pentru toţi anii în care eu te-am pus pe tine pe primul plan, tu-mi arunci cu bani în faţă.

– Ai putea să priveşti lucrurile şi aşa. Eu păstrez ferma. Şi nu, te rog, nu-mi irosi timpul şi nu-l irosi nici pe-al tău încercând să ne convingi pe vreuna din noi că locul acesta contează pentru tine. Eu sunt aici şi-am văzut cât de mult îţi pasă de el.

– Ea a fost mama *mea!*

– Mda, iar tu eşti a mea. Astea ne sunt crucile pe care trebuie să le purtăm.

Cilla auzi izbitura şi îşi imagină paharul plin de băutura preferată seara de mama ei – Ketel One cu cuburi de gheaţă – lovind cel mai apropiat zid. După care începu plânsul în hohote.

– Cum de poţi să-mi spui un lucru atât de oribil!

Întinsă pe spate, Cilla îşi puse braţul peste ochi şi o lăsă să termine cu plânsul cu sughiţuri demonstrativ.

– Ar trebui să te duci la culcare, mamă. N-ar trebui să mai dai telefoane când eşti băută.

– Vai, că mult îţi pasă. Poate că o să fac şi eu ce a făcut ea. Poate că o să termin pur şi simplu cu toate astea.

– Nu mai spune asta. O să te simţi mai bine dimineaţă. „Posibil." Ai nevoie de-un somn bun în noaptea asta. Ai de făcut planuri pentru spectacolul tău.

– Toată lumea vrea ca eu să fiu ca ea.

– Ba nu. „În mare parte, doar tu vrei asta." Acum du-te la culcare, mamă.

– Mario. Îl vreau pe Mario.

– Du-te la culcare. O să mă ocup eu de asta. El o să fie acolo. Promite-mi că te duci la culcare.

– Bine, bine. Oricum nu vreau să vorbesc cu tine.

Când auzi clicul telefonului în ureche, Cilla rămase cum era pentru moment. Suspinul întrerupt de la final îi semnală că Dilly terminase, că avea să se ducă la culcare sau pur şi simplu să se întindă pe cea mai la îndemână suprafaţă ieşită în cale şi să-şi piardă cunoştinţa. Însă trecuseră de zona periculoasă.

Cilla apăsă pe butonul de apelare rapidă pe care îl dedicase Numărului Cinci.

– Mario, spuse ea când el îi răspunse. Unde eşti?

Îi luă mai puţin de un minut să-i relateze întreaga situaţie, aşa că reteză brusc văicărelile lui Mario şi închise. Cilla nu avea nici o îndoială că se va duce valvârtej acasă şi îi va acorda lui Dilly toată compasiunea, atenţia şi alinarea de care avea nevoie.

Trezită aproape complet şi enervată, ieşi din sacul de dormit. Luând lanterna, folosi baia, după care coborî scările ca să îşi ia o sticlă de apă. Înainte să se ducă înapoi la bucătărie, deschise uşa de la intrare şi ieşi afară pe scurta secţiune ce mai rămăsese din verandă.

Toate luminile strălucitoare dispăruseră acum, după cum observă ea, iar dealurile erau complet învăluite în întuneric. Chiar şi cu stele împrăştiate din loc în loc, a căror lumină răzbătea prin norii de deasupra, se gândi că era ca şi cum ar fi păşit într-o criptă. Întunecată, tăcută şi rece. Munţii păreau că se împăturiseră pentru noapte, iar aerul era atât de calm şi de nemişcat, încât i se păru că poate auzi casa respirând în spatele ei.

– Prieten sau duşman? întrebă ea cu voce tare.

Mario avea să se grăbească spre casa din Bel Air, murmurând şi mângâind, măgulind şi linguşind, iar în cele din urmă ridicându-şi epava de soţie beată turtă în braţele lui tonifiate (şi mai tinere) de italian, ca să o ducă pe sus în patul conjugal.

Dilly avea să spună – şi spunea adesea asta – că era singură, că întotdeauna era atât de singură. Dar ea nu ştia

semnificația singurătății, se gândi Cilla. Nu îi cunoștea profunzimea.

– Dar tu o știai? o întrebă ea pe Janet. Cred că tu știai ce înseamnă să fii singură. Să fii înconjurată de o mulțime de oameni și să fii pe de-a-ntregul, groaznic de singură. Ei bine, și eu la fel. Ceea ce e mai bine.

Era mai bine, se gândi Cilla, să fii singur într-o noapte calmă decât să fii singură într-o mulțime de oameni. Mult mai bine.

Intră înapoi în casă, închise și încuie ușa.

Iar apoi lăsă casa să se suspine în jurul ei.

capitolul 3

Ford își petrecu două ore în cap urmărind-o pe Cilla prin binoclu, desenând-o din diferite unghiuri. La urma urmei, modul în care ea se mișca inițiase pe neașteptate ideea în plenitudinea ei, în aceeași măsură ca și felul în care arăta. Linia corpului, curbele, forma, coloratura – toate laolaltă. Însă mișcarea, aceasta era cheia. Grație și sportivitate. Nu balet, nu, nu era vorba de asta. Mai degrabă... genul de grație a unui sprinter. Mai degrabă putere și fermitate decât artă și fluiditate.

Grația unui luptător, se gândi el. Chibzuită și letală.

Și-ar fi dorit să poată vedea cum arăta cu părul despletit, lăsat pe umeri, în loc să fie prins la spate în coadă. Să arunce o privire cum trebuie la brațele *și* la picioarele ei i-ar fi fost de mare ajutor. Și, la naiba, orice alte părți ale corpului ei care ar fi putut intra în raza lui vizuală nu i-ar fi rănit în nici un fel sentimentele.

O căutase pe Google și îi studiase o grămadă de fotografii, plus că îi descărcase filmele de pe NetFlix, astfel încât să le aibă ca material de studiu. Însă, ultimul film pe care îl făcuse – *I'm Watching, Too!* – era vechi de vreo opt ani.

El voia femeia, nu fata.

Avea deja intriga poveștii în cap, înfiptă bine acolo și dând parcă din coate să iasă afară. Trișase cu o seară

înainte, întrerupându-şi câteva ore lucrul la ultimul său roman din seria *Căutătorul* ca să schiţeze profilul general al noii sale cărţi. Şi poate că astăzi mai trişa încă puţin, însă voia să facă vreo câteva desene şi nu dorea să le înceapă până când nu avea nişte schiţe mult mai detaliate.

Problema era că modelul său avea al naibii de multe haine pe ea.

– Chiar mi-ar plăcea să o văd goală, spuse el, iar Spock îi răspunse cu un soi de fornăit atotştiutor. Nu în felul ăla. Ei bine, da, şi în felul ăla. Cine n-ar vrea? Însă acum vorbesc din punct de vedere profesional.

Acum se auziră mârâituri şi scheunături, şi Spock se rostogoli pe-o parte.

– Ştii bine că eu chiar *sunt* un profesionist. Mă plătesc pentru asta, şi ştii bine că numai aşa pot să-ţi cumpăr de mâncare.

Spock apucă ursuleţul, ciopârţit şi schilodit pe care tot îl plimba de colo-colo, se rostogoli din nou şi îl lăsă să cadă pe piciorul lui Ford. După care începu să ţopăie pe loc plin de speranţă.

– Am mai trecut deja prin asta. Tu eşti responsabil pentru hrănirea lui.

Ignorând câinele, Ford se gândi din nou la Cilla. Avea să îi facă o vizită de genul: „Bună, vecina". Să vadă dacă putea să o convingă să pozeze pentru el.

Înăuntru, îşi strânse blocul de desen şi creioanele şi le bagă în geantă, mai îndesă şi un volum din *Căutătorul: Dispariţia*, după care se gândi ce-ar mai putea avea prin casă ca să-i folosească pe post de mită.

Se hotărî asupra unei sticle de cabernet, o puse şi pe ea în geantă, după care îşi începu scurta călătorie, traversând drumul. Spock abandonă ursul şi o porni la rândul lui în goană după el.

Ea îl văzu venind în timp ce ridica altă găleată plină de resturi şi sfărâmături în containerul metalic pe care îl închiriase pentru gunoi. Înăuntru, în casă, începuse să facă grămezi de lemn şi rigips pe care spera

să le recupereze. Restul? Trebuia aruncat. Sentimentele nu puteau recondiționa ca prin magie lemnul putrezit.

Cilla aruncă grămada de gunoi, după care își puse mâinile înmănușate în șolduri. Ce mai voiau acum vecinul ei extrem de sexy și câinele lui extrem de urât?

El se bărbierise, după cum observă ea. Așa că aspectul dezordonat probabil că fusese datorat mai degrabă leneviei decât unui scop. Ea, una, prefera lenevia. Pe umăr ducea o geantă mare de piele și, înaintând alene de-a lungul aleii, bărbatul ridică o mână în semn de salut prietenos.

Spock amușină în jurul containerului de gunoi și păru suficient de mulțumit pentru a-și ridica piciorul.

– Bună. A fost o adevărată agitație aici în ultimele zile.

– N-avea sens să irosesc timpul.

Zâmbetul se întinse pe fața lui încet și natural.

– Irosirea timpului poate avea sens. Aruncă rapid o privire spre containerul de gunoi. Ai de gând să distrugi complet locul acesta?

– Nu, nu chiar complet, însă într-o măsură mai mare decât sperasem. Simpla neglijare face ravagii în mai mult timp decât o acțiune deliberată, însă efectul este exact același. Bună, Spock.

Ca răspuns la salut câinele veni spre ea și îi oferi o lăbuță. „OK", se gândi Cilla în timp ce apucă și scutură ușor lăbuța întinsă. „E urât, dar fermecător."

– Ce pot să fac pentru tine, Ford?

– O să ajung și la asta. Însă, mai întâi, uite ce ți-am adus.

Căută în geantă și scoase sticla de vin roșu.

– Ce drăguț. Mulțumesc.

– Și asta. Și scoase din geantă romanul de benzi desenate. Să ai ceva de citit alături de un pahar de vin la sfârșitul zilei. Asta fac eu.

– Bei vin și citești cărți de benzi desenate?

– De fapt, da, însă voiam să spun că eu le și scriu.

– Așa mi-a spus și tata, iar eu eram sarcastică.

– Am înţeles. Vorbesc şi eu sarcasmul, la fel de bine ca multe alte limbi străine. Ai citit vreodată vreuna dintre ele?

„Un tip nostim, cu un câine nostim", se gândi ea.

– Am citit o grămadă de benzi desenate cu Batman când căutau pe cineva pentru rolul Batgirl în versiunea în care a jucat Clooney. Am pierdut în faţa Aliciei Silverstone.

– Probabil că a fost un lucru bun, dat fiind modul în care a ieşit filmul ăla.

Cilla îşi înălţă o sprânceană.

– Dă-mi voie să mai repet o dată. George Clooney.

Ford nu putu decât să clatine din cap.

– Michael Keaton a fost *adevăratul* Batman. Şi asta datorită privirii lui gen „sunt puţin dement". Plus că după filmele lui Keaton s-a pierdut ideea de operă de artă. Şi nu mă face să încep în legătură cu Val Kilmer.

– OK. În sfârşit, m-am pregătit pentru audiţie studiind filmele anterioare – şi da, Keaton a fost fabulos –, citind nişte benzi desenate, studiind totul despre legenda respectivă. Probabil că m-am pregătit prea mult.

Ridică din umeri nepăsătoare acum faţă de ceea ce fusese o mare dezamăgire la vârsta de şaisprezece ani.

– Îţi faci singur desenele?

– Mda.

El o studie în timp ce ea studia la rândul ei coperta. „Mamă, ce gură are", se gândi el, „şi ce unghi special al bărbiei". Simţi parcă o mâncărime în degetele avide să apuce caietul de desen şi creionul.

– Sunt un tip posesiv, îmi place să mă laud şi sunt şi egocentric. Nimeni n-o poate face cum o fac eu, aşa că nimeni nu are şansa s-o facă.

Ea frunzări cartea în timp ce el vorbea.

– Aici e foarte multă muncă. Întotdeauna mă gândesc la benzile desenate ca la vreo douăzeci de pagini de culori puternice şi personaje ce fac ZBANG! sau ZDRANG! Desenele tale sunt puternice şi pline de viaţă, cu o grămadă de laturi întunecate.

– Căutătorul are o grămadă de laturi întunecate. Sunt pe cale să termin o nouă serie. Ar trebui să fie gata în câteva zile. Probabil c-ar fi fost gata până astăzi dacă nu mi-ai fi distras tu atenţia.

Sticla de vin ce se odihnea în curbura braţului ei căpătă parcă altă greutate.

– Cum am făcut aşa ceva?

– Felul în care arăţi, felul în care te mişti. Şi să ştii că nu-i o chestiune de ordin personal, nu mă dau la tine. Lăsă privirea să îi alunece în jos. Nu încă, preciză el. E ceva de ordin profesional. Am tot încercat să vin cu un personaj nou, personajul central pentru altă serie, diferit de Căutător. O femeie – cu puncte forte, puncte slabe, puncte de vedere şi probleme. Şi acea dualitate... Mă rog, neimportantă pentru scopurile de azi, spuse el. Tu eşti femeia mea.

– Poftim?

– Dr. Cass Murphy, arheolog, profesor de arheologie. O femeie deşteaptă, retrasă şi solitară, a cărei inimă chiar este ancorată exclusiv în muncă. Descoperirea. Fenomenul. Nimeni nu se apropie prea mult de Cass. Este în întregime dedicată muncii. Ăsta este modul în care a fost crescută. Îşi reprimă complet emoţiile.

– Eu îmi reprim emoţiile?

– Asta nu ştiu încă, dar ea da. Vezi şi tu.

Îşi scoase caietul de desen şi dădu o pagină. Înclinând uşor capul, Cilla studie desenul şi se imagină pe sine cum ar fi arătat dacă purta costume conservatoare, pantofi practici şi ochelari.

– Pare plictisitoare.

– Ea *doreşte* să arate plictisitor. Nu vrea să atragă atenţia. Dacă oamenii ar observa-o, ar putea să-i stea în cale, ar putea s-o facă să simtă lucruri pe care nu vrea să le simtă. Chiar şi la un sit arheologic, ea... Înţelegi?

– Hmm. Nu e plictisitoare, dar e eficientă şi practică. Poate chiar sexy într-un mod subtil, ţinând cont de croiala bărbătească a cămăşii şi a pantalonilor. Se simte mult mai confortabil aşa.

– Exact. Te pricepi la asta.

– Ei, am citit și eu destule scenarii la viața mea. Nu cunosc domeniul tău, însă nu pot să-mi imaginez prea multe dintr-o poveste cu personajul acesta.

– Oh, Cass are mai multe straturi, o asigură el. Noi trebuie doar să le scoatem la iveală așa cum face ea cu artefactele în cazul săpăturilor arheologice. Așa cum ea o să scoată la iveală o armă străveche simbol al puterii când este prinsă în capcană într-o peșteră de pe o insulă mitică pe care trebuie să o creez, după ce descoperă planurile mișelești ale unui miliardar care susținea proiectul, care mai este în plus și un vrăjitor diabolic.

– Fireşte.

– Mai am de muncit la asta, însă iat-o. Brid, Zeița Războinică.

– Uau.

Realmente avea toate elementele la care s-ar fi putut gândi ea. Era îmbrăcată toată în piele, avea niște picioare foarte lungi și o platoșă ce ascundea niște sâni provocatori. Femeia plictisitoare și pragmatică devenise neînfricată, periculoasă și sexy. Stătea acolo cu picioarele băgate în niște cizme înalte până la genunchi, cu o claie de păr învolburat și un ciocan cu cap dublu și un mâner scurt, ridicat spre cer.

– S-ar putea să fi exagerat cu mărimea sânilor, comentă ea.

– Cu... Oh, ei bine, e greu de spus. În plus, structura platoșei nu are cum să nu-i înalțe. Însă ai adus în discuție exact ceea ce poți face pentru mine. Să-mi pozezi. Pot să obțin ceea ce-mi trebuie din niște schițe de la distanță, însă ar fi și mai bine cu...

– Uau.

Își puse palma peste mâna lui când el ajunse la o pagină plină cu mici portrete înfățișând-o în diverse ipostaze.

– Astea nu-s schițe ale personajului. Asta-s eu.

– Hm, da. În esență e unul și același lucru.

– Așadar, ai stat acolo, privindu-mă atâta timp, făcându-mi diferite desene fără consimțământul meu?

Nu ţi se pare extrem de nepoliticos? Nu ţi se pare că mi-ai invadat intimitatea?

– Nu, din punctul meu de vedere este muncă şi atât. Dacă m-aş fi strecurat până aici şi m-aş fi uitat tot pe furiş prin geamurile tale, asta ar fi fost o chestie nepoliticoasă şi o invadare a spaţiului privat. Te mişti ca o atletă cu o urmă din graţia unei dansatoare. Chiar şi când nu te mişti, atitudinea asta e vizibilă. Asta-i ceea ce-mi trebuie mie. N-am nevoie de permisiunea ta ca să creez un personaj pornind de la trăsăturile tale fizice, însă aş face o treabă mai bună dacă ai coopera.

Ea îi dădu mâna la o parte ca să dea pagina înapoi la zeiţa războinică.

– Asta-i faţa *mea*.

– Da. Şi este o faţă minunată.

– Dacă ţi-aş spune că o să-mi sun avocatul?

La picioarele lui Ford, Spock mârâi.

– Ar fi o dovadă de obtuzitate şi încăpăţânare. Şi totodată ar fi alegerea ta. Nu cred c-ai ajunge undeva astfel, însă ca să mă scutesc de probleme, pot să fac câteva modificări. O gură mai mare, un nas mai lung. S-o fac roşcată – o roşcată nu-i o idee rea. Nişte pometi mai ascuţiţi. Ia să vedem.

Scoase un creion şi trecu la o pagină nouă. În timp ce Cilla îl privea, desenă rapid o schiţă.

– Păstrez ochii, murmură el în timp ce lucra. Ai nişte ochi criminali. Lărgesc gura, exagerez buza de joc cu încă o tuşă, fac pometii mai aspri, lungesc nasul. Are trăsături cam pronunţate, dar este şi asta o faţă minunată.

– Dacă chiar crezi că aşa mă convingi...

– Dar e adevărat, a ta îmi place mai mult. Haide, Cilla. Cine nu vrea să fie supererou? Îţi promit, Brid o să fie mult mai tare şi mai bătăioasă decât Batgirl.

Ea ura să se simtă prost şi simţea cum se enervează.

– Acum pleacă. Am treabă.

– Să consider asta ca pe un „nu" la propunerea mea de a-mi poza?

– Poți s-o consideri cum că dacă nu dispari de-aici, mă duc să-mi iau ciocanul magic și-ți trag câteva în cap cu el.

Fără să vrea, strânse pumnii când el îi zâmbi.

– Așa te vreau. Nu trebuie decât să-mi spui dacă te răzgândești, îi zise el în timp ce-și băga caietul de schițe înapoi în geantă. Ne vedem mai încolo, adăugă el și, punându-și creionul după ureche, o porni înapoi de-a lungul aleii, urmat de cățelul lui cel urât.

Se simțea ca pe ghimpi din cauza asta. Munca fizică o ajuta să-și consume furia, dar nu se putea împiedica să nu fiarbă în suc propriu. Era bafta ei, doar bafta ei *nenorocită*, să se mute undeva aproape în mijlocul pustietății și să se pricopsească cu un vecin băgăcios, insistent și sâcâitor, care nu avea nici un fel de respect pentru limite sau intimitate.

Limitele casei sale. Intimitatea ei.

Tot ceea ce își dorea era să facă ce voia, când voia, în felul ei propriu – și pe cât de mult posibil de una singură. Voia să construiască ceva aici, să-și clădească viața, să-și câștige existența. În termenii și condițiile ei.

Nu o deranjau efortul și durerea inerente muncii fizice. De fapt, le considera un fel de emblemă de onoare, întărită de fiecare bătătură și bășică în parte.

A naibii să fie dacă voia ca pașii sau mișcările ei să fie studiate și materializate prin desenele vreunui artist.

– Zeița războinică, murmură ea în timp ce curăța jgheaburile înfundate și lăsate. Fă-o roșcată și cadorisește-o cu colagen în buze și mărimea D la sutien. Tipic.

Coborî pe scara extensibilă, deoarece odată cu jgheaburile își terminase ultima sarcină grea și neplăcută a zilei, și se întinse cât era de lungă direct pe pământ.

O durea absolut tot.

Ar fi avut chef să se cufunde într-un jacuzzi, iar după aceea să continue cu o oră de masaj. Să completeze imaginea cu vreo două pahare de vin și dacă era posibil de o partidă de sex cu Orlando Bloom. După aceea, doar

după aceea, ar fi putut să se simtă din nou ca o ființă umană.

Întrucât singurul lucru la îndemână de pe lista cu dorințe era vinul, se mulțumi doar cu atât. Asta când va putea să se miște din nou.

Cu un oftat, își dădu seama că partea cu supărarea din program era gata și, cu mintea clară și corpul extenuat, știu care era motivul principal al reacției ei față de desenele lui Ford.

Un deceniu de terapie nu fusese irosit în van.

Așa că gemu și se forță să se ridice. Și se duse înăuntru după vin.

Cu Spock ținându-și ursulețul aproape sforăind fără griji lângă el, Ford desenă în tuș ultima casetă. Deși la final totul avea să fie în culori, tehnica sa consta în aplicarea cernelii în momentul în care era aproape de încheierea lucrării finale.

Deja trasase în tuș marginile casetelor și contururile obiectelor de fundal cu o peniță specială. După terminarea părții luminoase a prim-planurilor, se dădu înapoi, își mijì ochii, studie ansamblul și îl aprobă din priviri. Încă o dată, Căutătorul, cu umerii căzuți, ochii plecați, fața întoarsă pe jumătate într-o parte, alunecă ușor înapoi spre umbrele care îi bântuiau existența.

Bietul de el.

Ford curăță penița tocului pe care îl folosise și îl puse la loc în secțiunea lui de pe masa de lucru. Își alese pensula, o cufundă în cerneala cu nuanța India, apoi începu să o întindă în zonele umbrite cu niște linii groase.

După câteva tușe de culoare spălă pensula. Procesul necesita timp, răbdare și o mână sigură. Deși își imagina zonele mari umplute cu culoare neagră pentru această casetă finală, sumbră, le umplu doar parțial, știind că prea multă cerneală avea să îi onduleze pagina.

Când bătăile în ușa de jos, de la parter – și lătratul plin de avânt pe post de răspuns al lui Spock – îl întrerupseră, făcu ceea ce făcea întotdeauna cu orice fel de întrerupere. Înjură cu năduf. Și când termină de înjurat,

mormăi niște cuvinte – mica sa incantație – ca un ritual. Răsuci din nou pensula în apă, o scurse și o luă cu el coborând la parter să răspundă.

Iritarea se transformă în curiozitate când o văzu pe verandă pe Cilla cu sticla de cabernet în mână.

– Gata, acum ne calmăm, Spock, spuse el, ca să facă să înceteze cu lătratul nebunesc câinele ce tremura în capul scărilor. Nu-ți place vinul roșu? o întrebă el pe Cilla când deschise ușa.

– N-am tirbușon.

De data asta, câinele o întâmpină cu câteva sărituri de bucurie și se frecă plin de entuziasm de picioarele ei.

– Și eu mă bucur să te văd.

– Se simte ușurat că nu faci parte din forțele invadatoare de pe planeta de pe care vine el.

– Și eu mă simt la fel.

Răspunsul îl făcu pe Ford să zâmbească larg.

– OK, hai, intră. O să mă duc să caut un tirbușon. Făcu câțiva pași de-a lungul holului de la intrare, se opri și se întoarse. Vrei să-ți împrumut un tirbușon sau vrei să deschid sticla ca să putem să o bem împreună?

– Păi, mai bine o deschizi tu.

– Atunci ai face bine să vii până în spate. Mai întâi trebuie să-mi curăț pensula.

– Deci lucrezi. Atunci o să iau doar tirbușonul.

– Dacă dai ceva cuiva nu e frumos să-l iei înapoi. Munca mai poate aștepta. Oricum, cât e ceasul?

Observă că el nu purta ceas, așa că se uită rapid la al ei.

– Aproape șapte și jumătate.

– Cu siguranță munca poate aștepta, dar pensula, nu. Săpunul, apa, tirbușonul și paharele se găsesc toate la îndemână, în bucătărie.

O apucă de braț fără formalități, însă cu destulă fermitate pentru a o face să meargă acolo unde dorea el să o ducă.

– Îmi place casa ta.

– Și mie. O luă el înainte, de-a lungul unui hol larg cu tavan înalt încadrat cu muluri bej. Când am cumpărat-o

era în mare parte cam ca și-acum. Foștii proprietari au făcut o treabă bună cu reparațiile și renovarea, așa că tot ce-am avut de făcut a fost să-mi aduc niște mobilă.

– Ce te-a făcut s-o cumperi? De regulă, există unul sau două elemente principale care atrag interesul unui cumpărător. Acesta – adăugă ea în timp ce păși în bucătăria spațioasă cu un bar larg, acoperit cu blat din granit, ce dădea într-o cameră destinată întregii familii – ar fi pentru mine unul dintre ele.

– De fapt, a fost vorba de priveliște și de lumina de sus, de la etaj. Eu lucrez sus, așa că ăsta a fost elementul determinant.

Deschise un sertar și localiză rapid tirbușonul, ceea ce o făcu să deducă faptul că spațiile erau bine organizate. El puse deoparte instrumentul, după care se duse la chiuvetă să spele pensula.

Spock execută ceva ce semăna cu un dans plin de viață, țopăind, dând din coadă, după care țâșni ca din pușcă pe una din uși.

– Unde se duce?

– Acum sunt în bucătărie, ceea ce pentru el înseamnă mâncare. Așa că ăsta a fost dansul bucuriei.

– Asta-i ceea ce-a fost?

– Îhm, e un câine extrem de simplu. Mâncarea îl face fericit. Are un dozator de mâncare în spălătorie și o ușiță specială pentru câini. Oricum, în ceea ce mă privește, bucătăria este în bună măsură un spațiu irosit, și la fel și zona de luat masa pe care au amenajat-o acolo, având în vedere că eu mănânc doar în fugă. S-ar putea spune că și eu sunt un tip la fel de simplu. Dar îmi place să am spațiu.

Își puse pensula acum curată într-un pahar.

– Ia loc, o invită el în timp ce lua tirbușonul.

Ea se așeză la bar, admiră cuptoarele duble din inox, dulapurile de bucătărie din lemn de cireș, combinația de plită cu șase arzătoare și rotisor așezată sub hota de inox strălucitor. Și cum nu era orbită complet de oboseala de peste zi, nu se putu împiedica să nu-i admire și fundul.

El luă două pahare de vin roşu din unul dintre dulapurile cu uşi de sticlă vitrată şi turnă vinul. Veni spre ea, îi oferi unul, după care, ridicându-l pe al lui, se aplecă peste bar spre ea şi spuse:

– Deci.

– Deci. Cel mai probabil o să fim în continuare vecini, unul vizavi de celălalt, încă o bucată bună de timp. E mai bine să avem o relaţie ca lumea.

– O relaţie ca lumea mi se pare de bun augur.

– Este măgulitor să fii văzută ca o zeiţă războinică mitică, începu ea. Ciudat, dar măgulitor. S-ar putea chiar să-mi placă asta – combinaţia de Xena cu Femeia Fantastică, în stilul secolului douăzeci şi unu.

– Este o perspectivă bună şi nu foarte departe de adevăr.

– Dar nu-mi place deloc faptul că m-ai urmărit sau că m-ai desenat fără ca eu să ştiu. Mie nu-mi convine chestia asta.

– Pentru că tu o vezi ca pe o invadare a intimităţii. Iar eu o văd ca pe un proces natural de observare.

Ea sorbi o gură din pahar.

– Toată viaţa oamenii m-au urmărit, mi-au făcut fotografii. M-au *observat*. Dacă mă duceam la plimbare, sau mă duceam să cumpăr pantofi, sau mă duceam la o îngheţată, orice făceam ajungea în final să fie o sesiune foto. Poate că de regulă totul era aranjat exact pentru acest scop, dar eu, una, nu aveam nici un control. Şi acum, chiar dacă nu mai sunt în industria asta, încă mai sunt nepoata lui Janet Hardy, aşa că tot mă mai confrunt cu aşa ceva din când în când.

– Şi nu-ţi place.

– Nu numai că nu-mi place, dar am terminat definitiv cu asta. Nu vreau să aduc aceste practici hollywoodiene aici.

– Pot să fiu de acord cu cea de-a doua faţă, însă trebuie să păstrez ochii.

Ea mai luă o gură de vin.

– Uite care-i partea dificilă pentru mine. Nu vreau să foloseşti cea de-a doua faţă. Mă simt cam prost din

cauza asta, dar îmi place ideea să fiu sursa de inspirație pentru eroina unei cărți de benzi desenate. Iar asta e ceva ce n-am crezut vreodată că o să mă aud spunând.

În sinea lui, Ford făcu și el propriul dans al bucuriei.

– Așadar, nu-i vorba de rezultate, e vorba de proces. Vrei să mănânci ceva? Eu vreau ceva de mâncare.

Se întoarse, deschise alt dulap și scoase o pungă de Doritos.

– Asta nu-i mâncare adevărată.

– Tocmai de-asta e bună. Toată viața, continuă el în timp ce băga mâna în pungă, am urmărit cu atenție oamenii. Am desenat imagini – ei bine, am desenat de când am învățat să țin creionul în mână. I-am observat – modul în care se mișcă, gesturile, modul în care fețele și corpurile le sunt puse laolaltă. Modul în care se poartă. Pentru mine este precum respiratul. Ceva ce trebuie să fac. Aș putea să promit că nu te voi mai urmări, dar aș minți. Pot să-ți promit în schimb că o să-ți arăt orice schiță și să încerc să mă țin de promisiune.

Și fiindcă tot erau acolo, mâncă și ea un chips.

– Și dacă n-o să-mi placă?

– Ba o să-ți placă, asta dacă ai cât de cât bun-gust, dar dacă n-o să-ți placă, asta e, păcat.

Contemplând ideea, ea mai luă un chips. Vocea lui rămase degajată, observă ea – dar dincolo de suprafață se ghiceau inflexiuni de oțel.

– Asta mi se pare o dovadă de inflexibilitate.

– Când e vorba de munca mea, nu sunt flexibil absolut deloc. În rest, pot face compromisuri cu privire la aproape orice altceva.

– Cunosc genul. Și după ce termini schițele, ce faci?

– Trebuie concepută o poveste. Partea grafică reprezintă numai jumătate dintr-un roman de benzi desenate. Însă trebuie să... Ia-ți vinul. Vino sus, la etaj. El își recuperă pensula. Tocmai coloram cu cerneală ultima casetă din *Răzbunarea* când ai bătut la ușă, spuse el în timp ce o conducea afară din bucătărie, înspre scări.

– Scara asta e originală?

– Nu știu. Se încruntă ușor, concentrat, în timp ce se uita la trepte. Poate că da. De ce?

– Este o piesă admirabilă. Stâlpii balustradei, finisajul. Cineva chiar s-a ocupat de locul acesta. Este absolut invers decât ce se întâmplă la mine.

– Da, dar acum ai început să te ocupi de casă. Și l-ai angajat pe Matt – un amic de-al meu – să-ți facă o parte din tâmplărie. Știu c-a lucrat în locul ăsta înainte să-l cumpăr. Și mi-a mai făcut niște chestii și după.

El intră în studioul său de lucru.

Cilla văzu podeaua splendidă din scânduri late din lemn de castan, ferestrele înalte și frumoase și rama lată și lucioasă.

– Ce cameră minunată!

– E mare. A fost proiectată ca dormitor matrimonial, dar eu n-am nevoie de atât de mult spațiu ca să dorm.

Cilla se uită din nou la el și la diferitele spații de lucru aranjate în încăpere. Cinci fișete mari și foarte urâte erau aliniate de-a lungul unui perete. Un altul era plin de rafturi pe care se părea că tronează o organizare nemiloasă de ustensile și obiecte indispensabile actului artistic. Dedicase o altă secțiune personajelor de acțiune și accesoriilor lor. Ea recunoscu o parte a colecției și se întrebă de ce Darth Vader și Superman păreau atât de prietenoși.

În mijlocul camerei se afla o planșetă imensă de desen, pe care acum erau prinse ceea ce ea bănui că sunt desenele în casete pe care le menționase. Întinzându-se într-o parte și alta a planșetei, se aflau blaturi și cuburi de depozitare pe care se găseau o mulțime de ustensile, creioane, pensule și topuri de hârtie. Fotografii, schițe, poze rupte sau tăiate din reviste înfățișând oameni, locuri și clădiri. Și, pe o altă latură a tejghelei, se afla un computer, o imprimantă și un scanner – și personajul *Buffy, spaima vampirilor*.

Pe partea opusă, formând un ansamblu în forma unei litere U, era amplasată o oglindă înaltă.

– Ai o grămadă de lucruri aici.

– Treaba asta chiar necesită o grămadă de lucruri. Însă pentru actul artistic în sine, adică ceea ce-ți dorești să știi, o să fac câteva milioane de schițe, distribuindu-mi personajele, costumându-le, jonglând cu fundalul, prim-planul și decorul – și pe undeva pe-acolo o să scriu și textul propriu-zis, pe care o să-l fragmentez în casete. După care o să fac minidesene – niște schițe mici, rapide care să mă ajute să decid cum îmi împart spațiul, cum vreau să-l compun. Și pe urmă creionez casetele. După aceea, în sfârșit, finisez în tuș desenul final.

Ea se duse spre planșeta de desen.

– Alb și negru, lumini și umbre. Dar cartea pe care mi-ai dat-o era în culori.

– Așa va fi și asta. La început coloram și făceam toate înscrisurile de mână. Este distractiv, îi spuse el, sprijinindu-și un șold de una din laturile uriașei litere U, dar necesită o grămadă de timp. Iar dacă ieși pe piață în străinătate, și eu am făcut asta, este destul de greu să schimbi baloanele cu dialoguri desenate de mână ca să se potrivească și să poată încadra traducerile. Așa că partea asta am digitalizat-o. Scanez casetele desenate în tuș și le transfer în computer și le colorez în Photoshop.

– Imaginile pe care le creezi sunt extraordinare, declară Cilla. Aproape că spun povestea fără a mai fi nevoie de dialoguri. Asta înseamnă că imagistica este extrem de puternică.

Ford așteptă o secundă, apoi alta.

– Încă mai aștept.

Cilla îi aruncă o privire rapidă peste umăr.

– Ce anume?

– Să mă întrebi de ce-mi irosesc talentul cu benzile desenate în loc să urmez o carieră mai serioasă în artă.

– O să aștepți mult și bine. Nu mi se pare că-ți irosești talentul când faci ceea ce-ți place și la care excelezi.

– Știam eu c-o să-mi placi.

– În plus, stai de vorbă cu cineva care a jucat timp de opt sezoane rolul principal într-un sitcom de jumătate de oră. Nu era vreo piesă de Ibsen, e adevărat, dar am jucat bine și am avut succes. Oamenii o să mă recunoască

din desenele tale. Nu prea mai sunt în atenţia publicului, însă semăn suficient de mult cu bunica mea, iar ea este încă subiect de interes. Şi va fi mereu. Oamenii vor face legătura.

– Şi-asta reprezintă o problemă pentru tine?

– Mi-aş fi dorit să ştiu acest lucru.

– Ai câteva zile la dispoziţie ca să te gândeşti la asta. Sau...

Se întoarse, deschise un sertar şi scoase nişte hârtii.

– Ai scris deja un contract, spuse Cilla după ce aruncă o privire rapidă asupra hârtiilor.

– M-am gândit că ori îţi vine mintea la cap, ori nu. Dacă tot ai făcut-o, asta o să ne scutească de probleme.

Ea se îndepărtă, ducându-se spre geamuri. Luminile scânteiau din nou, se gândi ea. Ca nişte mici diamante strălucind în întuneric. Urmări cu privirea şi luminile, şi câinele care acum alerga după umbrele din curtea din spate a lui Ford. Sorbi uşor din paharul de vin. După care întoarse capul ca să se uite la el peste umăr.

– N-o să-ţi pozez într-o platoşă mulată.

În ochi i se citi umorul înainte să-i zâmbească larg.

– Pot să rezolv asta într-un fel sau altul.

– Fără nici un fel de nuditate.

– Doar pentru colecţia mea personală.

Ea scoase un hohot scurt de râs.

– Ai un pix?

– Câteva sute.

Alese un pix obişnuit în timp ce ea traversa încăperea.

– Şi mai există încă o condiţie. O cerere personală şi meschină. Vreau să fie cu *mult* mai tare şi mai bătăioasă decât Batgirl.

– Garantat.

După ce ea semnă cele trei exemplare, el i-l dădu pe-al ei.

– Pentru înregistrările tale. Ce zici dacă ne mai turnăm un pahar de vin, comandăm o pizza şi sărbătorim afacerea făcută?

Ea bătu uşor în retragere. Nu el venise la ea în casă; ea venise la el. Însă senzaţia de nelinişte pe care o simţea deja o avertiză să marcheze distanţa dintre ei.

– Nu, mulţumesc. Şi tu mai ai de lucru la fel ca mine.

– Noaptea e abia la început. O însoţi afară din cameră. Iar ziua de mâine e lungă.

– Noaptea nu mai este atât de la început aşa cum a fost, iar ziua de mâine nu e niciodată suficient de lungă. Plus că am nevoie de timp suficient ca să fantazez să-mi instalez un jacuzzi.

– Am eu unul.

Ea îşi lăsă privirea să îi alunece uşor spre el în timp ce coborau împreună pe scări.

– Bănuiesc că n-ai la dispoziţie şi un maseur.

– Nu, însă am nişte mâini extrem de îndemânatice.

– Pun pariu că da. Ei bine, dacă ai fi fost Orlando Bloom, aş fi considerat asta un semn de la Dumnezeu şi în aproximativ nouăzeci de minute aş fi ajuns deja să mă culc cu tine. Însă, fiindcă nu eşti – şi îşi deschise singură uşa de la intrare – o să-ţi spun noapte bună.

El rămase pe loc, încruntându-se în urma ei, după care ieşi afară pe verandă în timp ce ea o pornise către drum.

– Orlando Bloom?

Ea pur şi simplu ridică o mână ca semn vag de la revedere şi continuă să meargă mai departe.

capitolul 4

Cilla avu parte de două zile bune şi productive. Căzuse de acord cu instalatorul, electricianul şi tâmplarul-şef, iar ultimul dintre cei trei făcuse estimări referitoare la schimbarea ferestrelor. Însă cea mai norocoasă descoperire, din punctul ei de vedere, fusese găsirea unui omuleţ foarte bătrân pe nume Dobby şi a nepotului său plin de energie, Jack, care urmau să salveze şi să recondiţioneze tencuiala originală de pe pereţi.

– Bătrânul McGowan l-a angajat pe tata să-i facă pereții ăștia undeva în jur de 1922, îi spuse Dobby Cillei în timp ce stătea acolo în living, cu picioarele scurte și crăcănate bine înfipte în pământ. Eu aveam cam șase ani și veneam pe-aici să-l ajut să amestece tencuiala. Nu mai văzusem niciodată o casă atât de mare până atunci.

– Da, este o lucrare pe cinste.

– A fost foarte mândru de ce făcea și m-a învățat și pe mine același lucru. Doamna Hardy m-a angajat să mă ocup de tot felul de rosturi și reparații, să tencuiesc din nou pe unde făcuse modificări. Asta se întâmpla cam prin '65, din câte-mi aduc aminte.

Fața lui Dobby îi amintea Cillei de o bucată subțire de hârtie maro de ambalaj ce fusese făcută ghemotoc și apoi întinsă cât de cât. Ridurile i se adânceau ca niște crevase când zâmbea.

– Și nici pe cineva ca ea n-am mai văzut vreodată. Arăta ca un înger. Avea un mod dulce de-a fi și nu-și dădea aere așa cum te-ai gândi că o face o vedetă de cinema. A fost așa drăguță să-mi dea un autograf pe unul dintre albumele ei, când am avut suficient curaj să o rog. După aceea, soția mea nu m-a mai lăsat să-l ascult. A trebuit să-l înrămez și să-l pun pe perete și să cumpăr unul nou ca să-l pot asculta. Încă mai este atârnat la noi în camera de oaspeți.

– Mă bucur că te-am găsit ca să mențin tradiția.

– Nădăjduiesc că n-am fost așa greu de găsit. O grămadă de oameni, pe vremea doamnei Hardy, și cu banii ei ar fi folosit gips carton. Își întoarse privirea și o fixă pe Cilla cu ochii lui albaștri, extrem de profunzi. Majoritatea oamenilor ar face asta în loc să o păstreze neschimbată.

– Nu pot să salvez totul, domnule Dobby. Unele lucruri trebuie schimbate, iar altele trebuie pur și simplu să dispară. Dar intenționez să salvez tot ce pot salva. Își trecu vârful degetului peste o crăpătură lungă de pe peretele sufrageriei. Cred că această casă merită un asemenea respect din partea mea.

– Respect. Dădu din cap, în mod evident mulțumit. Este o atitudine foarte potrivită. Se potrivește la fix să avem o McGowan aici din nou, și una care se trage direct din doamna Hardy. Eu și nepotul meu o să facem o treabă bună pentru dumneavoastră.

– Sunt sigură.

Bătură palma în locul în care își imagină că tatăl lui ar fi putut să bată palma cu străbunicul ei. Și unde Janet Hardy semnase un album ce avea să fie ținut la loc de cinste.

Își petrecu vreo câteva ore la un meseriaș de pe piața locală ce confecționa dulapuri de bucătărie. Respectul era important, însă vechile dulapuri metalice de bucătărie trebuiau să dispară. Plănuia să le dea jos câteva dintre ele, să le revopsească și să le folosească în acea combinație de spălătorie și verandă închisă pe care o proiectase.

Când ajunse din nou acasă, găsi sticla de cabernet desfăcută, astupată acum cu un dop în forma unui cap de extraterestru, ce strălucea în întuneric, și un tirbușon așezate pe scândurile temporare puse în fața ușii de la intrare.

Pe biletul de sub sticlă scria:

Îmi pare rău că nu ți-am adus astea mai devreme, dar Spock m-a legat în lanțuri de birou. Am evadat cu puțin timp în urmă, iar tu nu erai acasă. Cineva ar putea bea toată sticla în mod egoist de una singură sau ar putea să-i ceară unui vecin însetat să i se alăture într-una din serile astea.

Ford

Amuzată, se gândi că putea face exact așa – într-una din serile astea. Aruncându-și privirea în spate, se trezi ușor dezamăgită că el nu era acolo, afară, pe veranda lui. Iar dezamăgirea asta o avertiză să aibă grijă cu privire la împărțirea unei sticle de vin cu niște tipi sexy care locuiau vizavi, pe partea cealaltă a drumului.

Gândul la asta, gândul la el, îi aduse în minte studioul lui – spațiul și lumina de-acolo. N-ar fi fost plăcut să aibă genul acela de spațiu, genul acela de lumină pentru un birou? Dacă tot insista cu planurile ei pe termen lung să se ocupe de reabilitare, remodelare și revânzare de case, atunci va avea nevoie acasă de un spațiu de lucru atractiv și eficient.

Dormitorul de la etaj, pe care îl repartizase acestui scop, în mod sigur avea să corespundă. Însă imaginându-și studioul lui Ford în timp ce punea vinul pe vechiul blat din bucătărie (acoperit cu plăci pentru demonstrația de a doua zi), proiectatul ei birou i se păru mic, înghesuit și aproape complet necorespunzător.

Putea să dărâme peretele dintre cel de-al doilea și al treilea dormitor, presupuse ea. Însă asta nu avea să îi confere lumina și nici aspectul pe care și le imagina acum.

Rătăcind pe la parter, repoziționă, proiectă și reconsideră. Putea fi făcut, se gândi ea, dar nu dorea ca spațiul de lucru dedicat biroului să fie la nivelul principal al casei. Nu voia să locuiască la locul de muncă, ca să spună așa. Nu pe termen lung. Mai mult decât atât, dacă n-ar fi văzut fabulosul studio al lui Ford, ar fi fost total satisfăcută cu dormitorul renovat.

Iar mai târziu, dacă afacerea ei chiar prospera, putea să adauge un palier intermediar pe latura sudică, după care...

– Ia stai puțin.

Urcă în grabă scările și o luă de-a lungul holului spre ușa de la pod. Aceasta gemu în semn de protest când o deschise, însă becul simplu aflat deasupra scărilor înguste și abrupte licări și se aprinse brusc când acționă întrerupătorul.

O singură privire aruncată treptelor prăfuite o făcu să se întoarcă pentru a-și căuta carnețelul de notițe și o lanternă, așa pentru orice eventualitate.

De curățat podul. De instalat dispozitive de iluminat noi.

O luă în sus pe scări și trase de lănțișorul care atârna de primul dintre cele trei becuri suspendate.

– Oh, da. *Așa* da.

Podul lung și lat era într-o dezordine totală, plin de praf și pânze de păianjen. Și plin, în opinia ei, de potențial. Deși podul fusese plasat undeva la coada listei ei de priorități în ceea ce privește curățenia și reparațiile, becul se aprinsese nu numai deasupra capului, ci și în mintea ei.

Spațiul era imens, iar tavanul cu căpriori expuși era suficient de înalt pentru ca ea să stea în picioare și avea suficient loc ce putea fi folosit până unde începea să se încline spre părțile laterale. Pentru moment, erau două ferestruici neimpresionante în fiecare capăt, însă asta se putea schimba. Avea să se schimbe.

Cutii, lăzi, o măsuță de toaletă zgâriată, mobilă veche, lampadare vechi, cu abajururi îngălbenite, stăteau acolo acoperite de praf. Fantome spălăcite ale trecutului. Cărți, probabil pline de cari, și vechi albume muzicale probabil deformate din cauza căldurii din zecile de veri trecute erau înghesuite într-o veche bibliotecă.

Mai fusese și înainte aici, aruncase o privire crispată, după care stabilise că podul va fi curățat Într-o Bună Zi.

Dar acum...

De luat la puricat toate vechiturile, se gândi ea, scriind cu repeziciune. De sortat lucrurile bune, refolosibile. De făcut curățenie. De adus casa scării și treptele la lumină. De lărgit deschizătura ferestrelor. Intrare exterioară – și asta însemna scări exterioare, cu o ușă probabil în stilul celor de atriu. De izolat, lustruit și finisat căpriorii și lăsați în continuare expuși. Instalație electrică, sistem de încălzire și aer condiționat. De asemenea, țevi și instalație sanitară, căci spațiul era suficient și pentru o baie de serviciu. Poate chiar și luminatoare.

Oh, Doamne! Tocmai adăugase o *avere* la bugetul inițial.

Dar oare n-ar fi distractiv?

Stând cu picioarele încrucișate pe podeaua prăfuită, își petrecu o oră întreagă schițând diferite idei și opțiuni.

Cât de multe dintre lucrurile de aici fuseseră ale străbunicului ei? De fapt, oare folosise el, fiica sau fiul lui, vechiul lighean alb și urciorul ca să se spele? Sau stătuse în balansoarul fusiform și legănase vreun bebeluș agitat?

Cine citise cărțile, ascultase muzica, cărase aici cutiile în care descoperise o rețea încâlcită de luminițe de Crăciun cu niște becuri colorate, mari și demodate?

„Aruncă-le, donează-le sau păstrează-le", se gândi ea. Avea să înceapă să sorteze în grămezi. Alte cutii scoaseră la iveală și mai multe decorațiuni de Crăciun, bucăți de materiale pe care își imagină că cineva le păstrase în ideea de a croi ceva. Găsi trei prăjitoare de pâine vechi cu cablurile uzate și posibil roase de șoareci, lămpi de porțelan sparte, cești de ceai ciobite. Oamenii păstrau cele mai ciudate lucruri.

În mintea ei crescu rapid posibilitatea existenței șoarecilor în pod când descoperi patru curse de șoareci, slavă Domnului, goale. Curioasă, și fiindcă era deja murdară, se lăsă pe vine ca să scoată niște cărți. Poate că unele dintre ele puteau fi recuperate.

Cine citea Zane Grey? se întrebă ea. Cui îi plăcea Frank Yerby și Mary Stewart? Le puse una peste cealaltă, și săpă și mai adânc. Steinbeck și Edgar Rice Burroughs, Dashiell Hammett și Laura Ingalls Wilder.

Dădu să scoată un exemplar din *Marele Gatsby*, iar degetele ei apăsară și înfundară ușor marginile. Temându-se că paginile din interior pur și simplu se deterioraseră, deschise cartea cu foarte multă grijă. Înăuntru, într-o scobitură obținută prin tăierea paginilor, se afla un pachet de scrisori legate cu o fundă roșie, decolorată de trecerea timpului.

– Trudy Hamilton, citi Cilla. Oh, Dumnezeule mare.

Rămase acolo cu cartea deschisă în poală, cu palmele împreunate ca într-o rugăciune și vârfurile degetelor

lipite de buze. Scrisori adresate bunicii ei, trimise pe un nume pe care Janet nu îl mai folosise din copilărie.

Adresa de pe plicul de deasupra aparținea unui oficiu poștal din Malibu. Iar ștampila poștei...

Cu reverență, Cilla ridică teancul de scrisori și îl înclină ușor în lumină.

– Front Royal, Virginia, ianuarie 1972.

Cu un an și jumătate înainte ca ea să moară, se gândi Cilla.

Scrisori de dragoste. Ce altceva puteau fi, legate cu o panglică, ascunse privirii? Un secret al unei femei căreia nu i se permiseseră prea multe lucruri intime, aflată în permanență sub lupa celebrității, în mod sigur ascuns cu propriile mâini înainte ca, precum Gatsby, să moară tânără, în mod tragic.

„Hai că dramatizezi totul", își spuse Cilla. Puteau fi niște scrisori cu simple flecăreli primite de la o prietenă mai veche sau de la o rudă mai îndepărtată.

Dar nu erau. Știa că nu erau. Punându-le la loc în carte, o închise și o duse jos la parter.

Mai întâi făcu un duș, știind că nu va îndrăzni să se ocupe de comoara pe care o dezgropase până când nu se va curăța de mizeria din pod.

Spălată, îmbrăcată în pantaloni de flanel și un bluzon, cu părul ud strâns la spate, își turnă un pahar din vinul lui Ford. Stând în lumina fluorescentă extrem de puternică – și Dumnezeule, asta chiar trebuia să dispară – sorbi din vin, uitându-se fix la carte.

Scrisorile erau ale ei acum; Cilla nu avea nici un fel de mustrări de conștiință cu privire la asta. Oh, mama ei nu ar fi de acord – și încă zgomotos. Ar fi plâns ce pierduse, ar fi jelit dreptul ei asupra orice fusese al lui Janet. După aceea le-ar fi vândut, le-ar fi scos la licitație, așa cum făcuse cu multe dintre bunurile lui Janet în decursul anilor.

Pentru posteritate, ar fi susținut Dilly. Pentru publicul care o adora. Însă astea erau niște aiureli atât de mari, se gândi Cilla. Totul ar fi fost de fapt pentru bani

şi pentru strălucirea oglindită a faimei, pentru articolul din revista *People* cu fotografii ale lui Dilly ţinând legătura de scrisori în mână, cu ochii strălucindu-i plini de lacrimi, şi cu inserturi cu ea şi Janet.

Dar ea chiar şi-ar fi crezut propria poveste, se gândi Cilla. Asta era una dintre cele mai iscusite abilităţi ale lui Dilly, la fel de firească şi de naturală ca şi capacitatea ei de a-şi umezi ochii la comandă.

Atunci ce-ar trebui să facă? Ar trebui să le ascundă din nou, să le returneze expeditorului? Ar trebui înrămate precum un album muzical cu autograf şi atârnate în camera de oaspeţi?

– Mai întâi trebuie să le citesc.

Cilla expiră prelung, îşi puse vinul într-o parte, după care trase un scaun lângă blat. Cu mare grijă, desfăcu panglica decolorată, apoi scoase scrisoarea din plicul de deasupra. Hârtia foşni în timp ce o despăturea. Un scris de mână clar, cu cerneală de culoare închisă, umplea două pagini.

Draga mea,

Inima îmi bate mai repede ştiind că am dreptul să-ţi spun aşa. Draga mea. Ce-am făcut în viaţa asta ca să merit un dar atât de preţios? În fiecare noapte visez la tine, la sunetul vocii tale, la parfumul pielii tale, la gustul gurii tale. Freamăt înlăuntrul meu când îmi aduc aminte de splendoarea magică a momentelor în care făceam dragoste cu tine.

Şi mă trezesc în fiecare dimineaţă, temându-mă că totul este doar un vis. Oare mi-am imaginat doar că am stat lângă foc în noaptea aceea rece şi senină, şi am vorbit aşa cum nu mai vorbisem niciodată până atunci?

După cum ştiam ce simt pentru tine, ce voiam cu tine, nu puteam niciodată să fim numai prieteni. Şi cum ar fi putut vreodată o femeie ca tine să dorească pe cineva ca mine? Iar după aceea, după aceea, chiar s-a întâmplat? Ai ajuns în braţele mele? Mi-ai căutat buzele? Ne-am contopit cu frenezie în timp ce

focul ardea şi muzica se auzea în surdină? Oare a fost doar un vis, draga mea? Căci dacă a fost, vreau să trăiesc în vise pentru totdeauna.

Acum că suntem atât de departe unul de celălalt, trupul mă doare tânjind după al tău. Tânjesc după vocea ta, dar nu numai cea de la radio sau pick-up. Tânjesc după faţa ta, dar nu numai cea din fotografii sau de pe ecranul cinematografelor. Tu eşti cea pe care o vreau, tu cea din interior. Femeia reală, frumoasă şi pasională, femeia pe care am ţinut-o în braţe în noaptea aceea şi în nopţile pe care am reuşit să le furăm după aceea.

Vino la mine curând, draga mea. Vino înapoi la mine şi în lumea noastră secretă unde existăm numai tu şi eu.

Îţi trimit toată dragostea mea şi tot dorul în acest nou an.

Sunt acum şi pentru totdeauna,

Numai al Tău

Aici? se întrebă Cilla, împăturind din nou scrisoarea cu grijă. Oare se întâmplase aici, în casa asta, în faţa focului? Oare Janet avusese parte de dragoste şi fericire în casa asta în ultimele optsprezece luni ale vieţii ei? Sau fusese vorba de o altă aventură, o altă relaţie scurtă cu vreun necunoscut?

Cilla numără plicurile, observând că toate erau adresate în acelaşi fel şi scrise de aceeaşi mână, deşi unele dintre ştampilele poştale difereau. Patruzeci şi două de scrisori, se gândi ea, iar ştampila poştei de pe ultima indica faptul că fusese trimisă cu numai zece zile înainte ca Janet să-şi ia viaţa în această casă.

Cu degetele tremurându-i puţin, deschise ultima scrisoare.

O singură foaie de data asta, observă ea.

Totul încetează acum. Telefoanele, ameninţările, isteria, totul încetează acum. S-a terminat, Janet. Ultima oară a fost o greşeală şi nu se va mai repeta

vreodată. Trebuie să fii nebună să mă suni acasă, să vorbeşti cu soţia mea, dar e adevărat că ţi-am văzut nebunia în ochi de nenumărate ori. Înţelege-mă, nu o să-mi părăsesc soţia, familia. Nu o să pun în pericol tot ce-am construit şi viitorul meu, pentru tine. Spui că mă iubeşti, dar ce ştie o femeie ca tine despre iubire? Toată viaţa ta este construită pe minciuni şi pe iluzii, iar o vreme am fost sedus de ele, de tine. Dar nu mai sunt.

Dacă eşti însărcinată, după cum susţii, nu există nici o dovadă că eu aş fi responsabil de asta. Nu mă mai ameninţa iarăşi cu dezvăluirea acestui fapt, sau îţi promit că vei plăti.

Rămâi la Hollywood, unde minciunile tale valorează ceva. Aici nu valorează nimic. Aici nu eşti dorită.

– Însărcinată.

Cuvântul şoptit de Cilla păru să răsune în întreaga casă.

Complet răvăşită, împinse taburetul să deschidă uşa din spate, să iasă să respire şi să lase aerul rece să-i răcorească faţa.

Culver City 1941

– Ca să înţelegi, îi spuse Janet Cillei, trebuie să începi cu începutul. Iar acesta se află cam aici.

Mâna ce o ţinea pe a Cillei era mică şi moale. Ca în toate visele ei cu Janet, imaginea începea ca o fotografie veche, decolorată şi uzată, şi încetul cu încetul căpăta culoare, contur şi profunzime.

Două cozi lungi atârnau peste umeri, pe o rochie din pânză cadrilată, ca nişte raze de soare pe o pajişte de flori ofilite. Acei minunaţi ochi albaştri, reci şi limpezi, se uitau în gol spre lume. Spre iluzia pe care o reprezenta.

Peste tot în jurul Cillei şi a copilei care avea să devină bunica ei oamenii roiau şi se agitau, mergând pe jos sau cu autobuzele ce brăzdau bulevardul larg. Era

Fifth Avenue, după cum își dădu seama Cilla – sau strada așa cum era înfățișată în filme.

MGM[1]-ul era la apogeu, cu mai multe stele de cinema decât puteai vedea în ceruri, iar copila ce o strângea de mână avea să fie una dintre cele mai strălucitoare dintre ele.

– Am șapte ani, îi spuse Janet. Deja joc pe scenă de trei. Mai întâi vodevil. Voiam să cânt, să joc. Iubeam aplauzele. Mă simțeam ca și cum aș fi fost îmbrățișată de o mie de brațe. Visam să fiu vedetă, continuă ea deschizându-i calea Cillei. Vedetă de film, cu rochii frumoase, mereu în lumina strălucitoare a reflectoarelor. Tot tacâmul.

Janet tăcu și apoi se răsuci, executând un număr complicat și spectaculos de step.

– Pot să și dansez. Pot să învăț un program complet la o singură repetiție. Vocea mea este magică. Îmi amintesc toate replicile ca prin farmec, dar, mai mult de atât, pot să *joc* orice rol. Și știi de ce?

– De ce? întrebă ea, deși cunoștea răspunsul.

Îi citise interviurile, cărțile, biografiile. O cunoștea bine pe această copilă.

– Deoarece eu chiar o cred. De fiecare dată eu cred povestea. O fac să fie reală pentru mine, astfel încât să fie la fel de reală pentru toți oamenii care vin să mă vadă la cinematograf. Tu n-ai făcut la fel?

– Câteodată am făcut-o și eu. Dar asta a însemnat că te-a durut când totul a încetat.

Copila dădu afirmativ din cap și o amărăciune de om adult îi umbri ochii.

– Te rănește de moarte când încetează, așa că trebuie să găsești lucruri care să te facă să strălucești din nou. Dar asta-i pentru mai târziu. Încă nu știu asta. Acum, totul este strălucitor. Copila își întinse brațele ca și cum ar fi îmbrățișat strălucirea. Sunt mai mică decât Judy

[1] Metro-Goldwyn-Mayer, companie americană de film de la Holywood, faimoasă pentru filmele și desenele animate produse aici (n.tr.)

şi Shirley[1], iar camera de filmat mă iubeşte aproape la fel de mult cât o iubesc eu. O să fac patru filme anul acesta, însă acesta e cel care mă face cu-adevărat vedetă. „Micuţa Cometă", aşa mi se spune după lansarea *Familiei O'Hara.*

– Ai cântat „O să trec peste toate" şi l-ai transformat într-un adevărat cântec de dragoste pentru familia ta. Astfel a devenit cântecul tău de referinţă.

– O să-l cânte la înmormântarea mea. De fapt, nici acest lucru nu ştiu. Acesta este Parcela Unu. Brownstone Street.

O doză abia perceptibilă de dezamăgire se simţi în vocea ei, în timp ce-şi instruia nepoata şi o trăgea după ea cu mâna ei mică şi moale.

– Familia O'Hara locuieşte în New York, fiind o trupă de teatru cu o situaţie financiară disperată. Ei cred că este vorba doar de un alt film muzical din perioada Marii Crize. Încă o rotiţă într-un mecanism. Dar filmul ăsta va schimba totul. Mult timp vor pluti pe coada Micuţei Comete. Sunt deja dependentă de medicamente, însă acesta este un alt lucru pe care nu-l ştiu încă. Îi datorez asta mamei mele.

– Seconal şi benzedrină.

Cilla ştia asta.

– Ţi le-a tot dat zi şi noapte.

– O fată trebuie să doarmă bine noaptea, să aibă ochii limpezi şi să fie plină de energie dimineaţa devreme. Nişte ochi plini de amărăciune şi înverşunare, ca de adult, priveau lung de pe faţa frumoasă a copilei. Ea îşi dorise să fie vedetă, însă nu avusese talentul necesar. Eu, da, aşa că m-a tot împins de la spate şi s-a folosit de mine. Nu m-a strâns niciodată în braţe, însă publicul, da. Mi-a schimbat numele şi a tras tot felul de sfori. A semnat pentru mine un contract pe şapte ani cu domnul Mayer, care mi-a schimbat numele *din nou*, iar ea a luat toţi banii. Mi-a dat pastile ca să pot să fac şi mai mulţi bani. Am urât-o – nu încă, însă destul

[1] Judy Garland şi Shirley Temple, copiii-minune ai marelui ecran în epoca de glorie a MGM (n.tr.)

de curând. Astăzi, toate astea nu mă deranjează, spuse ea ridicând din umeri, făcând să-i salte codiţele. Astăzi sunt fericită deoarece ştiu ce să fac cu cântecul. Mereu ştiu ce să fac cu un cântec. Făcu un gest amplu. Acolo este scena cu decorul. Acolo este locul unde se-ntâmplă magia. Aici, nu suntem decât nişte fantome, fantome şi vise, continuă ea în timp ce o cohortă de actriţe şi actori în rochii de seară şi smochinguri trecură chiar prin ele. Însă acolo, totul este real. Când este pornită camera de filmat, nimic altceva nu mai contează.

– Nu este ceva real, Janet. Este doar o slujbă oarecare.

Ochii albaştri se umplură de căldură.

– Poate pentru tine, însă pentru mine a fost cea mai mare dragoste a vieţii mele şi ceea ce m-a salvat.

– Te-a ucis.

– Mai întâi m-a creat. Eu am dorit asta. Asta-i ceea ce trebuie să înţelegi ca să descifrezi restul. Mi-am dorit asta mai mult decât orice am vrut înainte sau orice mi-am mai dorit vreodată, până aproape de final. Acele câteva momente în care îmi joc scena, îmi cânt cântecul, şi în care chiar până şi regizorul are ochii înceţoşaţi cu lacrimi. Când după ce se strigă „Tăiaţi", echipa şi distribuţia izbucnesc în aplauze, iar eu le *simt* dragostea pentru mine. Asta-i tot ce mi-am dorit pe lume şi ce aş încerca să găsesc din nou, iar şi iar, de-a pururi. Uneori am făcut-o, am fost fericită aici, îndeosebi atunci când aveam şapte ani. Oftă, apoi zâmbi: Aş fi locuit aici dacă m-ar fi lăsat, hoinărind şi plimbându-mă peste tot din New York până în Roma antică, din bătrânul Vest până în cel mai mic orăşel din SUA. Ce-ar putea fi un loc de joacă mai bun pentru un copil? Aceasta a fost casa mea, căminul meu, mai mult decât avusesem parte. Şi am fost extrem de recunoscătoare.

– S-au folosit de tine.

– Nu astăzi, nu astăzi. Încruntându-se enervată, Janet îndepărtă cu un gest al mâinii acest gând. Astăzi totul este perfect. Astăzi am tot ce mi-am dorit vreodată.

– Ai cumpărat Little Farm, la mii de kilometri distanţă de-aici. La o distanţă atât de mare de locul ăsta.

– Asta a fost mai târziu, nu-i aşa? Şi, în plus, întotdeauna m-am întors. Am avut nevoie de asta. N-am putut trăi fără iubire.

– Ăsta-i motivul pentru care te-ai sinucis?

– Există atât de multe motive pentru atât de multe lucruri. Este greu să alegi unul. Asta-i ceea ce vrei tu să faci. Asta-i ceea ce trebuie să faci.

– Dar dacă erai însărcinată...

– Dacă, dacă, dacă. Râzând, Janet dansă de-a lungul trotuarului, luând-o în sus pe treptele unei faţade din piatră maronie a unei reşedinţe respectabile, apoi coborând la loc. *Dacă* este pentru mâine, pentru anul viitor. Oamenii o să tot spună *dacă* despre întreaga mea viaţă după ce-o să mor. O să fiu nemuritoare, dar din păcate n-o să mai fiu prin preajmă ca să mă bucur de acest lucru.

Râse din nou, după care se răsuci în stilul inconfundabil al lui Gene Kelly în jurul unui stâlp de iluminat.

– Exceptând momentele în care o să mă visezi tu. Nu te opri, Cilla. Tu poţi să mă aduci înapoi exact aşa cum faci cu Little Farm. Eşti singura care poate s-o facă.

Sări desprinzându-se de stâlp.

– Trebuie să plec. E timpul să-mi joc scena. Timpul să fac magia să se întâmple. Acesta este cu-adevărat începutul pentru mine.

Suflă spre Cilla un sărut, după care o luă la fugă de-a lungul trotuarului.

În timp ce nălucirile din New York se estompau, în timp ce Cilla se dezmeticea încetul cu încetul din visul avut, auzi vocea puternică şi sfâşietoare a lui Janet plutind în aer.

O să trec peste toate, atâta timp cât te am pe tine.

„Dar n-ai făcut-o", se gândi Cilla în timp ce se uita lung la lumina blândă a soarelui ce se strecura prin ferestre. „N-ai trecut peste toate."

Oftând, ieşi din sacul de dormit şi, frecându-şi faţa ca să-şi îndepărteze somnul, se duse spre geam ca să se uite la dealurile şi munţii de-afară. Şi se gândi la o lume,

la o viaţă, aflate la patru mii cinci sute de kilometri spre vest.

– Dacă aceea ţi-a fost casa, dacă a fost tot ce aveai nevoie, atunci de ce-ai mai bătut tot drumul până aici ca să mori?

„Oare ai făcut asta pentru el?" se întrebă ea. „Erai însărcinată şi au reuşit să ascundă asta? Sau nu a fost decât o minciună menită să-ţi oprească iubitul să pună capăt legăturii voastre?"

„El cine era de fapt? Oare mai trăia încă, mai locuia în Virginia? Şi cum de-ai ţinut legătura departe de ochii lumii? De ce-ai făcut-o?" era o întrebare şi mai importantă, hotărî Cilla.

„El a fost motivul pentru care ai decuplat în noaptea aceea telefonul, după care ai luat pastile cu vodcă, şi pe urmă iar vodcă cu şi mai multe pastile, până când te-ai stins? Deci nu din cauza lui Johnnie", se gândi Cilla. „Nu, aşa după cum speculaseră atât de mulţi, din cauza sentimentului de vină şi de durere provocat de pierderea răsfăţatului tău fiu de optsprezece ani. Sau poate că nu numai din cauza asta. Însă o sarcină atât de aproape de o moarte? A fost ceva atât de copleşitor sau o rază de lumină în întuneric?" Asta conta, îşi dădu seama Cilla. Totul conta, nu numai fiindcă Janet Hardy fusese bunica ei, ci fiindcă ţinuse mâna copilei în vis. Fetiţa adorabilă aflată în pragul semeţ al imposibilei lumi a vedetelor. Conta. Într-un fel sau altul trebuia să găsească răspunsuri. Chiar dacă mama ei ar fi fost o sursă de informaţii demnă de încredere – ceea ce Cilla credea că nu – era mult prea devreme ca să o sune pe Dilly. În orice caz, în cam jumătate de oră, antreprenorii aveau să înceapă să sosească. Aşa că putea să se mai gândească la toate acestea, lăsând ideea să-i bântuie prin cap în timp ce muncea.

Luă pachetul de scrisori pe care le citise şi legă la loc panglica decolorată. Încă o dată le băgă înăuntrul cărţii lui Fitzgerald. Apoi puse cartea pe masa pliantă pe care o folosea acum pe post de masă de lucru, alături de stivele ei de dosare şi reviste despre casă

și cămin – și romanul cu benzi desenate al lui Ford. Până când avea să-și dea seama ce să facă cu ele, scrisorile erau secretul ei. Exact la fel cum fuseseră secretul lui Janet.

capitolul 5

La fel de agitată precum o mamă care își trimite primul născut la școală, Cilla supraveghe încărcarea aparaturii de bucătărie vintage în camionetă. Odată restaurată, avea să fie giuvaierul bucătăriei ei desăvârșite. Sau cel puțin acesta era planul.

În viitorul apropiat, avea să se descurce cu minifrigiderul dispus sub blatul de bucătărie, reșoul și cuptorul cu microunde, toate fiind mult mai potrivite pentru o cameră de campus studențesc decât pentru o casă adevărată.

– Luați-vă aparatură de bucătărie nouă de la Sears, îi spusese Buddy.

– Poți să zici că-s nebună, spuse Cilla, așa după cum bănuia că el gândea deja. Acum hai să vorbim despre cum amplasăm o toaletă în pod.

Își petrecu următoarea oră împreună cu el, cu electricianul și unul dintre tâmplari în podul prăfuit punând pe hârtie modul în care vedea ea lucrurile, iar mai apoi ajustându-și ideile în funcție de sugestiile lor, care i se păreau rezonabile.

Cu muzica ciocanelor, a bormașinilor, a fierăstrăului electric în urechi, își începu sarcina laborioasă a sortării și transportării lucrurilor din pod în vechiul hambar. Acolo, unde mirosurile fantomatice de fân și cai pluteau încă în aer, depozită atât fleacurile fără valoare, cât și lucrurile de preț. În timp ce primăvara se făcea din ce în ce mai mult simțită în jurul ei, Cilla se uită cum geamurile vechi erau înlocuite de unele noi, iar plăcile vechi de ceramică erau duse la containerul de gunoi. Când inspira, era invadată de mirosul de rumeguș și tencuială, de clei de lemn și transpirație.

Noaptea își oblojea bășicile și tăieturile și adesea citea scrisorile scrise bunicii ei.

Într-una din seri, prea neliniștită și agitată ca să se poată potoli după plecarea diferitelor echipe de lucrători, o porni de-a lungul aleii ca să se mai gândească la ce avea să facă cu porțile de fier. Sau acesta era doar un pretext, recunoscu Cilla, întrucât îl văzuse pe Ford stând afară pe veranda lui. Semnul prietenesc făcut de el cu mâna în timp ce ea stătea pe partea ei de drum și entuziasmul lui Spock care începu să dea din coada-i pipernicită transformă traversatul străzii în ceva aproape firesc.

– Te-am văzut reconstruindu-ți veranda, comentă el. Unde ai învățat să folosești toate sculele alea electrice?

– Așa, din mers. După ce salută câinele, se întoarse și se uită în spate la fermă. Veranda mea nu arată prea rău privită de-aici, de pe a ta, ținând cont că a mea nu-i terminată, nici vopsită. Ferestrele noi arată bine și ele. Pun unele mai mari în pod și mai adaug și niște luminatoare.

– Luminatoare în pod.

– N-o să mai fie pod când o să termin. O să fie biroul meu. Și asta-i numai din vina ta.

El îi zâmbi alene.

– Chiar așa?

– Tu m-ai inspirat.

– Bănuiesc că suntem chit acum. Își ridică sticla de Corona. Vrei o bere?

– Da, chiar vreau.

– Ia loc.

Ea se așeză într-unul din scaunele lui largi marca Adirondack, scărpină capul mare al lui Spock între urechiușele mici și ciulite, în timp ce Ford se duse înăuntru după bere. De aici avea o perspectivă bună asupra proprietății sale, se gândi ea. Putea să vadă unde anume avea nevoie de copaci noi, de arbuști și de tufe, unde ar fi cel mai potrivit să adauge un grilaj pe latura sudică a casei, cum voia ca vechiul hambar să fie legat de casă

printr-o potecă de piatră. Sau de cărămidă, se gândi ea. Poate plăci de ardezie.

– Îmi imaginez câtă gălăgie se aude până aici, îi spuse ea lui Ford când el ieşi. Tot zgomotul ăla trebuie să fie enervant.

– Nu aud prea multe când lucrez. Îi dădu berea şi se aşeză. Asta dacă nu cumva vreau să o aud.

– Ai puteri de concentrare supranaturale?

– Ăsta ar fi un mod pretenţios de a spune că sunt în stare să ignor ce se întâmplă în jurul meu. Cum merge treaba acolo?

– Destul de bine. Cu tot felul de intermitenţe şi întreruperi, ca orice proiect. Luă o gură zdravănă de bere şi închise ochii. Dumnezeule, bere rece după o zi atât de lungă. Asta ar trebui instituită ca regulă de bază a locului.

– Se pare că fac un obicei din a-ţi da alcool.

Ea îi aruncă o privire.

– Iar eu n-am răspuns cu aceeaşi monedă.

El îşi întinse picioarele, zâmbind.

– Am observat.

– Casa mea nu-i deocamdată potrivită pentru acest gen de distracţii ocazionale. Şi nici eu. Vezi porţile alea de fier?

– Sunt greu de ratat.

– Să le restaurez sau să le schimb?

– De ce ai nevoie de ele? Mi se pare o bătaie de cap să opreşti maşina, să cobori, să deschizi porţile, să bagi maşina înăuntru, să cobori iarăşi şi să le închizi la loc. Chiar dacă montezi nu ştiu ce dispozitiv automat, tot bătaie de cap se numeşte.

– Asta mi-am spus iniţial. Dar m-am răzgândit.

Spock îşi lipi capul de mâna ei de câteva ori, iar ea înţelese mesajul transmis şi îl scărpină din nou pe cap.

– Porţile sunt acolo pentru un motiv anume.

– Pot să înţeleg de ce avea ea nevoie de ele, bunica ta. Însă n-am văzut ca tu să le foloseşti de când te-ai mutat aici.

– Nu, n-am făcut-o. Zâmbi uşor în timp ce sorbea din bere. Căci chiar reprezintă o ditamai bătaia de cap. Nu se potrivesc cu locul per ansamblu, nu-i aşa? Cu casa de la fermă, cu hambarul mare şi vechi. Însă ea avea nevoie de ele. Nu reprezintă altceva decât o iluzie, de fapt.

Dumnezeu ştie că avea nevoie de iluzii.

– Nu-i prea dificil să te catari pe porţi sau pe ziduri. Dar ea avea nevoie de iluzia siguranţei, a intimităţii. Am găsit nişte scrisori vechi.

– Unele scrise de ea?

Nu intenţionase să spună nimic despre scrisori. Oare cele două guri de bere fuseseră cele care îi dezlegaseră limba, se întrebă Cilla, sau doar compania lui? Nu era sigură dacă mai întâlnise vreodată pe cineva atât de relaxat din naştere.

– Nu, scrise pentru ea. O bună parte din ele au fost scrise în ultimul ei an şi jumătate de viaţă. De un localnic, aş zice, întrucât pe cele mai multe dintre ele ştampila poştei este de-aici.

– Scrisori de dragoste.

– Aşa au început. Pasionale, romantice, intime.

Ea îşi lăsă uşor capul într-o parte şi îl studie pe deasupra sticlei în timp ce mai lua o înghiţitură de bere.

– Dar de ce-ţi spun ţie asta?

– De ce nu?

– Încă nu i-am spus nimănui altcuiva. Poate pentru că am încercat să le descifrez, să aflu cine-i el. O să vorbesc cu tata despre asta la un moment dat, fiindcă era în relaţii amicale cu fiul lui Janet – cu unchiul meu. Şi se pare că legătura amoroasă a început în iarna de dinaintea morţii lui şi a intrat în declin la câteva luni după.

– Vrei să ştii cine le-a scris.

Ford freca încet cu piciorul câinele, când Spock îşi schimbă brusc poziţia şi se lovi de el cu putere.

– Cum le semna?

– „Numai al tău" – până când a început să le semneze cu variaţiuni pe tema „să te bag undeva" Nu s-a terminat bine deloc. El era însurat, continuă ea în timp

ce Spock, aparent scărpinat suficient de mult, se ghemui sub scaunul lui Ford şi începu să sforăie. Nu-i nici un secret că a avut relaţii cu bărbaţi căsătoriţi. De la aventuri de-o noapte până la legături serioase. Se îndrăgostea la fel de uşor cum alte femei îşi schimbă coafura. Deoarece la momentul respectiv i se părea o idee bună.

– A trăit într-o altă lume decât majoritatea femeilor.

– Întotdeauna am considerat asta o scuză la îndemână sau o justificare pentru faptul că era nepăsătoare şi egoistă.

– Poate că da. Ford ridică din umeri. Cu toate astea, e adevărat.

– Râvnea dragostea fizică şi emoţională. Era la fel dependentă de dragoste cum era de pastilele cu care mama ei începuse să o îndoape de când avea patru ani. Însă cred că, cel puţin pentru ea, iubirea asta a fost adevărată.

– Fiindcă a păstrat-o secretă.

Ea se întoarse din nou cu faţa la el. „Are ochi buni", se gândi ea. Nu doar pentru felul în care arătau aceştia, cu aureola aurie în jurul culorii verzi, cu punctuleţele acelea împrăştiate peste tot. Ci şi pentru cum privea lucrurile.

– Da, exact. A ţinut asta numai pentru ea deoarece era important. Şi poate că moartea lui Johnnie a făcut ca totul să fie mult mai intens şi disperat. Nu ştiu ce îi scria ea, însă din scrisorile lui pot să simt disperarea ei şi acea nevoie teribilă de el, la fel de uşor cum îmi dau seama de interesul lui din ce în ce mai scăzut, de grija de a nu fi descoperit şi, în cele din urmă, de dezgust. Dar ea n-a vrut să-l lase să plece. Ultima scrisoare din pachet a fost trimisă prin poştă de-aici cu zece zile înainte ca ea să moară.

Îşi schimbă poziţia, iar privirea i se concentră asupra fermei.

– A murit în casa aceea de peste drum. El i-a spus, cu nişte cuvinte foarte clare şi necruţătoare, că totul se terminase între ei, să-l lase în pace. Probabil că ea s-a suit în avion imediat după ce-a primit scrisoarea. A părăsit

platoul de filmare al ultimului ei film, rămas neterminat, pretinzând că este extenuată şi a zburat încoace. Ceea ce îi era total necaracteristic. Ea muncea, îşi iubea munca, îşi respecta munca, dar de data asta nu a ezitat să o abandoneze. Numai de data asta. Probabil că sperase că îl poate recâştiga. Nu crezi?

– Nu ştiu. Tu ştii.

– Da, ştiu.

O durea să ştie asta. Simţea o strângere de inimă la gândul acesta.

– Iar când şi-a dat seama că situaţia este cu totul lipsită de speranţă, s-a sinucis. A fost vina ei. A ei, repetă, înainte ca Ford să poată vorbi. Indiferent dacă a fost vorba de o supradoză accidentală, aşa cum a decis medicul legist să declare, sau de sinuciderea care pare mult mai aproape de adevăr. Dar bărbatul acesta trebuie să ştie că a jucat un rol important în ceea ce a ales ea să facă în noaptea aceea.

– Deci tu vrei această piesă din puzzle ca să vezi imaginea de ansamblu.

Umbrele erau lungi acum, se gândi ea. Lungi şi se făceau din ce în ce mai lungi. În curând, luminile aveau să scânteieze peste dealuri, iar munţii din spatele lor să se micşoreze învăluiţi în întuneric.

– Am crescut cu prezenţa ei alături, ca şi cum ar fi fost în viaţă, indiferent unde m-am dus, indiferent ce-am făcut. Viaţa ei, munca ei, splendoarea ei, defectele ei, moartea ei. Cu toate imposibil de evitat. Iar acum, uite ce-am făcut. Făcu un gest cu sticla spre fermă. A fost alegerea mea. Am avut oportunităţi pe care nu le-aş fi avut niciodată dacă Janet Hardy n-ar fi fost bunica mea. Şi a trebuit să mă confrunt cu o mulţime de mizerii din cauza faptului că Janet Hardy a fost bunica mea. Şi da, mi-ar plăcea să înţeleg imaginea de ansamblu. Sau, mă rog, cât e posibil. Nu trebuie să-mi placă, însă mi-ar plăcea, poate chiar simt nevoia să am şansa să o înţeleg.

– Mi se pare rezonabil.

– Da? Şi mie mi se pare la fel, exceptând momentele în care n-o mai fac şi devine o chestie obsesivă.

– Ea face parte din trecutul tău, din moștenirea ta genetică, și asta la numai o generație distanță. Eu aș putea să-ți spun tot felul de povești despre bunicii mei, atât din partea mamei, cât și a tatei. Desigur, trei din patru sunt încă în viață – iar doi dintre cei trei locuiesc încă pe-aici prin zonă. Și dacă au cel mai mic prilej, sunt în stare să-ți toarne câte-n lună și în stele despre trecut.

– Din câte se pare, și eu fac exact același lucru. Trebuie să mă întorc. Se ridică. Mulțumesc pentru bere.

– Mă gândeam să arunc ceva pe grătar în câteva minute.

Se ridică la rândul lui, schimbându-și poziția aparent la întâmplare într-un fel care o plasă pe ea între balustrada verandei și corpul lui.

– Grătarul și cuptorul cu microunde sunt zonele mele de excelență în domeniul culinar. De ce nu mai iei o bere, cât timp fac eu ceva bun?

El era în măsură să facă ceva bun, se gândi ea, nu încăpea nici un fel de îndoială în privința asta. Înalt, bronzat și fermecător, cu ușoare urme de elev tocilar. Prea atrăgător, din nefericire pentru ea.

– M-am trezit la șase azi-dimineață, iar mâine am o zi plină.

– Tu îți iei vreodată o zi liberă? Își trecu vârfurile degetelor – numai vârfurile – pe brațul ei, în jos. Iar acum poți considera că mă dau la tine.

– Da, mi-a trecut prin cap. Da, dar în momentul acesta nu îmi iau liber.

– În cazul ăsta aș face mai bine să profit de momentul de față.

Se așteptă la un sărut fin, liniștit, după modul în care capul lui se aplecă spre al ei, după privirea aceea leneșă din ochii verzi încadrați într-o aureolă aurie. Ulterior, când putu să se gândească cu mintea limpede la asta, hotărî că nu se înșelase în totalitate. Fusese fin, în felul acela în care o gură zdravănă de whisky de bună calitate este fin.

Însă, în loc de un sărut liniștit și delicat, avu parte de un fior intens și puternic când gura lui o acoperi pe-a ei.

Genul de sărut pe care îl simți până în pântece. Mâinile care îi apucaseră brațele o traseră prompt și insistent, lipind-o de corpul lui. Printr-o altă mișcare subtilă, îi lipi spatele de stâlpul verandei, iar gura lui o subjugă complet pe-a ei.

De la zero la o sută de kilometri pe oră, se gândi ea. Și uitase să-și pună centura de siguranță.

Se apucă de șoldurile lui și se lăsă purtată de val.

Tot ce-și imaginase el – și avea o imaginație nemărginită – păli în fața realității. Gustul ei era mult mai amețitor, buzele ei mult mai generoase, corpul ei mult mai mlădios. Era ca și cum ar fi desenat acest prim sărut în cele mai îndrăznețe, strălucitoare și vii culori din paleta sa coloristică.

Și nici măcar nu erau cufundați prea tare în acest sărut.

Se simțea ca și cum ar fi călărit un dragon, ca un zbor în spațiu, o imersiune în apele adânci ale unei mări fermecate.

Mâinile lui urcară în sus de la umerii ei la față, după care în părul ei ca să-i dezlege elasticul cu care era prins la spate. Se trase ușor înapoi ca să o vadă cu părul căzându-i în dezordine, să-i vadă ochii, fața înainte să o tragă înapoi spre el.

Însă ea își puse o mână fermă pe pieptul lui.

– Mai bine nu. Expiră încet aerul din plămâni, ca o eliberare. Mi-am făcut deja norma de greșeli pentru deceniul ăsta.

– Asta nu mi se pare vreo greșeală.

– Poate că da, poate că nu. Trebuie să mă gândesc la asta.

El își plimbă mâinile în jos până la coatele ei, apoi le duse înapoi, în sus, fără să-și ia privirea de la ea.

– Păcat, mare păcat.

– Da. Ea mai luă o gură de aer. Indiscutabil este păcat. Dar...

Când ea îl înghionti ușor, el se trase înapoi.

– Uite ce trebuie să știu. Există tipi insistenți și tenace, există cei care o iau încet și mai există și cei pe care

i-ai cataloga drept o pacoste. Mă întreb în ce categorie anume m-ai încadra în ipoteza în care aș trece pe la tine din când în când sau te-aș invita aici, cu intenția clară de a ajunge la un moment dat să te văd goală.

Câinele scoase un sunet ciudat ca un gâlgâit de sub scaun, iar Cilla văzu cum deschide unul dintre ochii aceia bulbucați. Ca și cum și el ar fi așteptat un răspuns.

– Încă nu te-ai apropiat foarte tare de-a treia categorie, însă o să-ți spun dacă o s-o faci. Ea se trase într-o parte. Însă trebuie să las pe altă dată și oferta cu mâncarea, și nuditatea. Am de terminat o verandă mâine.

– Oh, aceeași scuză veche și răsuflată.

Ea râse și coborî treptele înainte să se răzgândească.

– Îți mulțumesc pentru Corona, că m-ai ascultat și că te-ai dat la mine.

– Te poți întoarce oricând pentru oricare sau toate cele menționate.

El se sprijini de balustradă în timp ce ea traversa drumul, îi răspunse la semnul făcut de ea cu mâna în momentul în care ajunse la porțile deschise. Și se aplecă și luă de jos elasticul albastru pe care i-l scosese din păr.

Ford se tot gândi dacă să-i mai dea un răgaz, să o lase puțin în pace. După care decise că n-avea nici un chef să facă asta. Ultimul lui roman era pe masa redactorului și înainte de a se implica prea tare în crearea lui Brid, voia niște ajutoare de ordin vizual. În plus, întrucât Cilla nu păruse să respingă ideea de insistență sau tenacitate, intenționa să fie exact așa.

După ce se dădu jos din pat la ora zece, ceea ce în concepția lui era o oră extrem de rezonabilă, se duse și verifică grădina din spatele casei ca să vadă dacă Spock se trezise deja și alerga după pisicile lui fantomatice, își luă cafeaua afară și o urmări cu privirea cum muncea pe verandă.

Se gândi că ar putea să surprindă niște imagini foarte bune ale ei, așa cum era, în plină acțiune, cu teleobiectivul său cel lung. Însă decise că ar fi fost un comportament cam de obsedat. Așa că, în loc să facă asta, își

turnă un bol de cereale Cheerios şi le mâncă stând în picioare şi studiind-o.

Avea un corp minunat. Înalt, zvelt, cu mâini şi picioare lungi, având un aspect mai degrabă atletic decât delicat şi fragil. Cass avea să fie bine făcută, însă în mod instinctiv îşi va ascunde... calităţile fizice. Brid, ei bine, ea avea să prezinte totul, să se dezvăluie în toată splendoarea ei.

Părul va avea acea nuanţă de blond intens precum lumina soarelui uşor umbrită, hotărî el. Şi aici era o trecere extrem de uşor de făcut. Cass îşi va ţine în mod obişnuit părul strâns; al lui Brid se va revărsa să fluture în voie. După care faţa. Îşi dorea să poată vedea faţa Cillei acum, însă era acoperită aproape complet de cozorocul şepcii de baseball pe care o purta în timp ce muncea. Nu avu nici o problemă să şi-o reconstituie în minte: forma, unghiurile, nuanţele de culoare. Avea să fie o faţă pe care Cass o va ascunde întru câtva, una mult mai blajină şi intelectuală datorită ochelarilor şi lipsei machiajului.

O frumuseţe sobră, reţinută, exact ca şi părul ei.

Însă Brid, pentru Brid, frumuseţea avea să fie îndrăzneaţă, spectaculoasă. Nu pur şi simplu eliberată de reţineri, ci sălbatică.

Era timpul să o ia din loc.

Înăuntru, îşi împachetă din nou ustensilele în geanta de lucru şi îşi atârnă aparatul foto la gât. Se gândi la un alt cadou simbolic şi băgă şi un măr în geantă.

Zgomotul pistolului ei de împuşcat cuie făcea ca aerul din jur să vibreze uşor ca în urma unor împuşcături trase cu o armă cu amortizor. Şi îl făcu pe Ford să se gândească la bătălii. Brid nu avea să folosească vreodată o armă de foc – era ceva mult prea obişnuit, prea evident. Însă cum avea să se apere împotriva lor? Cu sabia şi ciocanul cu două capete, deviind gloanţele precum brăţările magice ale Femeii Fantastice? Poate că da.

Pe măsură ce se apropia, auzea muzică country răsunând de la aparatul de radio al unuia dintre muncitori. Dar de ce era întotdeauna muzică country?

se întrebă el. Era ca un fel de lege pentru toţi care lucrau în construcţii?

Muzica country (incluzând aici toţi artiştii ce adoptau stiluri similare) trebuie cântată la radiourile portabile din toate şantierele.

Auzi bâzâitul unui fierăstrău, zgomotul ascuţit a ceea ce ar fi putut fi o bormaşină şi tot felul de bubuituri ce veneau dinăuntru. Punându-le laolaltă, alături de decorul dominat de containerul de gunoi, toaletele ecologice şi camionete, se trezi simţindu-se extrem de fericit că îşi cumpărase casa deja amenajată.

În plus, se îndoia sincer că oricare dintre lucrătorii pe care i-ar fi angajat el ar fi avut un fund ca acela pe care-l vedea acum, pe care se mula o pereche strâmtă de blugi Levi's prăfuiţi, din fericire drept în calea lui.

Ar fi putut să se abţină, dar la ce i-ar fi folosit? Aşa că-şi ridică aparatul de fotografiat, o fixă în cadru şi îi făcu o fotografie din mers.

– Ştii de ce în atelierele auto au calendarele alea cu femei îmbrăcate sumar care ţin în mâini tot felul de bormaşini şi alte unelte? strigă el.

Cilla se uită peste umăr şi îl măsură pe Ford din cap până în picioare prin ochelarii de protecţie.

– Ca astfel bărbaţii să-şi poată imagina că sculele lor sunt ca nişte bormaşini?

– Nu, ca astfel să ne imaginăm noi că femeile îşi imaginează asta.

– Da, înţeleg, greşeala mea. Împuşcă ultimele două cuie, după care se învârti în loc ca să se aşeze. Unde este însoţitorul tău cel credincios?

– Spock? E ocupat, însă îţi transmite cele mai bune urări. Unde-ai învăţat să foloseşti pistolul pneumatic?

– A fost pur şi simplu calificare la locul de muncă. Mai am încă multe scânduri de tăiat şi de fixat în cuie dacă vrei să faci şi tu o rundă.

– Când pun eu mâna pe scule se întâmplă tot felul de lucruri tragice şi înfiorătoare. Aşa că, pentru a salva nişte vieţi, nu fac asta niciodată. Bagă mâna în geantă. Ţi-am adus un cadou.

– Mi-ai adus un măr?

– O să te ajute să-ţi menţii puterea.

L-l aruncă, ridicând dintr-o sprânceană când ea îl prinse cu multă dibăcie, cu o singură mână.

– Mă aşteptam.

Ea studie mărul, după care muşcă din el.

– La ce te aşteptai?

– Că eşti în stare să prinzi tot ce vine spre tine. Te deranjează dacă-ţi fac nişte fotografii în timp ce munceşti? Vreau să încep să fac nişte schiţe mult mai detaliate.

– Aşadar, mergi mai departe cu ideea zeiţei războinice.

– Brid. Da, exact. Pot să mai aştept până când o să faci o pauză dacă te deranjează aparatul de fotografiat de la lucru.

– Mi-am petrecut mai mult de jumătate din viaţă în faţa camerelor. Se ridică în picioare. Aşa că nu mă deranjează în nici un fel.

Azvârli cotorul mărului în containerul de gunoi înainte să se îndrepte spre grămada de cherestea. Ford începu să pozeze în timp ce ea alese, măsură şi potrivi bucata de lemn pe fierăstrăul electric. Îi urmări ochii când lama scoase acel zgomot enervant, tânguitor, în timp ce tăia lemnul. Se îndoia că aparatul foto putea să-i surprindă concentrarea din privire. Însă îi surprinse conturul bicepşilor, freamătul musculaturii tonifiate în momentul în care ridica scândurile şi le ducea spre bucata de platformă deja terminată.

– Locuind în California, mă aştept să fii genul de femeie care îşi petrece în mod obişnuit timpul la sala de sport.

Cilla aşeză scândurile în locurile marcate, le îmbină şi puse distanţiere.

– Îmi place să mă duc la o sală bună.

– Dă-mi voie să-ţi spun că mersul la sală a dat roade în cazul tău.

– În caz contrar, aş avea tendinţa să devin o slăbănoagă. Munca de renovare a casei ajută la tonifiere, continuă ea, bătând primul cui. Însă îmi lipseşte

disciplina unei săli bune de sport. Știi vreuna pe-aici prin împrejurimi?

– De fapt, cam da, știu. Auzi, treci pe la mine când îți termini treaba pe ziua de azi. Te duc să vezi sala, după care luăm cina.

– Poate.

– Tu nu ești genul de persoană timidă. Ce înseamnă „poate"...?

– Depinde de când o să termin.

– Sala este deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte.

– Serios?

Îi aruncă o privire, după care trase cuie până la capătul scândurii cu ciocanul pneumatic.

– E convenabil. O să ajustez acest poate și o să-l transform în probabil.

– Destul de corect. Din punctul de vedere al cinei, ești vegetariană, fructariană sau alte feluri de 'tariană care implică restricții asupra meniului?

Râzând, ea se așeză la loc pe vine.

– Sunt mâncatariană. De obicei mănânc orice mi se pune în față.

– E bine de știut. Te deranjează dacă arunc o privire înăuntru, să văd de unde vin toate bubuiturile și zgomotele alea de fierăstrău? Asta o să-mi dea ocazia să fac mișto de Matt, cu ce mi-o veni în minte.

– Du-te. Ți-aș fi făcut eu însămi turul casei, însă șeful meu este un nemernic când vine vorba de pauze neprogramate.

– Al meu este ușor de convins. Urcă pe scări, se aplecă și mirosi aerul în direcția ei. Asta-i prima dată în viață când îmi dau seama cât de sexy miroase rumegușul. Apoi intră și exclamă: Dumnezeule mare!

Se așteptase la un oarecare vălmășag de activități, haos și mizerie. Nu se așteptase însă la ceea ce i se păru a fi un fel de distrugere maniacală. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, se gândi el, căci Cilla i se păruse pe deplin zdravănă la cap, însă el, unul, nu putea să-l vadă.

Sculele împrăştiate şi amestecate de-a valma pe podea îi îngroziră spiritul ordonat. Cum putea cineva găsi ceva aici? Cabluri electrice erau înşirate sau făcute colac. Becuri se bălăngăneau din tavan. Bucăţi de perete cu găuri în ele pe care, din motive care lui îi scăpau, cineva decupase sau le dărâmase. Scândurile largi ale duşumelei erau presărate ici, colo, cu haine pătate şi cartoane.

Zăpăcit şi uşor oripilat, umblă prin toată casa, observând cum acelaşi gen de nebunie bombardase fiecare cameră în parte.

Îl găsi pe Matt într-una din ele, cu ciuful lui blond şi creţ vârât sub o şapcă roşie de baseball, cu o centură lată pentru scule atârnându-i la mijloc şi ruleta pregătită pentru a măsura ceva. Îi aruncă lui Ford un zâmbet degajat şi spuse:

– Salut.

– Tu faci toată mizeria asta de-aici?

– În bună măsură, da. Şefa are tot felul de idei. Şi-ncă unele bune. E o femeie care ştie ce face.

– Dacă spui tu. Cum se simte Josie?

– E bine. Avem deja o fotografie cu Bestia.

Ford ştia foarte bine că Bestia era bebeluşul cu care era acum însărcinată Josie. Fiul lor în vârstă de doi ani fusese Burtică.

Luă ecografia pe care Matt o scoase din buzunar, o studie, o întoarse şi, în cele din urmă, distinse forma fătului. Picioarele, mâinile, corpul, capul.

– Puştiul arată aşa cum arăta şi celălalt. Un extraterestru pitic de pe Planeta Uter.

– E o ea. Tocmai am aflat. Este fată.

– Da?

Ford ridică privirea şi dând cu ochii de zâmbetul larg de pe faţa prietenului său, descoperi că pe propria-i faţă se lăţise instantaneu unul similar.

– Câte unul din fiecare specie. Bună treabă.

– N-o să iasă la întâlniri cu băieţii până împlineşte treizeci de ani. Matt luă fotografia înapoi, se uită la ea cu dragoste, apoi o băgă la loc în buzunar. Deci, ce zici, vii la noaptea de pocher organizată la Bri?

Ford se gândi că mai degrabă ar fi înfruntat calvarul unei obturații de canal decât o noapte de pocher. Dar el, Matt și Brian erau prieteni de-o viață.

– Dacă nu am încotro.

– Bun. Chiar am nevoie de bani. Ține puțin capătul ăla al ruletei.

– Știi că nu-i cazul să mă pui să fac asta.

– Ai dreptate. Matt fixă ruleta de unul singur. Dacă o atingi e posibil să-mi explodeze în mână. Eventual să-mi pierd un deget, ceva. Încă n-ai fost peste tot pe-aici, nu-i așa?

– Abia am început.

– Aruncă și tu o privire. Locul ăsta o să arate al naibii de bine.

– Deja arată ca naiba.

Incapabil să mai reziste, se întoarse pe unde venise și o luă pe scări în sus, la etaj. Nici aici nu arăta mai bine. Ceea ce fusese cândva o baie arăta acum ca o cutie goală cu pereții curățați complet și niște țevi scheletice, cu găuri deschise în podea și în tavan. Mai încolo, două dormitoare nu aveau uși, iar ferestrele încă mai aveau pe ele eticheta producătorului, în timp ce parchetul era acoperit cu o mochetă ce arăta jalnic.

Însă când deschise ușa de la următorul dormitor, uimirea se transformă brusc în enervare. Ce mama naibii avea femeia asta în cap? O saltea și un sac de dormit, cutii de carton și o veche măsuță de jucat cărți?

– Retrag partea cu zdravănă la cap, murmură el și o luă pe scări în jos.

O găsi în fața verandei proaspăt placate cu scânduri noi, bând cu lăcomie apă dintr-o sticlă. Temperaturile în continuă încălzire combinate cu munca depusă lăsaseră o dâră de transpirație închisă la culoare pe mijlocul tricoului alb pe care îl purta cu blugi. Asta nu făcu decât să îi sporească iritarea, căci o găsea pe femeia asta transpirată, posibil labilă psihic, al naibii de atrăgătoare.

– Ești nebună sau pur și simplu proastă? o întrebă el.

Încet, ea lăsă sticla în jos. Şi tot încet, îşi coborî privirea până când ochii aceia de un albastru glacial îi întâlniră pe ai lui.

– Poftim?

– Cine trăieşte în halul ăsta? El făcu un semn cu degetul mare spre casa din spate, în timp ce se apropie de ea. Casa e făcută bucăţi, iar tu foloseşti un reşou de bucătărie şi dormi pe jos, pe podea, ţinându-ţi lucrurile într-o cutie de carton. Ce mama naibii e-n neregulă cu tine?

– O să-ţi răspund la fiecare întrebare pe rând. Trăiesc aşa pentru că sunt în mijlocul unui proiect major, motiv pentru care casa-i făcută praf, deci e departe de a fi bucăţi. Folosesc un reşou fiindcă am trimis toată aparatura de bucătărie la restaurat. Dorm pe o saltea gonflabilă, nu pe podea, deoarece nu m-am hotărât ce tip de pat îmi doresc. Şi nu, nu-i nimic în neregulă cu mine.

– Du-te sus şi ia-ţi tot ce-ţi trebuie. O să stai în camera mea de oaspeţi.

– Am încetat să mai primesc ordine cu mult timp în urmă. De la maică-mea, de la agenţi, manageri, regizori, producători şi toate celelalte persoane care considerau că ştiu ce-i mai bine pentru mine, ce-mi doresc, ce-ar trebui să fac. Mi-e teamă că ai apărut cam târziu în peisaj pentru asta.

– Trăieşti ca o intrusă, ca un vagabond care şi-a găsit adăpost aici.

– Trăiesc aşa cum vreau eu să o fac.

El surprinse văpaia din albastrul ca de gheaţă al ochilor ei, însă nu se putu abţine să nu insiste.

– Acolo e un dormitor cu un pat cât se poate de bun, unul cu cearşafuri.

– O, dacă are cearşafuri adevărate... nu. Pleacă de-aici, Ford. Pauza mea s-a terminat.

– Nemernicul ăla de şef al tău va trebui să-ţi mai acorde câteva minute. Poţi să vezi afurisitul ăsta de loc de la mine şi poţi să ajungi pe jos dintr-o parte în alta în aproximativ nouăzeci de secunde în fiecare dimineaţă – după ce te bucuri de un somn decent pe timpul nopţii

într-un pat adevărat şi foloseşti o baie care nu are pereţii cu negru şi albastru, o combinaţie vineţie halucinogenă, şi nu este de mărimea unei chicinete.

Dintr-un motiv anume, furia lui evidentă reprimă orice fel de răbufnire de-a ei. Amuzată acum, ea râse sincer:

– Da, baia este hidoasă şi îţi dau dreptate. Însă asta nu mă convinge să plec de-aici. Îmi faci impresia că tu eşti mult mai cusurgiu ca mine.

– Nu sunt cusurgiu. Iritarea îi spori din cauza insultei. Numai bărbaţii bătrâni care poartă cardigan sunt cusurgii. Faptul că vreau să dorm într-un pat şi să folosesc un vas de toaletă care a fost produs la un moment dat în ultima jumătate de secol nu face din mine un cusurgiu. Iar ţie îţi curge sânge la o mână.

Ea se uită rapid în jos.

– Probabil că m-am tăiat.

Fără să se sinchisească, îşi şterse tăietura superficială de blugi.

El se holbă la ea.

– Atunci ce mama naibii e-n neregulă cu *mine*? se întrebă el şi o apucă strâns cu ambele mâini.

O smuci în sus, obligând-o să stea pe vârfuri. Voia ca ochii aceia de un albastru glacial să fie la nivelul ochilor lui, voia ca gura aceea splendidă şi savuroasă să fie aliniată cu a lui. Şi nu mai apucă să gândească mai departe de-atât înainte să se năpustească asupra ei şi să o sărute cu forţa.

Ea era transpirată, acoperită cu rumeguş şi era posibil să-i lipsească câteva doage. Iar el niciodată în viaţa lui nu mai dorise pe cineva mai tare.

El îi ignoră tresărirea cauzată de şoc. Valul de dorinţă ce îl străfulgeră spulberă orice gând legat de subtilităţi şi rafinamente. Dorise şi luase ceea ce dorise. Nu era decât un lucru elementar şi nimic mai mult.

Ei îi alunecă din mână sticla de apă, care căzu rostogolindu-se pe jos. Pentru prima oară într-un interval prea mare de timp ca să şi-l mai poată aminti fusese complet luată prin surprindere. Nu prevăzuse această mişcare,

şi nici chiar forţa sărutului împărtăşit de ei doi cu o seară înainte nu o pregătise pentru violenţa celui de-acum.

Era brut şi totodată lasciv şi îi trimisese fiori în tot corpul, lăsând-o cu muşchii tremurând şi cu terminaţiile nervoase excitate la maximum. Îşi dorise, pentru un moment scurt de nebunie, să fie înghiţită dintr-o sorbitură avidă, ar fi vrut ca el să o arunce peste umăr şi să o ducă în vreo peşteră întunecată.

Când el o împinse la loc, ei i se învârtea capul. La propriu.

– Cusurgiu, pe dracu'.

În timp ce ea se holba la Ford, îl auzi pe Buddy instalatorul strigând-o de undeva din spate.

– Nu vreau să vă întrerup, continuă el, dar aş avea nevoie să arunci o privire la ce anume trebuie prins de perete în baia asta. Când ai un minut la dispoziţie.

Ea ridică o mână, o mişcă indecis în aer fără să se uite în jur.

– Eşti un bărbat periculos, Ford.

– Mulţumesc.

– Nu ştiu cum de mi-a scăpat asta. De regulă mă pricep foarte bine să reperez bărbaţii periculoşi.

– Bănuiesc că maschez bine chestia asta, dacă eu însumi nu mi-am dat seama o viaţă întreagă. Camera de oaspeţi are încuietoare. Pot să-ţi dau cuvântul meu că n-o să dărâm uşa, dacă nu cumva va izbucni vreun incendiu. Şi chiar şi atunci, întrucât n-am mai dărâmat niciodată vreo uşă, probabil c-ai avea suficient timp înainte să se întâmple.

– Dacă şi când o să dorm în casa ta, cu siguranţă nu o să fie în camera de oaspeţi. Dar deocamdată rămân unde mă aflu. Eşti un bărbat periculos, Ford, repetă ea înainte ca el să poată vorbi. Eu sunt o femeie foarte hotărâtă. Şi nu numai că-mi place să locuiesc aici, mai mult, trebuie să o fac. Altfel, aş fi stat la cel mai apropiat motel. Acum, trebuie să intru în casă. Trebuie să montez o chiuvetă cu ţevile expuse şi cu sistem de prindere

de perete. Ca şi tine, Buddy nu înţelege modul meu de gândire.

El se uită peste umărul ei la casă şi clătină din cap.

– În momentul de faţă nu sunt sigur că înţelege cineva modul tău de gândire în afară de tine.

– Sunt obişnuită cu asta.

– Treci pe la mine când termini, putem merge să vedem sala aia de sport.

Îşi luă geanta şi aparatul foto. Apoi sticla de apă.

– Ai pantofii uzi, îi spuse el, după care o luă spre casa lui.

Cilla se uită în jos la picioare. La naiba, dacă nu erau ude de-a binelea! Intră şi ea în casă împroşcând apa din încălţări ca să stea de vorbă cu Buddy.

capitolul 6

Cilla îşi petrecu o bună parte a după-amiezii uitându-se la vase de toaletă. Şi alegând chiuvete. Analiză avantajele plăcilor de travertin şi granit, ale pietrei de calcar şi ceramicii. La ultima casă pe care o reamenajase, bugetul fusese argumentul suprem. Învăţase să nu depăşească bugetul propus, să aleagă cele mai bune variante şi să studieze la fel de bine cartierul ca şi casa propriu-zisă. Dacă era prea mult peste sau prea mult sub preţul pieţei, profitul avea să fie absorbit imediat precum praful de aspirator.

Însă de data asta lucrurile stăteau altfel. În timp ce bugetul nu putea fi niciodată ignorat, acum făcea alegeri pentru propriul cămin, nu ca să revândă casa. Dacă intenţiona să locuiască la Little Farm, să-şi construiască o viaţă şi o carieră acolo, ea era cea care avea să trăiască cu alegerile făcute pentru o bună bucată de timp.

Când intrase nu prea sigură de ea în vâltoarea afacerilor imobiliare, aflase că avea în mod natural ochiul format pentru potenţial, culoare, textură, echilibru. Şi descoperise că era exagerat de tipicară. O uşoară diferenţă de nuanţă, formă sau mărime a plăcilor de gresie

și faianță din baie *conta* în lumea ei. Putea să petreacă ore bune ca să se hotărască asupra celui mai potrivit mâner de sertar.

Și mai descoperise că să găsească cel mai *potrivit* mâner de sertar o făcea fericită într-un mod absurd și total irațional.

La revenirea la zona de construcție a casei, acum goală, zâmbi la vederea noilor scânduri de pe verandă. *Ea* făcuse asta, exact la fel cum urma să-i facă balustrada și stâlpii de susținere, după care să o vopsească într-un alb proaspăt specific unei reședințe de fermă. Probabil alb, se corectă ea. Poate crem. Posibil ivoriu.

Zgomotul pașilor ei pe acele scânduri i se păru o adevărată muzică.

Cără mostrele pe care le adusese cu ea până la baie, petrecu o bucată de timp aranjându-le, studiindu-le. Și bucurându-se de aranjamentul final din viziunea ei. Un spațiu simplu, plin de căldură, absolut fermecător. Exact ceea ce îi trebuia băii de la camera de oaspeți.

Accesoriile din bronz pentru baie, pe care deja le cumpărase pentru a fi montate aici, aveau să fie completate nemaipomenit de frumos de nuanțele subtile din plăcile de faianță și chiuveta de modă veche, în formă de potir.

Buddy, se gândi ea, avea să-și înghită vorbele când baia va fi gata.

Lăsă mostrele acolo unde erau – dorea să le mai arunce o privire dimineața la lumina naturală a soarelui – după care porni aproape în pași de dans spre duș să se spele după o zi grea de muncă.

Cântă, lăsându-și vocea să răsune dinspre plăcile de faianță ale propriei băi, atât de crăpate și de jalnice, ce în curând aveau să fie scoase. Nici un fel de muzică de la vreun studio de înregistrare sau de pe vreo scenă nu îi făcuse vreodată mai multă plăcere.

Când Ford deschise ușa, Cilla îi întinse sticla de cabernet ce tot fusese plimbată dintr-o casă în alta.

El o luă, o ridică puțin și estimă faptul că mai rămăsese cam jumătate din vin.

– Bețivă ce-mi ești!

– Știu. Asta chiar e o problemă. Așadar, ce zici de-un pahar de vin înainte să mergem să inspectăm sala aia de sport?

– Cum să nu?

Ea își lăsase părul desfăcut, după cum observă el, așa că îi cădea liber și drept cam cu câțiva centimetri mai jos de umeri. Parfumul ei îi aduse în minte amintirea vie, atât de senzuală a iasomiei ce înflorea noaptea într-o nebunie de arome lângă casa bunicii lui din Georgia.

– Arăți bine.

– Mă simt bine. Azi am cumpărat trei vase de toaletă.

– Ei bine, ăsta da motiv ca să bem ceva.

– Am ales și gresia, și faianța pentru baie, continuă ea în timp ce îl urma spre bucătărie, mânerele sferice pentru dulapuri, corpurile de iluminat și o cadă. O cadă cu-adevărat minunată, în stil clasic, cu picioare în formă de gheare. Într-adevăr, asta-i o zi mare. Și mă gândesc ca baia dormitorului matrimonial să o fac în stil Deco[1].

– Deco?

– Am văzut o chiuvetă fabuloasă astăzi și mi-am spus: da, asta e. Aș putea să folosesc mult crom și sticlă de un albastru pal. Plăci de gresie negru și alb sau poate negru și argintiu. O tentă ușor metalică. Ca într-un club de jazz, retro. Tolerantă. Ai fi tentat să porți un halat de mătase cu pene de marabu.

– Întotdeauna port halat de mătase. La fel cum întotdeauna m-am întrebat ce este un marabu și de ce are pene?

– Nu știu, însă s-ar putea să cumpăr halatul ăla doar ca să-l atârn acolo așa, ca tușă finală. O să facă furori.

– Și toate astea de la o chiuvetă?

El îi dădu un pahar de vin.

– De obicei cam așa merge treaba în cazul meu. Văd o piesă aparte, iar aceasta mă atrage în așa măsură încât

[1] Stil de artă decorativ bazat pe forme simple, nesofisticate, extrem de popular în Europa și America în anii 1920 și 1930 (n.tr.)

pot să vizualizez cam cum ar putea arăta restul încăperii. În sfârșit... Își ridică paharul ca într-un toast. Eu am avut o zi bună. Tu ce-ai făcut?

Era pur și simplu strălucitoare, se gândi el. Un drum până la Home Depot sau, mă rog, unde fusese, iar acum radia ca lumina soarelui.

– Ei bine, eu n-am cumpărat nici un fel de toaletă, dar nu pot să mă plâng. Am avut spor la carte, la partea de intrigă și am reușit să transpun o mare parte și pe hârtie. O studie în timp ce sorbea din pahar. Presupun că la urma urmei pot înțelege cum stă treaba cu chiuveta aia a ta. Eu doar te-am văzut și m-ai atras în așa măsură încât... Iar restul se învârte în jurul tău.

– Pot s-o citesc?

– Bineînțeles. De îndată ce o mai rafinez puțin.

– Asta-i o exprimare extrem de normală și echilibrată. Majoritatea scriitorilor pe care-i cunosc se împart în două tabere. Cei care te bat la cap să citești fiecare cuvânt în parte pe măsură ce-l scrii și cei care ți-ar scoate ochii cu furculița dacă arunci o privire la vreo pagină din manuscrisul inițial.

– Pariez că majoritatea scriitorilor pe care-i cunoști sunt la Hollywood.

Ea se gândi un moment.

– Ai dreptate, recunoscu ea. Când jucam, erau situații în care te trezeai cu paginile de scenariu în brațe în timp ce filmai scena respectivă. De fapt, chiar îmi plăcea asta. Totul era mult mai spontan, îți menținea energia la cote maxime. Însă de multe ori mi se întâmpla să mă gândesc: Cât de greu poate fi să scrii? Nu faci decât să-ți pui ideile pe hârtie. Am aflat cât de greu poate fi când m-am apucat să scriu la rândul meu un scenariu de film.

– Ai scris un scenariu?

– M-am apucat să îl scriu. Era despre o femeie care crește și se dezvoltă în această lume – din punctul de vedere al uneia din branșă –, înălțarea și decăderea, nesiguranța, triumfurile și umilințele. Scrie ce știi, m-am gândit eu, și Dumnezeule, chiar știam o grămadă – și nu mi-au ieșit decât aproximativ zece pagini.

– De ce te-ai oprit?

– N-am luat în calcul un element minor. Habar n-am să scriu. Râse, dându-şi părul pe spate. Dacă citeşti un milion de scenarii nu înseamnă că şi tu poţi să scrii unul. Chiar şi unul prost. Şi deoarece, din milionul ăla de scenarii pe care le-am citit, nouă sute de mii erau extrem de proaste, ştiam bine că al meu era de rahat. Când jucam, trebuia să cred ce joc – nu să mă prefac, chiar să cred. Regula Numărul Unu a lui Janet Hardy. Mi-am dat seama că acelaşi lucru era valabil şi cu scrisul. Şi că habar n-am cum să scriu astfel încât să cred în ceea ce scriam. Tu însă, da.

– De unde ştii?

– Mi-am dat seama de asta când ai început să-mi vorbeşti despre noua ta idee, despre acel nou personaj. Şi se reflectă în munca ta, în cuvinte şi în grafică.

El o fixă cu degetul arătător.

– Deci ai citit cartea.

– Da. Mărturisesc că am intenţionat s-o frunzăresc, să văd despre ce e vorba, ca să fiu în stare să răspund dacă şi când aveai să mă întrebi despre ea. Însă chiar m-a prins. Căutătorul ăsta al tău este plin de defecte, întunecat şi atât de uman. Chiar când se transformă în supererou şi acţionează ca atare, caracterul său uman, suferinţele lui tot ies la iveală. Bănuiesc că asta-i şi ideea.

– Bănuieşti corect. Tocmai ţi-ai dobândit dreptul la un alt pahar de vin.

– Mai bine nu. Îşi puse palma pe pahar când el se întinse după sticlă. Poate mai târziu, după cină. După ce-mi arăţi sala de sport. Ai spus că-i aproape.

– Îhm, chiar este. Vino să vezi.

El făcu un gest, după care deschise o uşă din lemn de cireş cu mici casete lambrisate, pe care ea o admirase. Duce la un nivel inferior, bănui ea şi, cum întotdeauna îi făcea plăcere să facă turul unei case, o luă în jos alături de el.

– Iarăşi nişte scări foarte frumoase, comentă ea. Cine a construit locul ăsta chiar a... Oh. Dumnezeule!

Plină de admirație și în bună măsură de invidie, se opri la baza scărilor. Panta dealului deschidea nivelul inferior în partea din spate a casei, priveliștea fiind accesibilă prin niște uși și geamuri de sticlă largi, către o mică curte interioară, placată cu ardezie, unde câinele dormea acum tolănit pe spate, cu picioarele în sus.

Însă în interior, dispuse de-a lungul și de-a latul podelei cu scânduri late de stejar, pe covorașe cauciucate de protecție, se aflau aparatele de fitness. În tăcere, ea se plimbă de colo, colo, studiind bicicleta eliptică, băncuța cu rol multiplu ce putea fi folosită la ridicarea de greutăți și întărirea mușchilor abdominali, suportul de gantere și greutăți, bicicleta la care te puteai antrena stând pe spate, aparatul de vâslit.

O grămadă de chestii profesionale, se gândi ea.

Un televizor cu ecran plat enorm acoperea unul din pereți. Observă că toate componentele și accesoriile erau mascate într-un fel de comodă TV compactă și că frigiderul de bar cu ușă din sticlă avea înăuntru sticle de apă. Iar în colțul unde lemnul se îmbina cu ardezia se afla o cadă cu jacuzzi de un negru foarte lucios.

– Asta-i făcută de Matt?

– Da. În mare parte.

– Sunt din ce în ce mai mulțumită de instinctele mele și de faptul că l-am angajat. Mi se pare că ai putea rămâne pentru totdeauna într-un loc ca acesta.

– Asta era și ideea. Îmi place să mă ascund aici uneori. Inițial, camera a fost proiectată ca o încăpere destinată întregii familii, însă fiindcă familia mea nu locuiește aici, m-am gândit că de ce-ar trebui să mă mai duc la sală când pot să aduc sala la mine? Și, în plus, nici nu trebuie să plătești pentru calitatea de membru. Desigur, asta te văduvește de plăcerea de a putea sorbi din priviri trupuri tonifiate și transpirate de femei, însă trebuie să mai faci și niște sacrificii.

– Am și eu un subsol, medită Cilla. Un subsol care-i de fapt complet subteran, dar e mare. Mă gândisem ca în cele din urmă să mă ocup și de el, însă așa, mai mult

ca spațiu de depozitare și pentru utilități. Dar dacă este iluminat adecvat...

– Până atunci, ești bine-venită să folosești spațiul ăsta.

Încruntându-se, ea se întoarse ca să-l privească.

– De ce?

– De ce nu?

– Nu evita întrebarea. De ce?

– Nu evit.

Și oare nu era ea o combinație ciudată de prudență și francheță? se gândi el.

– Dar dacă ai nevoie de mai multe detalii, să știi că eu o folosesc numai câteva ore pe săptămână. Așa că ești bine-venită să o folosești și tu câteva ore pe săptămână. Poate pentru că noi, cei din sud, suntem foarte ospitalieri.

– În general, tu când faci sport?

– De fapt, nu am un interval de timp prestabilit. Vin mai mult când am chef. Oricum, încerc să mă asigur că-mi vine cheful de cinci sau șase ori pe săptămână, căci în caz contrar s-ar putea să încep să arăt ca Skeletor.

– Cine?

– Știi tu, Skeletor. Stăpânul Universului? Cel mai mare dușman al lui He-Man. Și, nu, nu știi. O să-ți aduc cartea. Analogia nu se potrivește oricum, deoarece, în ciuda numelui, Skeletor este plin de pătrățele. Oricum ar fi, poți să folosești ușile de-acolo, ori de câte ori îți vine cheful. Nici măcar n-o să știu că ești aici. Și s-ar putea să am norocul să-mi vină și mie cheful odată cu tine – și-atunci aș putea, la urma urmei, să mai am ocazia să sorb și eu din priviri un trup tonifiat și transpirat de femeie.

Ea miji ochii.

– Ridică-ți cămașa.

– Credeam că n-o să-mi ceri niciodată asta.

– Ține-ți pantalonii pe tine. Doar cămașa, Ford. Vreau să-ți verific abdomenul.

– Ești o femeie ciudată, Cilla.

Însă își ridică apoi cămașa. Ea îl împunse cu degetul în stomac.

– OK. Nu voiam decât să fiu sigură că tu chiar folosești echipamentele astea și că venitul chefului va avea legătură cu sportul și nu cu alte scopuri.

– Dar chiar am alte scopuri când vine vorba de tine.

– Pe care le-am înțeles și care-s în regulă. Dar chiar mi-ar plăcea să iau în considerare oferta ta și să fac asta fără nici un fel de condiții sau așteptări. Îți apreciez ospitalitatea, Ford. Pe bune. În plus, Matt garantează pentru tine, iar mie-mi place de el.

– Asta-i o chestie bună, deoarece îl plătesc cu cinci sute pe an pentru genul ăsta de garanții.

– Omul chiar are o părere foarte bună despre tine. Și asta a reieșit când l-am făcut – destul de subtil și de inteligent – să-mi vorbească despre tine.

El simți o tresărire bruscă de mulțumire.

– L-ai făcut să-ți vorbească despre mine?

– Într-un mod subtil, repetă ea. Și inteligent. Iar el este un tip cumsecade, așa că...

Ea scană încăperea din priviri, încă o dată echipamentul sportiv, iar el aproape că simți fizic cât de multă plăcere îi făcea ce vedea în jur.

– Ce-ai zice dacă am face un troc? Eu o să fiu mai mult decât bucuroasă să profit de echipamentul tău, iar tu la rândul tău, dacă o să ai prin casă ceva de reparat sau mai știu eu ce, o să mă chemi să mă ocup eu de asta.

– Ai de gând să fii meșterul meu cel priceput?

– Sunt al naibii de pricepută.

– Și-o să-ți porți centura cu scule la brâu peste o fustă foarte, foarte scurtă?

– Centură de scule, da. Fustă, nu.

– La naiba.

– Și dacă o să fie ceva ce nu pot repara, îți trimit unul din tipii de vizavi. Poate că unul dintre ei va purta o fustă dintr-aia, foarte, foarte scurtă.

– Ca întotdeauna, nu pot decât să rămân cu speranța.

– Batem palma?

– Da.

– Grozav.

Zâmbind, ea studie din nou încăperea. Am de gând să profit mâine la prima oră. Ce zici dacă te-aş scoate *eu* în oraş la cină ca să oficializăm înţelegerea făcută?

– O să mă gândesc la oferta asta pe viitor, fiindcă acum am deja meniul pregătit în Chez Sawyer.

– Ai de gând să găteşti.

– Specialitatea mea. O luă de braţ ca să o întoarcă cu faţa spre scări. Am doar o singură specialitate care nu implică pregătitul la cuptorul cu microunde. Necesită doar aruncarea câtorva bucăţi de carne pe grătar, înfigerea unor ardei pe o ţepuşă şi coacerea câtorva cartofi. Cum îţi place friptura?

– Suficient de crudă cât să o aud şoptind vag muuu.

– Cilla, chiar eşti o femeie după inima mea.

Ba nu era. Nu era interesată să umble după nimic altceva decât propriile scopuri şi să trăiască satisfacţia îndeplinirii lor. Însă trebuia să admită că Ford făcea ca totul să sune tentant. Îi angrenase mintea, făcând-o să se simtă liniştită şi totodată ţinând-o în alertă. Asta era, se gândi Cilla, o abilitate ce denota inteligenţă. Îi făcea plăcere compania lui mai mult decât simţea că era înţelept să o facă, îndeosebi fiindcă îşi planificase să-şi petreacă o mare parte a timpului singură.

Iar el arăta al naibii de bine aplecat deasupra unui grătar aprins.

Mâncară pe veranda lui din spate, cu Spock la picioare sforăind ghiftuit. Iar ei meniul acela extrem de simplu i se păru exact ce trebuia.

– Dumnezeule, este atât de frumos aici. Atât de calm şi de liniştit.

– Nu-ţi lipsesc înghesuiala din cluburi sau vreo incursiune rapidă pe Rodeo Drive[1]?

– M-am săturat de ambele cu mult timp în urmă. Pe moment pare distractiv, dar îţi piere relativ repede cheful dacă locul tău nu-i acolo. Al meu nu a fost.

[1] Stradă din Beverly Hills, California, faimoasă pentru magazinele celebre şi scumpe (n.tr.)

În cazul tău cum stă treaba? Ai locuit la New York o bucată de timp, nu-i așa? Nu-ți lipsește în nici un fel atmosfera din Big Apple?

– Era incitant și chiar îmi place să mă mai întorc din când în când acolo, să mă îmbib de genul ăla de energie. Problema a fost că, ținând cont de ce voiam să fac, am crezut că trebuie să locuiesc acolo. După o vreme, mi-am dat seama că lucram mult mai mult când veneam încoace pentru câteva zile ca să-mi vizitez părinții, să stau cu prietenii, decât o făceam acolo în același interval de timp. Într-un târziu am realizat că acolo erau prea multe persoane care veneau cu tot felul de păreri personale, la orice oră din zi și din noapte. Și m-am gândit că o să-mi fie mai bine aici.

– Asta-i ceva ciudat, îi replică ea.

– Ce anume?

– Odată, într-un interviu, un reporter a întrebat-o pe bunica mea de ce și-a cumpărat ferma asta micuță aici în Virginia. Ea a spus că aici putea să-și audă propriile gânduri, pe când în L.A. aveau tendința să se contopească laolaltă cu gândurile altora.

– Înțeleg perfect ce voia să spună. Ai citit multe dintre interviurile ei?

– Citit, recitit, ascultat, vizionat. Nu pot să-mi amintesc un timp când nu am fost fascinată de ea. Această stea strălucitoare, acest idol tragic, din care mă trag eu. N-am putut să scap, așa că am fost nevoită s-o cunosc. Când eram mică, nu puteam s-o sufăr. Fiindcă tot timpul eram comparată cu ea și niciodată nu corespundeam așteptărilor.

– Comparațiile sunt menite să facă pe cineva să nu corespundă așteptărilor.

– Chiar așa. Până când să împlinesc doisprezece sau treisprezece ani, chiar ajunseseră să mă enerveze foarte tare. Așa că am început s-o studiez, cu un scop foarte bine determinat, să-i găsesc chichița, secretul. Ceea ce-am găsit însă a fost o femeie nemaipomenit de talentată, și asta în mod natural. Oricine ar fi fost comparat cu ea n-ar fi avut cum să corespundă așteptărilor. Și, dându-mi

seama de asta, a încetat să-mi displacă. Era ca și cum ți-ar fi displăcut un diamant pentru că strălucește.

– Eu am crescut cu povești despre ea, deoarece avea proprietatea de-aici. Aici a murit. Mama îi asculta foarte des albumele. Ea a fost și la câteva petreceri de la fermă, mai adăugă el. Mama mea.

– Chiar?

– A devenit și ea faimoasă când s-a sărutat cu fiul lui Janet Hardy, care avea să fie unchiul tău. E puțin ciudat, nu-i așa, ca noi doi să stăm aici astfel, iar în urmă cu ani și ani, mama mea și cu unchiul tău să se sărute și să se giugiulească pe întuneric, peste drum. Ar putea fi și mai ciudat dacă ți-aș spune că mama a făcut cam același lucru cu tatăl tău.

– O, Doamne. Izbucnind în râs, Cilla își luă vinul și bău rapid din el. Asta nu-i invenția ta?

– E adevărul gol-goluț. Asta a fost, desigur, înainte ca ea să-l aleagă până la urmă pe tata, iar tatăl tău să plece la Hollywood după mama ta. Niște chestiuni tare complicate, dacă stau acum să mă gândesc.

– Sunt de acord.

– Și foarte umilitoare pentru mine, când mama mi-a împărtășit micile ei secrete. Și a făcut-o cu un fel de bucurie răutăcioasă, când am nimerit în clasa tatălui tău, la liceu. Gândul că mama se sărutase cu domnul McGowan a fost aproape traumatizant la momentul respectiv. Ochii lui se luminară plini de umor. Acum îmi place acest gen de sincronizare, faptul că fiul mamei s-a sărutat cu fiica domnului McGowan.

Cercuri care se închideau, se gândi Cilla. Se gândise la închiderea unui cerc când venise să reconstruiască ferma bunicii sale. Acum iată un alt cerc legat de acesta.

– Probabil că erau atât de tineri... spuse ea încet. Johnnie avea numai optsprezece ani când a murit. Probabil că a fost îngrozitor pentru Janet, pentru părinții celorlalți doi băieți – unul mort, unul paralizat. Ea n-a putut niciodată să treacă peste asta. Și asta se vede în fiecare clip, în fiecare fotografie a ei făcută după noaptea aceea: nu a mai fost niciodată la fel.

– Mama obișnuia să folosească acest accident ca pe un fel de sperietoare când am crescut suficient ca să pot conduce. Din când în când, îl vedeai pe Jimmy Hennessy prin oraș în scaunul cu rotile, iar ea nu rata niciodată ocazia să-mi reamintească ce se poate întâmpla dacă sunt destul de inconștient să beau sau să mă droghez, iar după aceea să mă sui la volan sau într-o mașină cu cineva care ar fi făcut la fel.

El clătină din cap, ungând friptura.

– Și în ziua de azi nu mă pot duce la un bar să savurez fără probleme fie și doar o bere dacă știu că trebuie să conduc până acasă. Cu siguranță mamele te pot marca pe vecie.

– El mai locuiește aici? Puștiul – adică, sigur că acum nu mai este un puști – cel care a supraviețuit accidentului?

– A murit anul trecut. Sau acum doi ani. Nu sunt sigur.

– N-am auzit nimic în sensul ăsta.

– A stat în casă toată viața. Părinții lui au avut grijă de el. Oribil.

– Da. Tatăl lui a dat vina pe Janet. A acuzat-o că și-a adus imoralitatea de la Hollywood aici, că și-a lăsat fiul să conducă nebunește, că i-a cumpărat o mașină puternică.

– Au mai fost și alți doi băieți în mașina aia. Nimeni nu i-a obligat să se suie în ea, precizează Ford. Nimeni nu le-a turnat cu forța bere pe gât și nu le-a pompat marijuana în organism. Erau tineri și pur și simplu idioți. Toți trei. Și au plătit un preț teribil pentru asta.

– Iar ea i-a despăgubit. După câte îmi povestea mama, iar amărăciunea ei cu privire la acest subiect îmi spune că-i adevărat –, Janet a plătit fiecăreia dintre familiile acelor băieți o sumă considerabilă. Valoarea exactă a sumei nu a fost dezvăluită nimănui, nici măcar mamei. Și încă o dată, conform spuselor lui Dilly, Janet a păstrat ferma doar ca un fel de monument închinat lui Johnnie și l-a legat prin testament pentru zeci de ani după moartea ei din același motiv. Dar eu nu cred asta.

– Dar ce crezi?

– Cred că Janet a păstrat-o fiindcă era fericită aici. Fiindcă aici putea să-şi audă propriile gânduri, chiar şi când acele gânduri era negre şi înspăimântătoare. Oftă şi se lăsă pe speteaza scaunului. Mai dă-mi un singur pahar de vin, da, Ford? Cu ăsta o să ajung la trei, ceea ce reprezintă limita superioară absolută în cazul meu.

– Ce se întâmplă după trei?

– N-am mai depăşit trei pahare de ani buni, însă, dacă istoria mai este valabilă, ajung de la genul de ameţeală relaxată, probabil genul de beţie moderată, încă plăcută, în punctul în care aş fi destul de beată ca să mai beau încă unul sau poate două. După aceea aş fi foarte beată, aş sări pe tine şi m-aş trezi mâine cu o mahmureală şi amintiri vagi ale partidei noastre de sex.

– În acest caz, te-am tăiat de la porţie după ăsta. Îi turnă vinul. Când vom face sex, vei rămâne cu nişte amintiri foarte clare.

– Încă nu m-am hotărât asupra acestui lucru, ştii bine.

– E OK, eu am făcut-o. Îşi propti bărbia în pumn şi se uită fix la ea. Nu pot să mă desprind de ochii tăi, Cilla. Sunt absolut fascinat de ei.

– Ochii lui Janet Hardy.

– Nu. Ochii Cillei McGowan.

Ea zâmbi şi îşi bău ultimul pahar de vin.

– Aveam de gând să inventez o scuză – sau nici măcar să nu-mi bat capul s-o fac – fiindcă nu voiam să vin astă-seară.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. Pentru că m-ai luat la trei păzeşte cu privire la aranjamentul meu temporar de locuit.

– Dacă prin „a lua la trei păzeşte" înţelegi „raţional şi practic". Şi de ce-ai venit?

– Cumpărarea toaletelor chiar mi-a creat o dispoziţie bună. Vorbesc serios, îi spuse ea când el îşi înăbuşi un chicotit. Am găsit ceea ce mă defineşte, Ford. După o perioadă lungă de căutare.

– Ai găsit ceea ce te defineşte în vasele de toaletă.

De data asta chicoti ea.

– Am găsit ceea ce mă definește când iau ceva dărâmat, distrus și neglijat, sau doar puțin obosit și îl fac să strălucească din nou. Îl fac mai bun. Și făcând asta, simt că și eu devin mai bună. Așadar, pentru că eram într-o dispoziție foarte bună, am venit încoace. Și chiar mă bucur că am făcut-o.

– Și eu.

Ea nu îl văzu nici pe el, nici pe Spock a doua zi dimineață, când intră în sala de fitness amenajată de el acasă. Cilla își cuplă iPod-ul și se apucă de treabă. Își acordă o oră întreagă, iar la un moment dat în timpul antrenamentului văzu câinele plimbându-se pe-afară în curtea interioară și ridicându-și piciorul de mai multe ori. Dar tot nu-l văzu și nici nu-l auzi pe Ford când termină și ieși din încăpere, nu înainte de a arunca o privire nostalgică spre cada lui cu jacuzzi.

Nu avea timp de jeturi de apă sau de alte plăceri. Însă fiindcă Spock veni în fugă spre ea, în mod evident extrem de bucuros să o vadă, își îngădui să petreacă zece minute bune mângâindu-l în timp ce el bolborosea și mârâia ceva ce părea un fel de formă de comunicare. Antrenamentul, prostuțul ăla de câine și ziua în sine îi creară o dispoziție foarte bună și-și dădu seama de asta în timp ce alergă înapoi până acasă. Făcu un duș ca să îndepărteze transpirația, bău o cafea și mâncă un iaurt cu afine. Până în momentul în care își prindea centura cu scule la brâu, începuseră deja să sosească și echipele de lucru.

Lua ceva timp, în fiecare dimineață, însă Cilla era mulțumită să-l petreacă astfel. Să vorbească, să evalueze, să discute cu specialiștii orice problemă apărută.

– Am de gând să extind baia, Buddy, îi spuse ea și, așa după cum se așteptase, omul oftă adânc. Cea pe care o folosesc eu acum, nu cea la care lucrezi tu.

– Tot e bine.

– Am vorbit deja cu Matt, spuse ea. Vino sus să-ți arăt ce-avem de gând să facem.

Lui îi trebui ceva timp până să spună ceva, însă ea se aştepta şi la asta. De fapt, ajunsese să aştepte cu nerăbdare să-i vadă reacţiile.

– Acum că tot amenajăm biroul meu sus, la etaj, în loc să-l facem aici în dormitorul ăsta, am de gând să transform tot spaţiul într-un dormitor matrimonial. O să dărâmăm peretele ăsta, începu ea.

El ascultă, se scărpină, clătină din cap.

– O să te cam coste.

– Da, ştiu. O să-l proiectez mai în detaliu mai târziu, însă pentru moment uite care-i ideea. Îşi deschise carneţelul la schiţa pe care o desenase împreună cu Matt. O să păstrăm vechea cadă cu picioare ca nişte labe de animal, îi dăm o faţă nouă şi o montăm aici. Cu ţevi care ies din podea şi scurgeri la fel. Cu chiuvetă dublă aici şi mă gândesc la un montaj special.

– Bănuiesc că o să pui un blat de granit sau ştiu eu ce altceva.

– Nu, din zinc.

– Ce spui?

– Blat acoperit cu zinc. Iar aici o să pun o cabină de duş spaţioasă, cu hidromasaj. Da, spuse ea, înainte ca el să poată articula vreun cuvânt. Idei de la Hollywood. Perete de sticlă aici, ca să delimiteze spaţiul pentru toaletă. La final, totul o să reflecte şi o să respecte arhitectura, o să fie cât se poate de retro şi, Buddy, crede-mă, o să fie foarte tare.

– Tu eşti şefa.

Ea zâmbi larg.

– Absolut.

Şefa se duse afară, să-şi construiască balustrada şi stâlpii în soarele strălucitor de aprilie.

În momentul în care veni tatăl ei, Cilla avea deja structurile de susţinere laterale gata şi era din nou transpirată.

– Ce frumos arată! comentă el.

– Da, se progresează.

El dădu din cap spre casă şi spre zgomotul provocat de lucrările de construcţii şi reparaţii.

– Se pare că și în interior se progresează.

– Faza întâi a demolării e gata. Am schimbat niște lucruri, așa că vom avea mai multe de demolat la etaj, mai încolo. Însă mâine o să vină inspectorul. Ridică o mână și își încrucișă degetele. Ca să aprobe partea importantă a instalațiilor sanitare și electrice. După care o să înceapă distracția.

– Vuiește orașul despre asta.

– Îmi închipui. Făcu un gest amplu spre drum. A crescut traficul. Oamenii încetinesc, chiar opresc, ca să se uite. Am primit un telefon de la un ziar local pentru un interviu. Dar încă nu vreau să fie și fotografiat. Majoritatea oamenilor nu pot să întrevadă cam cum o să arate atâta timp cât suntem încă la faza asta, așa că i-am spus reporterului ce dorea să audă, rapid, prin telefon.

– Și când o să apară interviul?

– Duminică. În rubrica „Lifestyle". Numele lui Janet Hardy e încă la mare preț.

Cilla își împinse șapca pe vârful capului ca să-și șteargă fruntea cu dosul palmei.

– Tu ai cunoscut-o, tată. Crezi că ar fi de acord cu așa ceva?

– Cred că a iubit locul ăsta. Cred c-ar fi foarte mulțumită că și tu îl iubești la rândul tău. Și că-ți pui amprenta asupra lui. Cilla, tu construiești balustrada de una singură?

– Mda.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că poți să faci așa ceva. Am crezut că tu ești cu ideile și că după aceea angajezi pe cineva să le pună în practică.

– În parte, da, așa fac. De fapt, presupun că în cea mai mare parte. Dar îmi place munca. Îndeosebi acest gen de muncă. Am de gând să mă duc să-mi iau licența de antreprenor în construcții.

– Tu... Ei ca să vezi.

– Am de gând să încep o afacere. Vezi casa asta? Fiindcă tot vuiește orașul despre ea, pe viitor o să se transforme într-o reală sursă de câștig. Cred că oamenilor le-ar plăcea s-o angajeze pe femeia care a reconstruit mica

fermă a lui Janet Hardy, mai ales dacă este și nepoata lui Janet. Iar după o vreme? Ochii ei se îngustară și sclipiră. O să mă angajeze fiindcă o să știe că sunt bună la ceea ce fac.

– Tu chiar ai de gând să rămâi aici.

Deci el nu o crezuse. De ce-ar fi trebuit s-o creadă?

– Da, am de gând să rămân. Îmi place cum miroase aerul aici. Îmi place cum mă simt aici. Te grăbești?

– Nu.

– Vrei să ne plimbăm puțin prin jur, să-ți joci rolul de consultant peisagist?

El zâmbi ușor.

– Mi-ar plăcea.

– Stai să-mi iau carnețelul.

Mergând cu el, ascultându-l și urmărindu-l cum indică o zonă anume, cum descrie arbuștii și cum îi sugerează modul de grupare al acestora, Cilla își dădu seama de multe în ceea ce-l privea.

Modul lui gânditor de a asculta, felul în care răspundea, pauzele de tăcere în timpul în care se gândea. Felul lui relaxat de a fi, faptul că nu se grăbea.

El se opri la marginea heleșteului și zâmbi.

– Am înotat aici de câteva ori. O să trebuiască să recapeți controlul asupra nuferilor și a papurii.

– Sunt deja pe listă. Brian a spus că poate o să plantăm și niște irișI galbeni.

– Ar fi o idee bună. Vezi că ai putea să plantezi o salcie acolo. Ar face o figură frumoasă, plângând deasupra apei.

Ea mâzgăli în carnețel.

– Mă gândeam la o bancă din piatră, un loc unde să stai jos. Aducându-și aminte, ridică privirea spre el. Așadar, ăsta-i locul unde ai sărutat-o pe mama lui Ford Sawyer?

El rămase cu gura căscată, total surprins, și, spre încântarea Cillei, obrajii i se îmbujorară. Apoi râse mergând mai departe.

– Acum de unde ai mai auzit și de asta?

– Am și eu sursele mele.

– Şi eu pe-ale mele. Am auzit că l-ai sărutat pe fiul lui Penny Sawyer în curtea din faţa casei.

– Buddy.

– Nu în mod direct, dar e posibil să fie el sursa.

– E puţin ciudat.

– Da, puţin, încuviinţă Gavin.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Cred că o să-ţi mărturisesc că am sărutat-o într-adevăr pe Penny Quint – aşa cum se numea la vremea aceea – de mai multe ori, şi de câteva ori am făcut-o aici. Am avut o relaţie stabilă timp de câteva luni în liceu. Înainte ca ea să-mi frângă inima.

El zâmbi când spuse asta, iar Cilla îi zâmbi la rândul ei.

– Liceul e un adevărat infern.

– Bineînţeles că poate fi. Şi întâmplarea face că exact aici a avut loc şi partea cu frântul inimii. Acolo în spate, lângă iaz. Eu şi Penny ne-am certat – Dumnezeu mai ştie din ce cauză – şi ne-am despărţit. Recunosc c-am stat la îndoială, neştiind dacă să încerc s-o recâştig sau să încep o relaţie cu mama ta.

– Mare puşlama.

– Majoritatea băieţilor sunt nişte puşlamale la optsprezece ani. După aceea am văzut-o pe Penny, lângă iaz, sărutându-se cu Johnnie. Oftă, chiar şi acum, amintindu-şi acest episod. Asta a fost o mare lovitură pentru mine. Iubita mea – sau cea la care încă mă mai gândeam, măcar parţial, ca fiind iubita mea – şi unul dintre prietenii mei. Era o încălcare gravă a codului bărbătesc.

– Prietenii nu se cuplează cu fostele iubite ale prietenilor lor, spuse Cilla. Codul e încă în vigoare.

– Eu şi Johnnie am avut un schimb de vorbe grele pe tema asta. Acolo, pe loc, iar Penny mi-a spus cam ce crede despre mine. Chiar în acel moment a apărut mama ta. Mereu a fost atrasă de scenele dramatice. Am plecat împreună cu ea, alinându-mi inima şi egoul. Asta a fost ultima oară când am vorbit cu Johnnie. Ultimele cuvinte pe care ni le-am spus unul altuia au fost acele vorbe grele. Şi-mi pare rău chiar şi acum.

Acum nu se mai vedea nici umbră de zâmbet pe fața lui, și în locul zâmbetului Cilla văzu o mâhnire mai veche.

– El a murit două zile mai târziu. Și același sfârșit tragic l-a avut un alt prieten de-al meu, iar Jimmy Hennessy a rămas paralizat. Ar fi trebuit să mă duc și eu cu ei în noaptea aceea.

– N-am știut asta. Simți o strângere de inimă, ca o gheară. N-am auzit niciodată asta.

– Ar fi trebuit să fiu și eu în mașina aia, dar Penny s-a sărutat cu Johnnie, iar eu și Johnnie am avut schimbul acela de vorbe grele. Și nu m-am mai dus.

– Dumnezeule. Cilla simți un fior pe șira spinării. Cred că-i sunt foarte datoare mamei lui Ford.

– M-am dus la facultate în toamna următoare, așa cum îmi planificasem – după care, peste vreo doi ani, am abandonat facultatea și m-am dus la Hollywood. Și-am obținut un contract. Cred că ceea ce a determinat-o pe mama ta să se mai uite la mine, cel puțin parțial, a fost faptul că îi aminteam cumva de fratele ei, de mama ei. Ea era prea tânără când lucrurile au luat o turnură serioasă. Amândoi eram. Ne-am logodit în secret, ne-am despărțit în public. Am avut suișuri și coborâșuri ani și ani. După care am fugit împreună să ne căsătorim. Și înainte să treacă anul te-am avut pe tine. Își puse brațul în jurul umerilor Cillei. Ne-am străduit cât am putut. Știu că n-am făcut-o foarte bine, însă ne-am străduit.

– E greu să știi că atât de multe din ceea ce s-a întâmplat își aveau rădăcinile în moarte în cel mai rău caz, sau în cel mai bun caz în niște greșeli.

– Tu n-ai fost niciodată o greșeală.

Ea nu îi răspunse. Cum ar fi putut? I se spusese de atâtea ori că exact asta fusese.

– Încă mai erai la facultate când a murit Janet?

– Terminasem anul întâi.

– Ai auzit ceva despre un bărbat, cineva de pe-aici, cu care să fi avut o relație?

– Au existat în mod constant speculații, zvonuri cu privire la Janet și diverși bărbați. Nu-mi amintesc ceva

ieşit din comun sau vreo bârfă despre cineva de pe-aici. De ce?

– Am găsit nişte scrisori, tată. Am găsit scrisori pe care i le-a scris un iubit. Au ştampila poştei de-aici sau, mă rog, o mare parte din ele o au. Ea le-a ascuns. Ultima scrisoare, extrem de dureroasă, scrisă după ce el rupsese relaţia, a fost trimisă prin poştă cu numai zece zile înaintea morţii ei.

Se duseseră înapoi spre casă, iar acum stăteau lângă marginea verandei din spatele casei.

– Cred că ea a venit înapoi să-l vadă, să aibă o discuţie cu el. Era îngrozitor de nefericită, absolut disperată, şi dacă doar jumătate din povestirile vremii sunt adevărate. Şi cred că era îndrăgostită de bărbatul ăsta, bărbatul ăsta însurat cu care avusese o relaţie pasională, tumultuoasă mai bine de un an.

– Tu crezi că era localnic? Care era numele lui?

– Nu semna scrisorile cu numele lui adevărat. Ea...

Cilla îşi aruncă privirea în jur şi băgă de seamă cât de aproape stăteau de fereastra deschisă. Luându-şi tatăl de braţ, îl trase într-o parte.

– ... i-a spus bărbatului că este însărcinată.

– Însărcinată? Cilla, dar i s-a făcut autopsie.

– S-ar putea să se fi muşamalizat chestia asta. E posibil şi să nu fi fost adevărat, dar dacă era, dacă nu era doar o minciună ca să-l recâştige, se poate să se fi muşamalizat. Bărbatul a ameninţat-o. În ultima scrisoare, i-a spus că va plăti cu vârf şi îndesat dacă va încerca să facă publică relaţia lor.

– Nu vrei să crezi că s-a sinucis, începu Gavin.

– Sinucidere sau nu, ea-i moartă. Vreau adevărul. Ea merită asta, şi eu la fel. S-a tot vorbit de crimă şi de tot felul de conspiraţii timp de zeci de ani. Poate că oamenii aveau dreptate.

– Era dependentă de pastile şi nu numai, scumpo. O drogată care nu şi-a putut înfrâna tristeţea profundă pe care i-o provocase pierderea băiatului. O femeie nefericită care strălucea în faţa aparatelor de filmat, pe scenă, dar care nu putea fi cu adevărat fericită când nu era

în preajma lor. Iar când a murit Johnnie, a fost copleşită de o durere imensă pe care abia, abia şi-o mai alina cu pastile şi alcool.

– Şi-a făcut un iubit. Şi s-a întors aici. Johnnie ţi-a sărutat prietena, şi urmarea a fost că tu ai rămas în viaţă. Astfel de mici momente schimbă vieţi. Şi le şi curmă. Vreau să descopăr ce moment, ce eveniment concret i-a curmat-o pe-a ei. Chiar şi dacă şi-a făcut-o cu mâna ei.

capitolul 7

Las Vegas
1954

Janet îşi apucă de-o parte şi de alta rochia lungă fără mâneci şi făcu o piruetă în faţa oglinzilor mari ce acopereau peretele.

– Ce zici? o întrebă ea pe Cilla. Cea roz este mult mai elegantă, însă chiar îmi doresc să port alb. Toate fetele ar trebui să poată purta alb în ziua nunţii lor.

– Arăţi minunat. O să fii tânără, frumoasă şi incredibil de fericită.

– Sunt. Sunt toate aceste lucruri la un loc. Am nouăsprezece ani. Sunt o mare vedetă de cinema. Albumul meu este numărul unu în toată ţara. Iubesc.

Se mai învârti o dată şi încă o dată, părul ei auriu fluturându-i în jur, cu toate onduleurile acelea strălucitoare.

Chiar şi în vis, bucuria ei absolută plutea în aer, trimiţând fiori peste pielea Cillei.

– Sunt îndrăgostită nebuneşte de cel mai minunat, cel mai frumos bărbat din lume. Sunt bogată, sunt frumoasă, iar lumea – în momentul acesta, acum – toată lumea este a mea.

– Şi o să rămână a ta pentru mult timp de-acum înainte, îi spuse Cilla.

Însă nu suficient de mult. Niciodată nu este suficient de mult.

– Ar trebui să-mi ridic părul.

Janet își aruncă rochia pe pat, unde brocartul roz era deja dat la o parte.

– Arăt mai matură cu părul ridicat. Cei de la studio nu vor să mă lase să-l port așa. Nu vor încă să fiu femeie, o femeie adevărată. Trebuie întotdeauna să par o fetișcană inocentă, o virgină.

Râzând, ea începu să își aranjeze părul strălucitor într-un coc franțuzesc.

– Și eu nu mai sunt virgină de la cincisprezece ani.

Janet întâlni privirea Cillei în oglindă. Și amuzată, voioasă, dar și un pic disprețuitoare întrebă:

– Crezi că publicului îi pasă dacă fac sex?

– Unora le pasă. Altora o să le pese pe viitor. Însă aici e vorba de viața ta.

– Ai foarte multă dreptate. Și de cariera mea. Vreau roluri de persoană adultă și am de gând să le obțin. Frankie mă va ajuta. De îndată ce ne vom căsători, o să se ocupe el de cariera mea. O să se ocupe el de toate aceste lucruri.

– Da, murmură Cilla, așa va face.

– Oh, știu la ce te gândești.

Stând în picioare, în chiloțeii albi de mătase, Janet continuă să-și prindă cocul cu ace de păr.

– Într-un an o să depun actele de divorț. Mai apoi o scurtă reconciliere, și o să mă trezesc însărcinată cu al doilea copil. Sunt însărcinată și acum, dar nu știu asta încă. Johnnie a început deja să înmugurească în mine. De numai o săptămână sau două, dar a început. Totul se schimbă azi.

– Ai fugit la Vegas, te-ai măritat cu Frankie Bennett, care era cu aproape zece ani mai mare decât tine.

– Vegas a fost ideea mea.

Janet luă un tub de spray de pe măsuța de toaletă și începu să pulverizeze nori denși în jur.

– Cred că ideea mea a fost să le stea în gât. Janet Hardy cu rolurile pe care o forțau să le joace nici măcar n-ar fi știut că Vegasul există. Însă iată-mă aici, în apartamentul de lux de la ultimul etaj de la Flamingo,

îmbrăcându-mă pentru nunta mea. Şi nimeni nu ştie asta în afară de mine şi de Frankie.

Cilla se duse până la fereastră şi se uită afară.

Dedesubt era o piscină a cărei apă strălucea, înconjurată de jur împrejur de vegetaţie luxuriantă. Dincolo de ea, clădirile erau mici şi de prost gust. Nişte culori şterse, forme estompate, ca în fotografiile pe care Cilla presupunea că le pusese cap la cap ca să formeze cadrul din vis.

– Nimic nu va fi aşa cum îţi închipui, de fapt. Mă refer la Vegas.

– Ce anume?

– O să te măriţi cu Bennett, iar cei de la studio o să se dea peste cap să repare orice atingere adusă imaginii tale. Dar nu vor fi nici un fel de probleme în acest sens, sau cel puţin nu unele serioase. Arătaţi atât de spectaculos împreună, iar asta-i aproape suficient. Iluzia a doi oameni minunaţi, îndrăgostiţi profund unul de celălalt. Iar tu o să obţii cu adevărat primul rol de femeie în toată firea când o vei juca pe Sarah Constantine în *Cântecul inimii*. O să fii nominalizată la Oscar.

– După Johnnie. Îl voi naşte pe Johnnie înainte de *Cântecul inimii*. Până şi soţia preşedintelui Eisenhower îmi va trimite un cadou pentru nou-născut. Eu o s-o las mai moale cu pastilele.

Bătu uşor cu mâna flaconul de pastile de pe măsuţa de toaletă înainte să se întoarcă să-şi ridice rochia.

– Încă mai pot să fac asta, s-o las mai moale cu pastilele, cu băutura. Este mai uşor când sunt fericită, aşa cum sunt acum.

– Dacă ai fi ştiut ce se va întâmpla? Dacă ai fi ştiut că Frankie Bennett o să te înşele cu alte femei, o să piardă la jocuri atât de mulţi din banii tăi, că o să risipească şi mai mulţi? Dacă ai fi ştiut că o să-ţi frângă inima şi că vei avea prima tentativă de sinucidere peste un an şi un pic, ai mai fi mers până la capăt cu povestea asta?

Janet începu să-şi pună rochia.

– Dacă n-aş fi făcut-o, tu unde ai mai fi? Se întoarse cu spatele. Închide-mi şi mie fermoarul, vrei?

– Mai târziu, vei spune că mama ta te-a oferit ca pe o virgină studioului, iar studioul ți-a spulberat inocența, a făcut-o bucăți. Și că Frankie Bennett a luat bucățile acelea și le-a mărunțit, ca pe niște confetti.

– Studioul m-a făcut vedetă. Își prinse cerceii cu perle la urechi. N-am plecat de la ei în situațiile dificile. Am tânjit după ce mi-au dat ei, iar eu le-am dat inocența mea. L-am vrut pe Frankie și i-am dat și lui ce mai rămăsese din ea.

Ea îi întinse un colier dublu din perle, și, înțelegând ce dorește, Cilla îl luă ca să i-l pună în jurul gâtului.

– O să fac o treabă extraordinară în următorii zece ani. Treaba cea mai bună pe care o voi face vreodată. Și o să fac niște lucruri super și în următorii zece ani. Mă rog, aproape zece, spuse ea râzând. Dar cine stă să numere? Poate că trebuia să fiu în mijlocul unui vârtej emoțional ca să-mi ating complet potențialul. Cine știe? Cui îi pasă?

– Mie.

Cu un zâmbet blând, Janet se întoarse să o sărute pe Cilla pe obraz.

– Am căutat iubire toată viața și am dăruit iubire la rândul meu, prea des și prea intens. Poate că, dacă n-aș fi căutat-o cu atâta îndârjire, s-ar fi găsit cineva care să-mi răspundă cu la fel de multă iubire. Centura roșie!

Se duse în pași de dans să ia o centură lată de un roșu aprins din mormanul de haine aruncate pe pat.

– Este un accesoriu ce se potrivește, iar roșul este culoarea favorită a lui Frankie. Adoră să mă vadă în roșu.

Prinse catarama centurii sângerii și își puse în picioare pantofii asortați.

– Cum arăt?

– Perfect.

– Mi-aș fi dorit să poți veni și tu, însă n-o să fim decât eu și cu Frankie și ciudatul judecător bătrân care va oficia ceremonia și femeia care o să cânte la pianină. Frankie o să anunțe discret presa, fără să-mi spună, și ăsta a fost motivul pentru care în *Photoplay* a apărut fotografia noastră în timp ce ieșeam din capela aia amărâtă.

După care lucrurile au luat-o razna complet. Râse: Ce nebunie!

Şi râse iar, mai mult şi mai mult, astfel încât Cilla auzi ecoul râsului ei în timp ce se trezea.

Deoarece dorea să-şi limpezească gândurile departe de orice zgomot şi de orice ar fi putut să-i distragă atenţia, în următoarele două zile Cilla îşi petrecu majoritatea timpului sortând nenumăratele cutii şi lăzi pe care le dusese în hambar.

Constatase de prima dată când venise aici că mama ei deja alesese şi luase tot ce i se păruse de valoare. Însă Dilly ratase câteva comori. Ceea ce i se întâmpla adesea, se gândi Cilla, căci în graba ei să înşface cele mai strălucitoare obiecte, rata micile diamante neşlefuite.

Cum ar fi vechea fotografie băgată într-o carte. O Janet însărcinată într-o fază extrem de avansată, întinsă pe şezlong lângă heleşteu, strâmbându-se la aparatul foto împreună cu frumuşelul de Rock Hudson. Sau scenariul de la *With Violets* - cea de-a doua nominalizare la Oscar a lui Janet - îngropat într-un cufăr plin cu pături vechi. Mai găsi o cutiuţă muzicală în forma unui pian ce cânta *Für Elise*. Înăuntru, o mică însemnare, scrisă de mână nu prea îngrijit, unde puteai citi: *De la Johnnie, de Ziua Mamei, 1961*, cu literele rotunjite ale lui Janet.

Până la sfârşitul după-amiezii ploioase, făcuse deja o grămadă mare menită să ajungă la containerul de gunoi, şi o grămăjoară mai mică de cutii pe care avea să le păstreze.

Când duse afară primul transport într-o roabă, descoperi că se mai înseninase puţin, locul ploii fiind luat de câteva raze de soare încă fragile, şi că era plin de lume în curtea din faţa casei. Ford şi peisagistul ei stăteau în iarba udă râzând, alături de un bărbat cu părul uşor grizonant îmbrăcat cu un hanorac subţire. Proprietarul companiei pe care o angajase pentru repararea acoperişului venea spre ei dinspre o camionetă mică de culoare roşie. Un băiat în jur de zece ani şi un câine mare, alb, veneau în urma lui.

După ce se tot fâţâi de colo, colo şi aruncă priviri în jur dintre picioarele lui Ford, Spock veni pe vârfuri – asta dacă cumva câinii puteau să meargă pe vârfuri – până la câinele alb, îl amuşină, după care se trânti cu burta în sus în semn de supunere.

– Bună ziua.

Cleaver de la firma de acoperişuri şi burlane Cleaver dădu din cap spre ea în semn de salut:

– Am avut de verificat o lucrare, undeva mai jos, pe şosea, şi m-am gândit să mă opresc în drum spre casă să vă spun că o să începem mâine dacă va fi vremea bună.

– Asta-i minunat.

– Aceştia sunt nepoţii mei, Jake şi Lester. Îi făcu cu ochiul Cillei. Nu muşcă.

– E bine de ştiut.

– Bunicule. Băiatul îşi dădu ochii peste cap. Lester este câinele meu.

În timp ce Cilla se lăsa pe vine să salute câinele, Spock veni şi se împinse în ei ca să revendice mâna Cillei. Mesajul era clar: „Stai puţin, mai întâi îmi eşti datoare mie".

Cleaver salută trioul de bărbaţi în timp ce se apropia de ei:

– Tommy, mare bulang...

Cleaver îşi lăsă privirea să alunece uşor spre nepotul său şi zâmbi afectat.

– Mare bandit mai eşti. Să nu crezi că poţi s-o convingi atât de repede pe doamna să-ţi vândă. Eu deja mă ocup de acoperiş.

– Ce mai faci, Hank? Nu cumpăr. Doar verific ce face fiu-meu pe-aici.

– Cilla, acesta este tatăl meu. Brian, peisagistul, îl apucă pe tatăl lui de umăr. Tom Morrow.

– E un tip alunecos, don'şoară McGowan, o avertiză Hank făcându-i din nou cu ochiul. Trebuie să aveţi grijă. Înainte să vă daţi seama, o să vă convingă să vindeţi locul ăsta, după care o să construiască vreo zece case.

– Pe suprafaţa asta? Nu mai mult de şase. Tom îi oferi un zâmbet şi îi întinse mâna. Bun venit în Virginia.

– Mulţumesc. Sunteţi constructor?

– Dezvoltator imobiliar, pentru zone rezidenţiale şi comerciale. V-aţi înhămat la un proiect serios aici. Am auzit c-aţi angajat nişte meseriaşi buni să lucreze la el. Desigur, persoanele de faţă se exclud, spuse el cu un zâmbet larg spre Hank.

– Înainte ca ăştia doi să înceapă circul, îi întrerupse Brian, am adus nişte schiţe pentru amenajarea grădinii pe care voiam să ţi le las să te uiţi peste ele. Ai nevoie de-o mână de ajutor cu ce cari acolo?

Cilla clătină din cap.

– Mă descurc. M-am apucat să iau la mână lucrurile pe care le-am dat jos din pod şi le-am pus în hambar. Genul de treburi pe care le faci în zilele ploioase.

Brian ridică un prăjitor de pâine cu carcasa ciobită.

– Oamenii păstrează în general cele mai ciudate lucruri.

– Pot să confirm.

– Noi am golit podul când a murit maică-mea, se băgă şi Hank în discuţie. Am găsit o cutie întreagă plină doar cu farfurii sparte şi încă vreo duzină şi mai bine, pline de hârtii. Chitanţe de la tot felul de magazine, vechi de treizeci de ani, şi Dumnezeu mai ştie ce. Însă trebuie să aveţi grijă cu sortarea lucrurilor, don'şoară McGowan. Noi am găsit amestecate printre toate chestiile de-acolo scrisori pe care tata i le-a scris când a fost în Coreea. Păstrase şi toate carnetele noastre de note – şi în total suntem şase copii – de la începutul până la sfârşitul liceului. Nu arunca absolut nimic, da' erau şi chestii importante acolo.

– Am de gând să o iau pe îndelete. Până acum am găsit un amestec interesant al ambelor ramuri ale familiei mele.

– Aveţi dreptate, asta a fost iniţial ferma familiei McGowan. Tom scrută din priviri toată zona. Îmi amintesc când bunica dumitale a cumpărat-o de la bătrânul McGowan, undeva în jur de 1960. Taică-meu pusese ochii pe pământul ăsta, sperând să-l folosească. S-a tot frământat cu gândul la el timp de o lună după

ce l-a cumpărat Janet Hardy – şi pe urmă s-a consolat cu ideea că ea n-o să-l ţină mai mult de şase luni şi că o să-l poată cumpăra destul de ieftin de la ea. Ea i-a dovedit că se înşela. E un loc frumos, adăugă Tom, după care îşi înghionti fiul. Vezi să-l faci şi mai frumos. Mai bine aş lua-o din loc. Succes, domnişoară McGowan. Dacă aveţi nevoie de recomandări cu privire la diferiţi antreprenori, nu e nevoie decât să mă sunaţi.

– Vă mulţumesc mult.

– Mai bine aş pleca şi eu. Hank trase de cozorocul şepcii. Să-mi duc nepoţii la cină.

– Bunicule!

– O să mai stea de vorbă încă douăzeci de minute, comentă Brian când tatăl lui şi Hank o luară înapoi, agale, spre camioneta roşie. Dar eu chiar trebuie să plec. Îi dădu Cillei un plic mare cartonat, maro. Să-mi spui ce crezi, dacă ar trebui să fac anumite schimbări.

– Aşa o să fac, mulţumesc.

După ce aruncă prăjitorul de pâine în containerul de gunoi, Brian îndreptă un deget spre Ford.

– Ne vedem mai târziu, Rembrandt.

Râzând uşor, Ford îi făcu semn de rămas-bun cu mâna.

– Pe-aici, prin jur, Picasso.

– Rembrandt?

– E-o poveste destul de scurtă. Aşteaptă. Doamne!

După ce ea îi dăduse plicul şi începuse să împingă roaba în sus pe rampa containerului de gunoi, Ford o dădu la o parte.

– Poţi să te dai mare şi tare cât vrei tu, dar nu cât timp eu sunt de faţă cu nişte amărâte de hârtii în mână, iar tipii ăştia mişună pe-aici.

Îi puse plicul în mâini şi împinse el roaba până sus ca s-o golească peste mormanul de gunoi.

– Eu şi Brian puteam amândoi să desenăm binişor, şi, într-un fel sau altul, am intrat într-un concurs de desenat organe şi poziţii sexuale. Am fost prinşi în timp ce ne trimiteam de la unul la celălalt schiţele cu pricina în sala de studiu. Asta ne-a costat trei zile.

– Trei zile de ce?

El se uită în jos în timp ce răsturnă roaba.

– De suspendare. Bănuiesc că n-ai fost la o şcoală obişnuită.

– Am făcut doar ore cu profesori particulari. Câţi ani aveai?

– În jur de paisprezece. După ce m-a luat de la şcoală, maică-mea m-a tras de urechi până acasă şi m-a pedepsit să nu mai ies din casă două săptămâni. Două săptămâni întregi, şi era prima şi de fapt şi ultima mea boacănă făcută în şcoală. Că tot vorbim de pedepse neîndurătoare. Hm...

– Fac pariu că cei de la şcoală încă mai au desenele, spuse ea în timp ce el cobora cu roaba. Iar generaţiile viitoare o să le găsească în pod.

– Chiar crezi asta? Adevărul e că dădeau dovadă de un potenţial remarcabil şi de o imaginaţie bogată. Vrei să mergi la plimbare?

– La plimbare?

– Putem să mergem să luăm cina undeva sau să vedem un film.

– Ce rulează?

– N-aş putea să spun. Mă gândesc la mersul la film ca la o modalitate de a mânca popcorn şi a te săruta pe îndelete.

– Sună bine, decise ea. Poţi să pui roaba la loc în hambar în timp ce eu mă duc să mă spăl.

După ce obţinu aprobarea pentru instalaţia electrică şi sanitară, Cilla se uita la Dobby şi la nepotul lui cum tencuiau pereţii din living. Arta se manifestă în multe forme, decise, iar ea, una, îşi găsise o pereche de artişti. Lucrarea n-avea să fie făcută prea repede, însă Dumnezeule, măcar avea să fie făcută cum trebuie.

– Faceţi şi chestii mai elaborate? îl întrebă ea pe Dobby. Medalioane, finisaje mai deosebite?

– Din când în când. Nu-i cerere prea mare în ziua de azi. Se pot cumpăra unele prefabricate, mult mai ieftine, aşa că majoritatea oamenilor aşa fac.

– Eu nu sunt majoritatea oamenilor. Chestiile mai elaborate nu s-ar potrivi în zona asta.

Cu mâinile în şolduri, se învârti în cerc în living, plin de tot felul de zdrenţe şi încă într-o stare deplorabilă.

– Dar unele simple şi interesante s-ar putea potrivi. Şi ar putea să meargă în dormitorul principal, în sufragerie. Fără ornamente, spuse ea, gândind cu voce tare. Fără îngeri înaripaţi sau ciorchini de struguri atârnând. Poate un anumit model geometric, ceva. Ceva celtic... care s-ar adresa şi ramurii McGowan, şi ramurii Moloney din arborele genealogic.

– Moloney?

– Poftim? Scuze. Distrasă, îşi aruncă rapid privirea înapoi la Dobby. Moloney era numele de familie al bunicii mele – doar că mama *ei* l-a schimbat în Hamilton imediat după naşterea lui Janet, după care cei de la studio l-au schimbat în Hardy. Gertrude Moloney în Trudy Hamilton şi apoi în Janet Hardy. Când era fată, acasă la ea, îi ziceau Trudy, adăugă ea şi se gândi la scrisori.

– Chiar aşa? Dobby clătină din cap şi îşi afundă mistria în material. Trudy, ce nume frumos şi de modă veche.

– Şi nu suficient de strălucitor pentru Hollywood, cel puţin la momentul la care a ajuns ea acolo. A spus o dată într-un interviu că nimeni nu i-a mai spus vreodată Trudy, după ce s-au hotărât asupra numelui de Janet. Nici măcar familia ei. Însă câteodată obişnuia să se mai uite ea însăşi în oglindă ca să-i spună salut lui Trudy, doar aşa ca să îşi reamintească. Oricum, dacă o să mă hotărăsc asupra unor modele, am putea să vorbim despre cum să le aplicăm la etaj.

– Bineînţeles că am putea.

– O să fac puţină muncă de cercetare. Poate că am putea... Scuze, spuse ea când îi sună telefonul din buzunar. Îl scoase şi îşi înăbuşi un oftat când văzu numărul

mamei sale pe ecran. Scuze, repetă ea încă o dată, după care ieși ca să răspundă la telefon. Bună, mamă.

– Credeai că n-o să aflu despre asta? Te-ai gândit că n-o să-l văd?

Cilla se sprijini de un stâlp și se uită lung peste drum, la casa frumoasă a lui Ford.

– Eu fac bine, mulțumesc. Tu ce faci?

– N-ai nici un drept să mă critici, să mă judeci. Să mă *învinovățești*.

– În ce context?

– Păstrează-ți sarcasmul, Cilla. Știi exact despre ce vorbesc.

– Chiar nu știu.

Oare ce făcea Ford? se întrebă Cilla în sinea ei. Scria? Desena? O transforma pe ea într-o zeiță războinică? În cineva care avea să înfrunte forțele malefice în loc să calculeze cum să mai tragă de bugetul alocat ca să includă și medalioane decorative făcute de mână din ipsos sau să se ocupe de un apel telefonic atât de enervant de la maică-sa.

– Articolul din ziar. Despre tine, despre fermă. Despre mine. Cei de la AP l-au preluat.

– Așa? Și asta te deranjează? E publicitate.

– „Scopul domnișoarei McGowan este să restaureze, arătând astfel respectul cuvenit moștenirii ei neglijate. Vorbind pe fundalul extrem de zgomotos produs de bubuitul ciocanelor și huruitul fierăstraielor, ea declară: «Bunica mea a vorbit întotdeauna de Little Farm cu afecțiune și a povestit cum a fost atrasă de locul acesta încă din primul moment. Faptul că a cumpărat casa și proprietatea de la străbunicul din partea tatălui meu îi conferă o însemnătate și mai aparte pentru mine»".

– Știu ce-am spus, mamă.

– „Scopul meu, sau ceea ce consider chiar misiunea mea, este să aduc un omagiu moștenirii mele, rădăcinilor de aici din care mă trag, nu numai prin restaurarea casei și a proprietății. Intenționez chiar să le fac să strălucească. Și asta într-un modul în care le respectă integritatea și comunitatea".

– Sună puţin cam pompos, comentă Cilla. Însă exact asta am vrut să spun.

– Şi tot continuă în stilul ăsta despre cum casa asta era odinioară un exponat de marcă strălucind când Janet Hardy venea pe aici aducând cu ea celebrităţi ale vremii. Un cadru idilic pentru copiii ei, transformat acum în vopsea cojită, lemn putrezit, grădini lăsate de izbelişte de-a lungul unei generaţii întregi de neglijare şi dezinteres în care fiica lui Janet Hardy, Bedelia Hardy, a încercat să calce pe urmele sclipitoarei sale mame. Cum de i-ai putut lăsa să publice aşa ceva?

– Ştii la fel de bine ca şi mine că nu poţi controla presa.

– Nu vreau să mai dai şi alte interviuri.

– Şi tu ar trebui să ştii că nu poţi controla nici ce fac sau ce nu fac eu. N-o mai poţi face. Haide, mamă, scald-o. Ştii prea bine cum. Durerea te-a ţinut departe de locul acesta şi aşa mai departe. Oricât de fericită ai fi fost aici, toate amintirile au fost puse în umbră, dacă nu chiar sufocate, de moartea mamei tale. Ceea ce o să atragă compasiunea tuturor şi o să crească interesul presei pentru tine.

Din pauza lungă ce urmă, Cilla deduse că mama ei se gândea la cele spuse.

– Cum aş putea să mă gândesc la locul ăsta altfel decât ca la un mormânt?

– Iată că te descurci.

– Ţie ţi-e mai uşor, pentru tine-i altceva. Tu n-ai cunoscut-o niciodată. Pentru tine, ea nu e decât o imagine, o bucată dintr-un film, o fotografie. Pentru mine a fost o persoană reală, în carne şi oase. A fost mama mea.

– OK.

– Ar fi mai bine, pentru toată lumea, dacă înainte de a spune ceva ai grijă să confirmi orice am spus eu sau Mario anterior. Şi mai cred că orice reporter care lucrează pentru un ziar de valoare ar fi contactat echipa mea pentru a obţine un comentariu sau o replică. Ai grijă ca data viitoare să se întâmple aşa.

– Te-ai trezit devreme, spuse Cilla încercând să schimbe subiectul.

– Am repetiții, am de probat costume. Sunt deja extenuată înainte să încep.

– Ești o adevărată luptătoare. Voiam să te întreb ceva. În ultimul an sau așa ceva, înainte ca Janet să moară, știi cu cine anume mai era?

– Adică într-o relație? Abia dacă putea să se mai dea jos din pat singură în primele săptămâni după moartea lui Johnnie. Sau, dacă se dădea, se izbea de pereți strigând că are nevoie de compania oamenilor și de petreceri. De mine acum se lipea, acum mă înlătura. Asta mă speria, Cilla. Mi-am pierdut fratele și mama atât de aproape unul după celălalt. Și, de fapt, i-am pierdut pe amândoi în noaptea în care a murit Johnnie.

Și fiindcă și ea credea că măcar spusele astea, dacă nimic altceva, erau profunde și dureros de adevărate, tonul Cillei se mai înmuie.

– Știu. Nici nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor a fost.

– Nimeni nu poate. Eram singură. Aveam abia șaisprezece ani și m-am trezit fără nimeni. Ea m-a părăsit, Cilla. A ales să mă părăsească. În casa aia pe care tu ești atât de hotărâtă s-o transformi într-un sanctuar.

– Nu asta fac. Cu cine era încurcată, mamă? O relație secretă, un bărbat însurat, ceva de genul acesta. O relație care s-a deteriorat.

– Ea avea tot felul de relații. De ce n-ar fi avut? Era frumoasă și plină de viață și avea nevoie de iubire.

– Mă refer la o relație anume, exact în timpul acestei perioade specifice.

– Nu știu. Glasul lui Dilly rostea acum cuvintele retezându-le parcă. Încerc să nu mă gândesc la perioada aceea. Pentru mine a fost iadul pe pământ. De ce-ți pasă așa de mult? De ce mai aduci în discuție chestia asta încă o dată? Eu pur și simplu *detest* teoriile și speculațiile.

„Ai grijă cum pui problema", își spuse Cilla.

– Sunt doar curioasă. Am auzit tot felul de povești, și adevărul este că și-a petrecut o mulțime de timp aici

în ultimul an, ultimul an și jumătate. Nu avea nici un fel de relație serioasă în L.A., din câte am aflat. Și nici nu era ceva normal pentru ea să stea fără un bărbat, fără un iubit, foarte mult timp.

– Bărbații nu puteau să-i reziste. De ce-ar fi trebuit să le reziste ea lor? După care o lăsau baltă. Întotdeauna făceau asta. Făceau promisiuni pe care nu le țineau niciodată. E în firea lor ca bărbații să înșele, să fure, și Dumnezeu știe că nu pot suporta ca femeia să aibă mai mult succes ca ei.

– Deci, cum stau lucrurile între tine și Num... și Mario?

– El este excepția de la regulă. În cele din urmă am găsit genul de bărbat de care am nevoie. Mama n-a reușit. Niciodată n-a fost capabilă să-și găsească un bărbat demn de ea.

– Și nu s-a oprit niciodată din căutat, o îndemnă Cilla să continue. Ar fi vrut să aibă parte de alinare, de dragoste și de sprijin, îndeosebi după moartea lui Johnnie. Poate că asta a căutat aici, în Virginia.

– Nu știu. Nu m-a luat niciodată cu ea la fermă după ce-a murit Johnnie. Spunea că trebuie să fie singură. Oricum nu voiam să mă întorc acolo. Era prea dureros. Acesta-i motivul pentru care nu m-am mai întors în toții anii aceștia. Este încă o rană deschisă pentru inima mea.

„Și iată cum se închide și cercul acesta", se gândi Cilla.

– După cum ți-am spus, sunt doar curioasă. Așa că, dacă-ți trece prin minte ceva sau cineva, spune-mi și mie. Acum poate că ar trebui să te las să te duci la repetiție.

– Oh, lasă-i să mă aștepte! Mario a avut cea mai bună idee posibilă. Absolut fenomenală, și o ocazie atât de bună pentru tine. O să lucrăm la un duet pentru amândouă în cadrul spectacolului, în actul doi. Un potpuriu din cântecele mamei cu clipuri și muzică din filmele ei rulând pe un ecran în spatele nostru. O să încheiem cu „O să trec peste toate" cântat în trio, punând-o și pe ea în scenă alături de noi, așa cum au făcut cu Elvis

și Céline Dion. A început deja discuțiile cu cei de la HBO, Cilla, despre difuzarea spectacolului.

– Mamă...

– O să avem nevoie de tine, să te întorci aici săptămâna viitoare pentru repetiții și costume, coregrafie. Încă mai lucrăm la compoziția propriu-zisă, dar numărul o să dureze cam patru minute. Patru minute extrem de spectaculoase, Cilla. Vrem să-ți dăm o șansă reală să revii pe scenă.

Cilla închise ochii, frământându-se dacă să-și dea drumul la limbă sau să se stăpânească – dar se hotărî până la urmă să adopte varianta de mijloc:

– Îți mulțumesc mult. Dar de întors n-am de gând să mă întorc, nici din punct de vedere geografic, nici profesional. Nu vreau să urc pe scenă. Eu vreau să construiesc.

– O să tot construiești. Entuziasmul clocotitor din voce traversă întreg continentul. O să-ți construiești cariera și în același timp o să mă ajuți și pe mine. Cele trei femei Hardy, Cilla. Va fi un adevărat punct de reper.

„Numele meu este McGowan", se gândi Cilla.

– Cred c-ar fi mai bine să fii singură în lumina reflectoarelor. Și ce zici de un duet cu Janet? Asta, da, ar fi nemaipomenit și le va merge tuturor la suflet.

– E vorba de numai patru minute, Cilla. Poți să-mi acorzi patru nenorocite de minute pe seară, timp de câteva săptămâni. Iar asta o să-ți schimbe radical viața. Mario spune...

– Tocmai am terminat procesul de schimbare radicală a vieții, și îmi place unde am ajuns. Trebuie să plec. Am de lucru.

– Să nu cumva să...

Cilla închise telefonul și îl băgă fără grabă înapoi în buzunar. Auzi pe cineva dregându-și vocea în spatele ei și, întorcându-se, îl văzu pe Matt în pragul ușii.

– Au terminat de rostuit plăcile de faianță din baia de la etaj. Credeam că vrei să arunci o privire.

– OK. Atunci mâine o să instalăm accesoriile de baie.

– Cam aşa.

– Lasă-mă să mă duc să-mi iau barosul. Putem să începem să dărâmăm peretele ăla de-acolo. Chiar am dispoziţia necesară pentru demolat.

Erau puţine lucruri, hotărî Cilla, care îţi aduceau mai multă satisfacţie decât să dai cu ciocanul în ceva să-i sară capacele. Elibera frustrările şi te umplea rapid de elan şi poftă de viaţă, împlinindu-ţi majoritatea fanteziilor întunecate. De fapt, avea – pe mai multe niveluri – un efect terapeutic la fel de bun ca sexul.

Şi fiindcă pentru moment nu avea parte de nici un fel de sex – bun sau altfel –, dărâmatul pereţilor făcea treaba asta cu brio. Putea să aibă parte de sex, însă, se gândi ea în timp ce ieşea din casă lăsând în urmă praf de la tencuială. Ford şi gura lui magică o făcuseră să înţeleagă cât se poate de clar acest lucru.

Dar ea era acolo cu o misiune – ca parte din programul de schimbare radicală a vieţii, sau cel puţin aşa îşi imagina. O lume nouă, o viaţă nouă, un stil nou. Şi acolo o descoperise pe adevărata Cilla McGowan.

Care ei, una, îi plăcea.

Avea casa pe care să o renoveze, avea licenţa de antreprenor în construcţii de obţinut, avea de pus pe picioare o afacere. Şi avea de descâlcit un mister de familie. Să-şi planifice să facă sex cu vecinul ei extrem de atractiv şi sexy nu era cea mai inteligentă mişcare în acest context.

Desigur, tocmai atunci el trebuia să stea pe veranda lui, când ea ieşi afară gândindu-se la sex. Şi senzaţia pe care o simţi brusc în pântece o determină să se întrebe dacă chiar era cu adevărat, complet şi absolut necesar să se abţină de la asta. Erau amândoi adulţi, disponibili, interesaţi unul de celălalt, aşa că de ce nu putea să se ducă acolo şi să-i sugereze să-şi petreacă seara împreună? Făcând ceva mult mai plin de *energie* decât să bea o bere împreună?

Aşa direct, fără ocolişuri. Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără iluzii. Nu asta era ceea ce îşi dorea Cilla cea

adevărată? Își înclină ușor capul în timp ce se gândi la asta. Și de pe cozorocul șepcii începu să curgă niște praf de la tencuială.

Poate că mai întâi ar trebui să facă un duș.

– Ești slabă și patetică, murmură Cilla, amuzată de sine însăși, și dădu să facă un ocol până în spatele casei, până la echipa de peisagistică.

Auzi huruitul puternic și grav al unui motor de primă calitate și se uită rapid în spate. O motocicletă Harley coborî în trombă de-a lungul drumului, ca un glonț negru lucios ce păru să ricoșeze direct prin porțile ei deschise. În timp ce motocicleta împroșca pietriș în jur, Cilla o luă la fugă spre ea, râzând. Ocupantul șeii sări de pe motocicletă, aterizâ în bocancii militărești plini de zgârieturi și o prinse pe Cilla din zbor.

– Bună, păpușă.

O întoarse într-o piruetă rapidă și o sărută plin de entuziasm.

capitolul 8

Cine naiba mai era și ăsta? Și de ce mama naibii îl săruta ea? Ford stătea în picioare ținându-și cutia de coca-cola de după cafea și de dinainte de bere și se holba la bărbatul de care Cilla se lipise – ca timbrul de scrisoare. Deci ce era cu coada aia prinsă la spate? Și cu bocancii militărești? Și de ce mâinile lui – pentru numele lui Dumnezeu, tipul avea o grămadă de inele pe degete – o frecau pe Cilla pe fund?

– Întoarce-te, amice. Întoarce-te să pot să-ți văd mai bine fața aia acoperită cu Wayfarer[1].

La auzul tonalității vocii lui Ford, Spock scoase un mârâit jos în semn de sprijin.

– Iisuse, are tot brațul tatuat până la mâneca tricoului negru. Vezi asta? Tu vezi asta? întrebă el insistent, iar Spock mârâi amenințător.

[1] Model al bine-cunoscutului brand de ochelari de soare Ray-Ban, extrem de popular (n.tr.)

Și chestia aia strălucitoare? O da, ăla era un cercel.

– Ia-ți mâinile, prietene. Ai face bine să-ți iei mâinile alea de-acolo, altfel...

Ford se uită în jos la propria mână, surprins să vadă că strivise cutia de cola și că acum conținutului acesteia îi acoperea degetele cu spumă.

Interesant, se gândi el. Gelozie? El nu era tipul bărbatului gelos. Sau era? OK, poate că avusese câteva accese de gelozie în liceu și o dată în facultate. Însă toate făcuseră parte din procesul lui de maturizare. Era al naibii de sigur că nu s-ar fi ambalat din cauza unui individ supertatuat, cu inel în ureche, care săruta o femeie pe care el o cunoștea de abia o lună.

OK, poate că ea îi intrase pe sub piele. Și pe sub pielea lui Spock, admise el în timp ce câinele lui stătea în picioare în stare de alertă maximă, mârâind și arătându-și colții. Însă o bună parte a acestei reacții putea fi atribuită muncii lui și rolului ei de protagonistă a poveștii. Dacă resimțea un ușor simț al proprietății era doar o reacție adițională a muncii lui, nimic mai mult sau mai puțin.

Poate puțin mai mult, însă unui bărbat nu-i plăcea să stea să se uite cum o femeie își lipește buzele de buzele unui tip ciudat atâta timp cât și le lipise de ale *lui* cu doar câteva zile înainte. Putea să aibă bunul-simț să nu mai facă asta sub ochii lui, ci să intre dracului înăuntru unde...

– Rahat! Rahat! Se duc înăuntru.

– Nu pot să cred că ești aici.

– Ți-am spus doar că o să dau o fugă dacă am timp.

– N-am crezut nici că o să ai timp, nici că-ți vei aminti măcar să dai o fugă până aici.

Steve își lăsă în jos ochelarii de soare Wayfarer și se uită la Cilla peste rama lor cu ochii lui căprui profunzi și visători.

– Când am uitat eu vreodată de tine?

– Vrei o listă cu toate dățile?

El râse și o împinse amical cu șoldul în timp ce traversau veranda.

– Când conta. Uau!

Se opri exact în pragul ușii, scană din priviri livingul, peticele de tencuială în curs de uscare, podeaua peticită ici, colo și cârpele stropite cu var și vopsea.

– Excelent.

– Așa e, nu? Și o să fie și mai și.

– Ce spațiu frumos. Podelele o să se cureţe. Lemn de nuc?

– Da.

– Frumos.

El cutreieră întreg spațiul, adresându-le la întâmplare câte o vorbă sau o întrebare muncitorilor care strângeau și făceau curăţenie la sfârșitul zilei.

Avea un mers grațios și arăta foarte slab. Aparenţele, știa Cilla, erau înșelătoare. Pe sub tricou și blugi trupul îi era ca și sculptat. Steve Chensky își lucra trupul cu devotamentul unui evanghelist.

Cilla se gândi că dacă ar fi muncit măcar pe jumătate cu la fel de multă ardoare pentru muzică, ar fi reușit să-și depășească condiția de artist chinuit de talent și să ajungă cu adevărat un star rock. Sau cel puțin asta îi spusese ea de nenumărate ori. Pe de altă parte, dacă el ar fi ascultat-o, vieţile lor ar fi putut lua o cu totul altă turnură.

El se opri în bucătărie și măsură din priviri locul cu ochelarii de soare agăţaţi de tricou.

– Aici care-i planul?

– Uită-te.

Își frunzări carneţelul aflat pe unul dintre blaturile de bucătărie rămase și găsi cea mai bună schiță a conceptului.

– Frumos, Cill. Este ceva frumos. Un concept fluid, cu un spațiu de lucru ca lumea. Oţel inoxidabil?

– Nu. Am dat toată aparatura din anii cincizeci la restaurat. Doamne, Steve, sunt trăsnet. Și robinetele... Mă gândesc ca acolo să folosesc cupru. Ceva retro, ca-n vremurile de demult.

– O să te coste.

– Mda, dar e o investiţie bună.

– Blaturi din granit?

– Am cochetat puţin cu ideea de a folosi beton lustruit, însă aici? Aici chiar trebuie folosit granit. Încă nu l-am ales, dar dulapurile sunt în lucru. Cu uşi din sticlă, normal, şi întăritură din plumb. Am fost cât pe-aci să le fac albe, dar am vrut să emane căldură, aşa că sunt vişinii.

– O să arate beton. O înghionti, de astă dată cu cotul. Ai avut întotdeauna ochiul format.

– Tu mi-ai deschis uşa în domeniu, aşa că am putut să intru.

– Eu am deschis-o. Tu ai dărâmat-o. Am trecut pe lângă casa Brentwood înainte să mă îndrept spre New York. De dragul vremurilor de demult. Încă arată bine. Deci, ai şi tu o bere?

Ea deschise minifrigiderul şi scoase câte o bere pentru fiecare.

– Când trebuie să te duci înapoi în L.A.?

– Am câteva săptămâni la dispoziţie. O să fac un troc cu tine, muncă în schimbul cazării.

– Serios? Eşti angajat.

– Ca-n vremurile de-altădată, spuse el şi îşi ciocni berea de a ei. Arată-mi şi restul.

Ford aşteptă momentul potrivit ca să facă ceva. Aşteptă o oră întreagă după ce echipele de muncitori plecară la finalul zilei de muncă. Nu era nimic rău să se ducă, aşa ca din întâmplare, prin vecini, îşi spuse el. Să facă o vizită ca între prieteni. Se încruntă la Harley, iar după ce Spock urină din belşug pe roata din faţă a motocicletei, se lăsă în jos să bată laba cu cel mai bun şi mai loial prieten al său.

Nu era ca şi cum n-ar fi mers niciodată cu motocicleta. Dăduse câteva raite pe două roţi la viaţa lui. OK, făcuse o plimbare scurtă. Numai că nu-i plăcea să-i intre insecte în gură.

Însă *putea* să conducă o motocicletă dacă voia s-o facă.

Își băgă mâinile în buzunare și se abținu să tragă Harley-ului un șut de control. Auzi muzica – de data asta un rock antrenant – și în loc să se ducă la ușa de la intrare, urmă sunetul până în spatele casei.

Ei stăteau jos, cu picioarele întinse, pe treptele de la verandă, cu două sticle de bere și o pungă de Doritos. Doritos cu aroma lui favorită, observă Ford. Cu capul sprijinit de stâlpul de susținere, Cilla râdea atât de zgomotos încât aproape că acoperea muzica. Iar Ford simți asta ca pe o lovitură directă în stomac.

Tipul Tatuat zâmbea larg spre ea, într-un fel ce denota iubire, intimitate și o istorie comună.

– N-o să te schimbi niciodată. Ce-ai zice dacă ai... Hei, salut, Ford.

– Salut.

Spock merse înțepat spre Tipul Tatuat.

– Steve, el este Ford, vecinul meu de peste drum. Iar acesta este Spock. Steve a făcut un ocol până aici de la New York în drumul său de întoarcere spre L.A.

– Salutare! Hei, băiete, hei, amice.

Îi ciufuli capul mare al lui Spock cu mâna lui plină de inele.

Buzele lui Ford se încrețiră de dezgust când câinele – cel mai bun și mai loial prieten al său – își lipi capul drăgăstos de genunchiul lui Steve.

– Vrei o bere? se oferi Steve, frecându-l pe Spock pe tot corpul.

– Sigur. Mergi cu Harley-ul peste tot, indiferent de teren?

– Este singura modalitate de a călători. Steve deschise o bere și i-o dădu lui Ford. Fata mea de-acolo, de-afară, este singura mea iubire adevărată. În afară de Cill, desigur, care-i aici.

Cilla pufni.

– Bag de seamă că încă mai pui motocicleta pe locul întâi.

– Ea n-o să mă părăsească niciodată, așa cum ai făcut-o tu. Steve puse o mână pe genunchiul Cillei. Noi doi am fost căsătoriți.

– Tu și motocicleta?

Remarca neprietenoasă îl făcu pe Steve să-și lase capul pe spate izbucnind în hohote de râs.

– Noi încă suntem căsătoriți. Doar cu Cill am fost, cândva în trecut.

– Îhî, cam pentru cinci minute.

– Haide. Au fost cel puțin cincisprezece. Vino încoace, sus, îl invită Steve.

Cel mai politicos și mai rațional lucru de făcut ar fi fost să dea înapoi, să se retragă pur și simplu. Însă al naibii să fie dacă Ford avea chef să fie politicos sau rațional. Se așeză și el pe-o treaptă. Iar privirea plină de reproș pe care i-o trimise lui Spock îl făcu pe câine să-și lase capul în jos.

– Deci locuiești în L.A.

– Da, e orașul meu.

– Steve a fost cel care m-a inițiat în afacerea cu cumpărat, renovat și revândut. Case, adăugă Cilla. Într-o zi, la una dintre casele la care lucra, a avut nevoie de mână de lucru, așa că mi-a cerut mie s-o fac. Mi-a plăcut. Așa că m-a lăsat să mă bag și eu în următorul proiect alături de el.

– Când erați căsătoriți.

– Dumnezeule, nu, la ani buni după aceea.

– Scriai un scenariu când eram căsătoriți.

– Nu, făceam muncă de narator la documentare și înregistram. Am început scenariul după aia.

– Corect, ai dreptate. Am lucrat o perioadă cu Cilla, ocupându-mă de diverse chestii de rutină, în timp ce încercam să-mi urnesc cât de cât formația din loc.

– Ești muzician.

Se explicau lucrurile.

– În momentul de față sunt antreprenor în construcții, cu licență, care în plus mai cântă și la chitară și face chestia aia la HGTV.

– *Rock the House*, îl completă Cilla. Genul de show TV despre amenajări interioare ce trece telespectatorul prin toate etapele unei reabilitări, remodelări sau reamenajări de case. Numit așa după compania de construcții a lui Steve.

Un om de televiziune, se gândi Ford. *Așa* se explicau lucrurile.

– Construcțiile erau slujba mea din timpul zilei, pe vremea când eram o tânără speranță la statutul de star rock, continuă Steve. Și am convins-o pe Cill să-mi finanțeze primul proiect de cumpărare, renovare și revindere a unei case când am văzut cum evolua piața imobiliară, iar formația s-a evaporat. Și-așa i-am descoperit exact punctul sensibil. Casa aia în stil victorian e a ta?

– Mda.

– Ce frumoasă e... Deci, știi cumva de unde putem să luăm niște pizza pe-aici prin împrejurimi?

Pizza era un cuvânt-cheie pentru Spock, care își ridică ferm capul rușinat și își făcu iarăși numărul cu dansul bucuriei.

– Ca s-o mâncați acolo sau să fie livrată acasă?

– Livrată acasă, omule. Fac eu cinste.

– Am numărul de telefon de la pizzerie, îi spuse Cilla. Vrei ce mănânci de obicei?

– Dacă aia îmi place cel mai mult, de ce să schimb?

– Ford?

– Orice vrei tu să iei e-n regulă pentru mine.

– Mă duc să dau telefon.

Când Cilla dispăru înăuntru, Steve mai dădu pe gât o gură de bere.

– Tu ți-ai renovat singur casa?

– Nu, așa am cumpărat-o.

– Deci, care-i povestea ta? Ce faci, acolo, peste drum?

– Scriu romane cu benzi desenate.

– Nu, pe bune! Steve îl înghionti pe Ford pe brat cu berea lui. Ceva în gen *Cavalerul Negru* și *Din iad?*

– Mai mult Cavalerul Negru decât Campbell. Îți plac și ție romanele cu benzi desenate?

– Mâncam pe pâine benzile desenate la micul dejun, prânz şi cină când eram copil. Însă romanele cu benzi desenate le-am descoperit abia acum câţiva ani. Poate c-am citit şi câteva de-ale tale. Ce... fir-ar să fie, tu eşti Ford Sawyer? Ochii căprui să făcură mari ca ai unui copil şi se umplură brusc de emoţie. Tu eşti afurisitul de Căutător?

Aşadar, poate că tipul ăsta nu era chiar un dobitoc, decise Ford.

– Da, cam aşa ceva.

– Nu pot să cred! Am o senzaţie de *supranatural.* Uită-te aici.

Ridicându-se în picioare, Steve îşi scoase tricoul şi se întoarse cu spatele. Acolo, printre celelalte tatuaje ce-i decorau spatele lui Steve, se afla unul reprezentându-l pe Căutător pe tot omoplatul stâng.

– Ei bine... super.

Mintea lui Ford, de obicei activă, parcă se decuplă brusc.

– Personajul ăsta al tău e supertare. Vreau să spun că-i superbeton. Suferă, iar eu *simt* asta. Steve îi trase un pumn amical în piept. Dar merge mai departe. Se adună şi merge mai departe, face ce are de făcut. Şi nemernicul poate să treacă prin rahaturile alea de ziduri! Cum de ţi-a venit ideea asta nebună?

– Iisuse, Steve, iarăşi ai început să te dezbraci? întrebă Cilla ieşind din casă.

– Locuieşti chiar peste drum de faimosul Ford Sawyer! Dumnezeule, e chiar Căutătorul.

Cilla studie tatuajul pe care Steve bătea uşor cu mâna privind peste umăr.

– Când ai de gând să încetezi cu tatuatul?

– Când tot corpul meu o să spună o poveste. Încă te mai am pe fund, păpuşă.

– Să nu cumva să-ţi dai jos pantalonii, spuse ea, cunoscându-l bine. Pizza o să ajungă cam în jumătate de oră.

– Mă duc să fac un duş.

Steve îl lovi amical cu pumnul pe Ford în umăr şi îl scărpină rapid pe Spock care nu mai putea de bucurie.

– Mi se pare cea mai tare chestie posibilă...

În timp ce uşa cu plasă se trânti în urma lui Steve, Ford se uită lung la berea din mână.

– Asta a fost o chestie absolut ciudată.

– Ăsta-i Steve.

– Cu care ai fost măritată timp de cinci minute.

– Tehnic vorbind, cinci luni. Se aşează din nou şi îşi întinse picioarele lungi. Bănuiesc că aştepţi s-auzi care a fost povestea.

– Aş fi prost să n-o fac.

– Nu sunt prea multe de spus. Ne-am cunoscut, ne-am plăcut. El voia să fie star rock, iar eu eram, la şaptesprezece ani, o actriţă care deja căuta să revină pe ecrane. Doar că, nici măcar atunci, nu voiam cu adevărat să revin. Iar Steve era exact imaginea opusă a tipului cu care s-ar fi aşteptat toată lumea să mă împrietenesc. Deci, era perfect.

– Fata bună îl cunoaşte pe băiatul cel rău.

– Ai putea să-i spui şi-aşa. Cu toate astea, nici eu nu eram atât de bună, şi nici el atât de rău. Ne iubeam, ne făceam unul pe altul să râdem, şi sexul era ca lumea. Ce altceva aş mai fi putut vrea? Aşa că în momentul în care am împlinit optsprezece ani, am fugit împreună şi ne-am căsătorit. Ne-au trebuit cam cinci minute să ne întrebăm pentru ce mama naibii am făcut asta?

Ea îşi lăsă uşor capul pe spate şi râse.

– Nu voiam să fim căsătoriţi, nici unul cu altul şi nici cu oricine altcineva. Voiam să fim prieteni, să ieşim şi să ne distrăm împreună şi poate să facem sex ca lumea din când în când. Aşa că am reparat greşeala făcută, cu mult timp înainte să apară neplăceri sau să ne facem rău reciproc, şi încă ne mai iubeam unul pe celălalt când am făcut-o. El este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Şi, lăsând la o parte tatuajele, cel mai stabil şi mai de nădejde.

– Adică nu te-a dezamăgit.

Cilla se uită la el şi încuviinţă din cap.

– Nici măcar o dată. Niciodată. N-aș fi putut face ce fac aici dacă n-ar fi fost Steve. El m-a învățat. Se trage dintr-o familie de constructori care a ajuns la a cincea generație. S-ar putea spune că partea aia cu starul rock a fost un fel de rebeliune împotriva acestei idei. Oameni buni, mânuiesc chitara, nu ciocanul. Însă în cele din urmă și-a dat seama că era mai bun – și dă-mi voie să spun că al naibii de mult mai bun – la mânuit ciocanul. I-am împrumutat niște bani pentru primul lui proiect important de reabilitare a unei case, o ruină tristă, în paragină, din sudul L.A-ului. El a făcut o chestie grozavă din ea și mi-a dat banii înapoi, după care a cumpărat alta. M-a întrebat dacă vreau să intru în afacere, și, știi cum se întâmplă de obicei, un lucru duce la altul. Acum are propria firmă și aranjamentul de la televiziune. Încă mai cumpără tot felul de case triste, în paragină, și le transformă în proprietăți de-un milion de dolari. Își deschide o filială în New York și e-n tratative în legătură cu o posibilă extindere a show-ului și pe Coasta de Est. A fost acolo cu afaceri, așa c-a trecut pe-aici înainte să se întoarcă la L.A.

– Și și-a făcut un tatuaj cu tine pe fund.

– De dragul vremurilor de altă dată. Tu ai vreunul?

– Tatuaje? În mod ciudat, se simți prost. Nu. Tu?

Ea zâmbi și bău o gură de bere.

– Se întâmplă o grămadă de lucruri în numai cinci minute de mariaj.

Ford sfârși prin a mânca pizza și întrebându-se ce fel de tatuaj alesese Cilla și unde anume și-l făcuse.

Întrucât ideea nu-i dădea pace, decise că probabil și Brid trebuia să aibă unul. În plus, să caute simboluri însemna să aibă ceva de făcut când se întoarse acasă mai mult decât obsedat de întrebarea dacă Cilla și Steve vorbeau despre planurile de reabilitare sau făceau sex ca lumea.

Până la două noaptea, îl lăsară și ochii, și energia. Cu toate astea, curiozitatea îl mână să se ducă până la una dintre ferestrele ce dădeau spre partea din față a casei și să arunce o ultimă privire la casa de peste

drum. Un zâmbet uşor îi arcui buzele când văzu fasciculul luminos al unei lanterne ce înainta prin întuneric spre hambar.

Dacă Steve dormea în hambar, atunci sexul ca lumea nu era pe agenda acestei nopţi.

– Hai să păstrăm lucrurile în stadiul ăsta, murmură Ford, apoi îşi scoase hainele şi căzu pe pat cu faţa în jos.

– Auzi asta?

Steve o împinse pe Cilla şi-o trezi, o treabă uşoară deoarece împărţeau sacul ei de dormit.

– Ce? Nu. Taci din gură.

Rostogolindu-se într-o parte, Cilla se jură că Steve va dormi în cu totul altă parte noaptea următoare.

– Am auzit ceva. Ca un geamăt, aşa cum sună o uşă când este deschisă într-o casă abandonată dintr-un film de groază. Ar trebui să mergem să vedem ce e.

– Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus când mi-ai propus să facem sex?

– Răspunsul a fost un nu hotărât.

– Am exact acelaşi răspuns şi la întrebarea asta. Hai, culcă-te.

– Nu ştiu cum poţi să dormi cu toată liniştea asta.

El se foi o dată şi încă o dată până când ea mârâi nemulţumită la el.

– Ai nevoie de un radio sau un televizor aici.

– Am nevoie să-ţi iei tu un sac de dormit.

– Ce nemiloasă eşti. O sărută pe vârful capului. O să-ţi pară rău când un tip de-ăsta de la munte, cu ochii ieşiţi din orbite, o să dea buzna aici cu-n satâr în mână.

– Când o să se întâmple asta, îţi promit c-o să-mi cer scuze. Acum taci sau pleacă de-aici. Echipele de lucru vin la şapte.

Tăblia de alamă a patului, cu model elaborat, se lovea ritmic de peretele roşu, sunetul fiind întrerupt din când în când de strigătele ei de plăcere. O rază de lună

lumina ochii aceia de un albastru de cleştar, ce străluceau acum, în timp ce el se afunda mai adânc şi mai adânc în ea. Ea-i strigă numele, aproape cântându-l în timp ce trupul i se ondula sub corpul lui.

Ford. Ford.

– Hei, Ford.

El se trezi cu o erecţie matinală spectaculoasă, cu soarele bătându-i în ochi şi cu o vagă senzaţie de jenă că Steve fusese cel care îl strigase pe nume. Însă măcar faptul că realiză acest lucru îl făcu să scape în scurt timp de erecţie.

Ford scoase capul afară pe fereastră, strigând:

– Stai aşa.

Îşi trase blugii pe care îi scosese de pe el cu o seară înainte, după care o porni în jos pe scări aproape împleticindu-se.

– Am adus gogoşi, spuse Steve când Ford îi deschise uşa de la intrare.

– Cum?

– Hei, omule, încă dormeai?

Ford se holbă la zâmbetul binevoitor al lui Steve, la cutia de Krispy Kremes.

– Cafea.

– Bun, bun.

Când Ford se întoarse şi căută pe bâjbâite drumul spre bucătărie, Steve îl urmă.

– Mişto casă, omule. Serios. Modul în care e folosit spaţiul, alegerea materialelor. Am crezut că te-ai trezit, de vreme ce a trecut pe la tine Cilla să-ţi folosească sala de sport. M-am gândit să încerc să fac un troc cu tine, gogoşi contra nişte timp la sală.

– OK.

Ford puse o cană la poziţie, porni filtrul de cafea, după care deschise cutia pe care Steve o pusese pe blatul de bucătărie. Mirosul îl izbi ca un trăsnet.

– Cofeină şi zahăr.

Steve zâmbi larg în timp ce Ford luă o gogoaşă umplută cu jeleu.

– Oricum ar fi, e cea mai bună modalitate de a-ți începe ziua, după o noapte scurtă.

Ford mormăi și mai scoase o cană din dulap.

– Lucrurile au luat-o razna acasă la Cill în dimineața asta, așa că am întins-o după gogoși. Cei care lucrează în construcții iubesc la nebunie gogoșile. Hei, omule, uită-te la câinele tău.

Ford își aruncă privirea spre fereastră, îl văzu pe Spock alergând, sărind, amușinând, furișându-se.

– Da, e vorba de pisici.

– Ce e?

– Vânează pisici. Pisici magice pe care numai el le poate vedea.

– Nemernicul, chiar asta face.

Steve zâmbi în timp ce se uită afară pe geam, băgându-și unul dintre degetele cu inele în catarama de la curea.

– Deci e-n regulă dacă prind o repriză de mișcare împreună cu Cill de dimineață sau dacă ajung mai târziu în timpul zilei? Nu te-ncurcă cu nimic?

– E-n regulă.

Zahărul din gogoașă îl determină pe Ford să deschidă larg ochii, iar prima gură de cafea făcu restul.

– Am crezut că o să dormi până mai târziu azi. Din cauza zilei de ieri atât de lungi pentru tine, și-n plus, probabil n-ai avut parte de cel mai bun somn posibil în hambar.

– Îmi plac zilele lungi.

Steve luă cafeaua pe care i-o întinse Ford, după care își turnă laptele pe care Ford îl pusese pe blatul de bucătărie.

– Ce hambar? Hambarul lui Cill? Cill nu m-ar pune niciodată să dorm în hambar. Am avut parte de-un colț în sacul ei de dormit.

– Ah.

Fir-ar al dracului.

– Am lucrat până târziu și te-am văzut îndreptându-te încolo. Am crezut că...

– Nu eu am fost acolo. Omule, afară este *întuneric*. Beznă, exact ca la țară. Eu sunt băiat de oraș. Își înclină ușor capul. Era cineva acolo?

– Am văzut o lanternă, de fapt, o lumină. Asta cred. Era târziu, poate că mi s-a...

– Nu, în nici un caz!

Îi trase o palmă peste braț suficient de tare încât să-l facă pe Ford să se tragă nesigur înapoi.

– I-am spus eu că am auzit ceva, dar ea a tot ținut-o cu „taci din gură și culcă-te". La ce oră a fost asta?

– Nu știu. Ăăă... puțin după două.

– Despre *asta*-i vorba. Ducându-se spre hambar? Trebuie să verificăm chestia asta.

– La naiba. Ford mai dădu niște cafea pe gât. Cred că așa trebuie să facem. Mă duc să-mi pun o cămașă și pantofi.

– Pot să vin și eu sus? Îmi place mult de tot casa asta.

– Cum vrei.

Era enervant să se simtă târât într-o relație de prietenie cu tipul care făcea sex cu femeia cu care voia să facă sex *el*. Dar nu părea să existe vreo cale de a refuza asta și de a-l ține la distanță.

– Așadar... bănuiesc că nu ți-ai adus propriul sac de dormit.

– La naiba, omule, stau prin tot felul de hoteluri. Cu room-service, baruri în cameră, saltele cu perne până-n tavan. Cill este cea care-mi face probleme în sensul ăsta. N-ai un sac de dormit în plus, nu-i așa?

– De fapt...

– Uau! Rahat! Asta-i Cilla.

Înainte ca Ford să poată răspunde, Steve intră în biroul lui și se duse spre desenele prinse în piuneze.

– Super Cilla. Omule. Steve bătu ușor cu degetul într-un colț al unei schițe. Astea-s supertari. Și tu ești foarte tare. Chestia asta nu are legătură cu Căutătorul?

– Nu. E un personaj nou dintr-o serie nouă. Abia am început.

– Cu Cill pe post de... ce, ca model? Ea știe?

– Îhî. Am discutat deja despre asta.

Dând din cap aprobator, Steve continuă să se uite zâmbind la desene.

– Am simţit vibraţia când ai venit ieri. Dar acum că văd astea... Acum abia înţeleg de ce mi-a refuzat azi-noapte oferta să o facem.

– Ea... Mental, Ford îşi ridică victorios pumnul în aer. Deci... voi doi n-aţi...

– Drumul e liber din punctul ăsta de vedere, omule. Dar o să-ţi spun ceva pe şleau: să ţi-o pui cu ea e una – dacă ea-i de acord cu asta. Dar să-ţi baţi joc de ea? Asta e cu totul altceva. Numai dacă îţi trece prin cap să faci asta, o să-ţi smulg inima din piept cu mâinile goale. În caz contrar? N-am nimic împotrivă.

Ford îi studie faţa lui Steve şi-şi dădu seama că fiecare cuvânt spus de el reprezenta adevărul gol-goluţ.

– Am înţeles. Mă duc să-mi iau pantofii.

Steve îşi băgă capul în baie, după care în dormitorul lui Ford.

– Ai lumină bună aici. Cum se face că n-ai rezolvat-o încă?

– Ce? Să rezolv lumina?

– Haide, haide.

Steve clătină din cap în timp ce Ford îşi punea un tricou pe el.

– Pe Cilla. Cum se face că n-ai rezolvat-o încă? Aş fi ştiut dacă ai fi făcut-o. Iar acum se face cam o lună de când e pe-aici.

– Uite ce-i, nu prea cred că asta-i treaba ta. Fără nici un fel de supărare.

– Nu m-am supărat deloc. Exceptând faptul că înţeleg cum e, deoarece nu există nimeni care să conteze mai mult pentru mine. Nu vreau să spun că-i ca o soră pentru mine, fiindcă ar fi pur şi simplu grotesc ţinând cont că...

Ford se aşeză pe marginea patului ca să îşi pună pantofii.

– Din câte se pare, doamna vrea s-o ia încetul cu încetul. Aşa c-o iau cu încetul. Asta-i treaba.

– Da, e un argument solid. Îmi placi, aşa că o să-ţi dau un sfat. E o tipă puternică şi se poate spune că nu se dă bătută uşor. Se descurcă bine în general, indiferent de circumstanţe. Dar are nişte adâncimi interioare, şi-n unele sunt chestii care o dor. Aşa că o să trebuiască să ai multă grijă.

– N-ar face ce face acolo peste drum dacă n-ar avea nişte chestii care să o doară în adâncul sufletului.

– OK. Acum hai să mergem să vedem ce este cu hambarul.

În încăperea ce avea să fie spălătoria ei, Cilla se întinse ca să-şi dezmorţească spatele. După cum bănuia, linoleumul vechi ce începea să se îngălbenească acoperea o podea de lemn din esenţă tare, plină de zgârieturi şi urme, dar care putea fi salvată. Mai degrabă ar fi stat sus la etaj să se distreze cu sculele electrice, dar i se părea că avea mai mult sens să-şi drămuiască efortul în mod echitabil şi să se concentreze pe scoaterea linoleumului. Tâmplarul nu avea nevoie de ea sus, mai ales acum când Steve era de faţă, aşa că...

Prin fereastră îl văzu pe Steve, care în mod evident nu era la etaj, ducându-se spre hambarul ei împreună cu Ford. Lăsându-şi sculele deoparte, o luă spre ieşire ca să afle de ce Steve era pe-afară făcând o plimbare de dimineaţă în loc să supravegheze reconstruirea dormitorului principal al casei.

Uşa hambarului era deschisă, iar cei doi bărbaţi erau deja înăuntru în momentul în care ajunse ea acolo. Din câte se părea, dezbăteau care din ei să se suie pe scara ce ducea sus la platforma unde se usca fânul.

– Ce naiba faceţi? întrebă ea pe un ton exasperat.

– Verificăm locul, îi răspunse Steve. Îţi dai cumva seama dacă lipseşte ceva?

– Nu, dar de ce-ar trebui să lipsească ceva?

– Noaptea trecută Ford a văzut pe cineva furişându-se pe-aici.

– N-am spus „furişându-se". Am spus c-am văzut noaptea trecută pe cineva pe-aici, cu o lanternă.

– Când eşti pe proprietatea altcuiva în miez de noapte, cu o lanternă, înseamnă clar că te furişezi. Steve făcu dojenitor semn cu degetul spre Cilla. Ţi-am spus c-aud ceva.

Cilla clătină din cap spre Steve şi apoi se întoarse spre Ford.

– De pe partea cealaltă a drumului, în miez de noapte, ai văzut tu pe cineva furişându-se în hambarul meu?

– Atâta vreme cât trebuie să fiu de acord cu definiţia „furişatului", ce-am spus eu a fost c-am văzut o lumină, fasciculul unei lanterne. Fasciculul luminos al unei lanterne, îndreptându-se spre hambar.

– Probabil c-a fost o reflexie, ceva. De la lumina lunii sau cine ştie ce.

– Ştiu cum arată lumina unei lanterne.

– În plus, îi întrerupse Steve, când am deschis uşa, a scârţâit într-un fel aparte. *Asta-i* sunetul pe care l-am auzit azi-noapte. Cineva a fost aici. Ai o grămadă de rahaturi aici, Cill.

– Şi e foarte clar că grămada de rahaturi e încă aici.

– Poate că există şi chestii care nu mai sunt, spuse Ford hotărât. Sunt foarte multe lucruri aici, şi aş spune că ai dat dovadă de curaj când te-ai apucat să le organizezi, dar mă îndoiesc că ştii dacă sunt toate aici sau unde le-ai pus cu exactitate ultima oară când ai lucrat aici.

– E adevărat, nu ştiu.

Îşi puse mâinile în şolduri ca să studieze grămezile de lucruri şi modul în care erau aranjate. Oare stivuise cutiile alea în felul acela? Întorsese balansoarul rupt spre stânga?

De unde naiba să ştie?

– Mai am încă o mulţime de chestii de luat la mână, dar n-am găsit încă ceva deosebit de valoros. Şi da, continuă ea înainte ca Steve să apuce să deschidă gura, o linguriţă de ceai pe care Janet Hardy a băgat-o într-un bol cu zahăr ar merita pentru o grămadă de oameni să încerce să dea o mică spargere aici.

– Cine ştie c-ai adus lucrurile aici?

– Toată lumea, răspunse Ford la întrebarea lui Steve. Sunt destui oameni care lucrează în casă şi toţi au văzut-o pe Cilla aducând lucrurile astea aici – ba chiar i-au dat şi-o mână de ajutor. Aşa că oricare dintre ei putea să vorbească cu cine ştie cine şi oricare dintre cei cu care au vorbit lucrătorii putea să vorbească cu altcineva şi tot aşa.

– O să pun un lacăt.

– Bună idee. Cum rămâne cu scrisorile?

– Ce scrisori? vru Steve să ştie.

– I-ai mai spui cuiva în afară de mine despre scrisorile pe care le-ai găsit în pod?

– Lui tata, însă nu prea cred că...

– Ai găsit scrisori în pod? o întrerupse Steve. Adică scrisori secrete? Hai că suntem ca într-unul din show-urile alea de pe BBC pline de mister.

– Tu nu te-ai uitat niciodată la show-urile alea de pe BBC.

– Ba o fac dacă au şi nişte englezoaice sexy în distribuţie. Ce scrisori?

– Scrisori scrise bunicii mele de bărbatul cu care a avut o relaţie înainte să moară. Şi da, sunt scrisori secrete. Ea le-a ascuns. Nu i-am povestit despre asta decât lui Ford şi lui taică-meu – care probabil că i-a spus mamei mele vitrege. Însă n-aş merge mai departe de-atât cu speculaţiile.

Spera că aşa stau lucrurile.

– Doar dacă... Expiră zgomotos. Mi-am dat seama că în momentul în care îi spuneam lui tata de scrisori stăteam chiar lângă o fereastră deschisă, aşa că l-am tras deoparte ca să termin ce aveam să-i spun. Dar dacă vreunul dintre lucrători era pe undeva în apropierea ferestrei, putea să fi auzit suficient de mult.

Se frecă la ochi.

– Ce prostie. Plus că ieri-dimineaţă am tot insistat pe lângă mama să-mi spună dacă Janet a avut un iubit – şi nu de oriunde, ci unul de pe-aici – înainte de a muri. Mi-ar fi îndrugat verzi şi uscate dacă ar fi avut chef. Pe lângă asta, e supărată foc pe mine.

Întinzându-se spre ea, Steve o bătu pe umăr.

– Nimic nou, păpușă.

– Știu. Însă în starea în care se află acum, ar fi putut trimite pe cineva să-și bage nasul pe-aici, căutând ceva de valoare.

– Dă-mi mie scrisorile și orice altceva din cauza căruia îți faci griji. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să se ducă să le caute la mine acasă, mai adăugă Ford când ea se încruntă la el.

– Poate că da. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

– Oricum, spuse Steve, putem să-l tăiem de pe listă pe tipul de la munte, cu ochii ieșiți din orbite, care să dea buzna cu-n satâr în mână. Corect? Sau putem s-o facem după ce Ford se suie acolo și se asigură că nu-i nici un cadavru sau bucăți de corp hăcuite.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

Cilla se întoarse spre scară. Ford o blocă și o trase înapoi.

– Urc eu.

Testă cu grijă fiecare treaptă a scării cu propria-i greutate, căci se și imaginase prăbușindu-se printre treptele fragile, rupându-și diverse oase la impactul cu podeaua din beton. În momentul în care ajunse sus, înjură fără menajamente.

– Ce-i? strigă Cilla.

– Nimic. O așchie. Nu-i nimic aici sus. Nici măcar capul retezat al vreunui zilier.

Când coborî la loc, Cilla îi luă mâna și tresări la vederea așchiei de lemn, destul de măricele, înfipte direct în căușul palmei.

– Da, a rămas acolo. Vino în casă să ți-o scot.

– Pot să mă...

– În timp ce voi vă jucați de-a doctorul, o să mă duc să-mi pun centura cu scule și să fac o treabă cu-adevărat bărbătească.

Cilla își aruncă privirea înapoi spre Steve.

– Era și timpul.

– A trebuit să fac o livrare de gogoși. Ne vedem mai târziu, îi spuse el lui Ford și ieși afară.

– Ți-a adus gogoși? întrebă Cilla.

– Îhî. Mită ca să folosească sala de sport.

– Hm. Hai în casă, și adu și așchia aia din scară cu tine. Bănuiesc că te-a trezit și pe tine.

– Bănuiești corect.

Ford trase și închise cu putere ușa hambarului în urma lor.

– Și încă dintr-un vis foarte interesant ce te implica pe tine, o cameră roșie și o tăblie de pat de alamă. Însă gogoșile cu jeleu aproape c-au compensat toate astea.

– Steve crede în puterea gogoșilor. Deci, ce făceam eu acolo într-o cameră roșie cu o tăblie de pat din alamă?

– E greu de descris. Dar cred c-aș putea demonstra.

Ea se uită în ochii lui, la verdele intens cu aureole aurii.

– Eu n-am nici o cameră roșie. Și nici tu.

– O să merg să cumpăr niște var.

Râzând, ea o porni spre camera de depozitare și se trezi rapid lipită de zidul casei. De fiecare dată o surprindea cât de puternică și de periculoasă putea să fie gura lui. Aceeași gură, îi trecu ei vag prin cap în timp ce o invadase cu totul pe a ei, care zâmbea atât de fermecător, care vorbea atât de ușor și tărăgănat despre lucrurile banale, de zi cu zi. După care, aceeași gură o acoperi pe a ei complet, îmbătându-i simțurile ca o febră bruscă.

O apucă ușor de buza de jos înainte să se tragă înapoi.

– Am crezut că Steve era cel care se îndrepta spre hambar noaptea trecută. Să doarmă acolo.

– De ce-ar dormi Steve în grajd?

Îi trebui încă un moment ca în creierul ei să se aprindă toate circuitele.

– Oh. Suntem oameni maturi, Ford. N-o să-i cer lui Steve să doarmă în grajd.

– Mda, asta am înțeles. Dar o să ia de la mine cu împrumut vechiul meu sac de dormit. Nu l-am mai folosit de vreo cincisprezece ani, mă rog, de când somnul într-un sac de dormit pe pământul gol și-a pierdut

farmecul în ceea ce mă privește. O să-i placă. Este cu Spider-Man.

– Ai un sac de dormit cu Spider-Man?

– L-am primit de ziua mea, când am împlinit opt ani. A fost cel mai mișto, dar în seara aia, și nu și-a pierdut niciodată acest statut.

Se aplecă spre ea, îi atinse ușor buzele cu ale lui și deschise ușa din spatele ei.

– Sunt cât se poate de fericit să-l scot de unde-i depozitat astfel încât Steve să-l poată folosi cât timp o să stea aici.

– Ce vecin bun ești.

– Nu neapărat.

Ea deschise trusa de prim ajutor și îi verifică conținutul.

– Am tot ce-mi trebuie aici. Hai să facem asta afară. La lumină.

Când ieșiră pe verandă, îi făcu discret semn să ia loc. Înmuie o bucată de vată în apă oxigenată și îi curăță rana.

– Nu-i vorba că sunt un bun vecin, continuă Ford, căci o fac în totalitate pentru mine. Nu vreau să se culce cu tine.

Ea ridică privirea spre a lui chiar dacă începuse să curețe un ac și o pensetă cu alcool sanitar.

– Chiar așa?

– Dacă ai fi vrut să te culci cu el, atunci aș fi fost un mare ghinionist.

– De unde știi că nu vreau? Că n-am vrut?

– Pentru că vrei să te culci cu mine. Au!

Se uită în jos la mână și la gaura pe care ea o făcuse cu acul chiar deasupra aşchiei.

– La naiba!

– E prea adânc băgată ca s-o pot scoate prin simplă presare și are nevoie de acces. Potolește-te. Dacă vreau să mă culc cu tine, de ce n-am făcut-o deja?

El se uită la acul din mâna ei cu o ușoară teamă.

– Fiindcă nu ești pregătită pentru asta. Pot să aștept până când o să fii. Însă – și nu mă împunge iarăși

cu ăla – să fiu al naibii dacă mi-ar conveni să te culci cu altcineva de dragul vremurilor de altădată sau din alt motiv, în timp ce eu aştept. Vreau să nu-mi mai dezlipesc mâinile de pe tine, îţi vreau trupul gol în braţele mele. Şi vreau ca tu să te gândeşti la asta.

– Aşa că o să-i împrumuţi lui Steve nepreţuitul tău sac de dormit cu Spider-Man astfel încât eu să mă gândesc la asta fără să cad pradă nevoilor mele şi să mă culc cu el fiindcă este la îndemână.

– Eşti pe-aproape.

– Ia uită-te acolo.

El îşi întoarse capul ca să se uite în direcţia pe care ea i-o indicase. Usturimea, înţepătura ascuţită şi rapidă îl făcură să se cutremure. Înjură, dar Cilla ţinea deja aşchia măricică între dinţii pensetei.

– O vrei ca suvenir?

– Nu, mulţumesc.

– Eşti gata.

Strânse cutia de prim ajutor, după care îl apucă de păr şi îşi strivi nesăţioasă gura de a lui. La fel de rapid, întrerupse însă sărutul şi se ridică.

– Şi tu poţi să te gândeşti la asta în timp ce aştepţi.

Cu un zâmbet imperturbabil, intră înapoi în casă, lăsând uşa din plasă împotriva insectelor să se trântească puternic în urma ei.

capitolul 9

Cilla deveni atât de obişnuită cu maşinile care încetineau sau opreau la capătul aleii sale, încât abia dacă le mai băga în seamă. Toţi pierde-vară, toţi turiştii aflaţi întâmplător prin zonă, chiar şi cei despre care îşi imagina că fac fotografii nu trebuiau să reprezinte o problemă pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, se gândi Cilla, aveau să se obişnuiască, aşa că după părerea ei cea mai bună soluţie era să îi ignore sau să le facă ocazional şi nepăsător cu mâna.

Pentru a deveni parte a comunității, stabilise ea, trebuia să-și demonstreze dorința hotărâtă în acest sens. Așa că își făcea cumpărăturile la supermarketul local, angajase ca mână de lucru localnici, își cumpăra majoritatea materialelor din surse locale. Și stătea de vorbă cu vânzătorii și subcontractorii, ba chiar semna autografe pentru cei care încă se mai gândeau la ea ca la Katie de la TV.

Consideră un gest simbolic, o adevărată declarație de intenție, momentul în care ținu cont de sfatul lui Ford și își urmă primul instinct, cerând scoaterea porților. Și pentru a-și încununa opera, plantase cireși plângători ca să flancheze aleea de acces. O declarație, se gândi Cilla, în timp ce stătea pe marginea drumului studiind rezultatul. O viață nouă. Iar primăvara următoare, când copacii aveau să înflorească din nou, ea urma să fie aici să îi vadă. Din poziția favorabilă în care se afla acum, se uită în jos la casă. Sigur că aveau să fie și grădinile și alți copăcei, pe lângă vechea și maiestuoasa magnolie. Vechea și maiestuoasa *ei* magnolie, se gândi ea, cu florile albe ca de ceară înmiresmând aerul din jur.

Zugrăveala de pe pereții casei avea să fie proaspătă și curată, și nu murdară, spălăcită și cojită ca acum. Scaune pe verandă și vase cu amestecuri de flori. Și când va putea să stoarcă puțin mai mult din buget, urma să pună pavele, în culori neutre, pe aleile ce străbăteau încoace și încolo întinsele pajiști verzi.

În cele din urmă, când oamenii vor începetini ca să privească, aveau s-o facă pentru a admira o casă frumoasă într-un decor la fel de frumos, și nu fiindcă se întrebau ce naiba făcea femeia aia de la Hollywood în casa în care Janet Hardy înghițise prea multe pastile și mai apoi le amestecase cu vodcă.

Se trase înapoi spre zid la auzul unei mașini ce se apropia, după care se întoarse când auzi un claxon, în timp ce micuța Honda de culoare roșie se oprea pe marginea drumului.

Îi trebui un moment - și asta atrase după sine un sentiment de vină - ca să o recunoască pe blonda

frumușică în pantaloni scurți și o bluziță croșetată, fără mâneci, care ieși din mașină.

– Bună!

Râzând debordant, Angela McGowan, sora vitregă a Cillei, veni grăbită în față ca să o prindă într-o îmbrățișare strânsă.

– Angie.

Parfumul proaspăt, îndrăzneț, o învălui complet ca și brațele fetei.

– Te-ai tuns. Lasă-mă să mă uit la tine. Nu! Nu mă lua din nou în brațe. Sunt murdară.

– Chiar ești.

Izbucnind iarăși într-un hohot de râs, Angie se trase în spate și fixă privirea Cillei cu ochii ei mari și căprui. Ochii tatălui lor, se gândi Cilla. Fata tatălui lor.

– Și chiar și miroși.

Radioasă, pur și simplu radioasă, Angie o apucă pe Cilla de mâini.

– N-ar trebui să mai fii atât de frumoasă, ținând cont de toate astea.

– Tu arăți minunat.

Cilla își trecu rapid degetele peste vârfurile firelor de păr tuns foarte scurt al lui Angie.

– E-atât de scurt...

– Îmi ia două secunde să-l aranjez dimineața.

Angie scutură energic din cap făcând părul auriu să se ridice, să se legene ușor și pe urmă să i se aranjeze la loc.

– Practic a trebuit să-mi amenințe coafeza cu moartea ca să mi-l facă așa.

– E nemaipomenit. Ce faci aici? Credeam că ești la facultate, nu?

– Semestrul s-a terminat pentru mine, așa că stau acasă un răstimp. Nu pot să cred că tu ești *aici*. Și asta. Făcu un gest expresiv spre casă. Chiar locuiești aici și renovezi totul și... așa mai departe.

– Sunt o grămadă de *așa mai departe*.

– Ăștia-s atât de frumoși! Cu mult mai frumoși decât porțile alea vechi.

Angie atinse una dintre ramurile curbate cu florile ei de primăvară moi și rozalii.

– Toată lumea vorbește despre ce se petrece aici. Nu sunt acasă decât de-o zi și deja mă dor urechile de atâta vorbărie.

– Și vorbește de bine sau de rău?

– De ce n-ar fi de bine? Angie își înclină ușor capul. Locul ăsta în paragină era groaznic de privit. Și da, nici în momentul de față nu-i chiar frumos, dar măcar tu *faci* ceva aici. Nimeni altcineva n-a mai făcut asta. Este greu? Nu mă refer la muncă, deoarece în mod evident... Vreau să zic dacă-i greu să fii aici, să locuiești aici?

– Nu.

Însă Angie avea să se întrebe în continuare, Cilla o știa. Lui Angie îi păsa cu adevărat.

– De fapt, este ușor. Mă simt bine aici, făcând asta, mai bine decât oriunde în altă parte. E ciudat.

– Nu cred că e ciudat deloc. Cred că fiecare om are un loc ce-i prieste mai mult decât oricare altul, iar cei norocoși îl și găsesc. Deci tu ai noroc.

– Probabil că da.

Optimismul debordant al lui Angie era modul ei de viață, își spuse Cilla. Fiica tatălui ei. Fiica tatălui *lor*, se corectă Cilla.

– Vrei să vii înăuntru, să arunci o privire? Acum procesul de transformare este în plină derulare, dar facem progrese.

– Aș intra, și chiar o să intru, dar altă dată. Sunt în drum spre o întâlnire cu niște prieteni, însă am făcut un mic ocol, sperând să te văd o clipă. Nu m-am așteptat să te văd la marginea drumului, așa că bănuiesc că sunt și eu o norocoasă. Așa că, dacă... ah...

Cilla urmări direcția în care Angie își aruncase privirea și văzu o dubiță albă ce încetini și trase pe dreapta pe partea cealaltă a drumului.

– Știi cine-i ăsta? întrebă Cilla. Am mai văzut dubița asta oprită aici și înainte, de mai multe ori.

– Da, asta-i duba domnului Hennessy. Fiul lui a fost...

– Ştiu. Unul dintre băieţii care au fost cu fiul lui Janet, atunci cu accidentul. OK. Rămâi aici.

– Oh, Dumnezeule, Cilla, nu te duce acolo.

Angie o apucă pe Cilla de braţ.

– E un om oribil. Vreau să spun, un mare nemernic. E-adevărat că ce s-a întâmplat a fost îngrozitor, dar acum ne urăşte pe noi.

– Pe „noi"?

– Pe noi toţi. Tata spune că o face prin asociere. N-ar trebui să-i stai în cale.

– El stă în a mea, Angie.

Cilla traversă şi prin parbrizul maşinii întâlni ochii înverşunaţi ai bărbatului, de pe faţa lui îngustă, cu o gură mică şi subţire, în timp ce se ducea spre uşa din stânga a şoferului. Era o dubiţă cu platformă elevatoare, observă ea acum. Una menită să uşureze manevrarea scaunului cu rotile al fiului său.

Din cauza marginii drumului ce forma o pantă înclinată vizibil, era pusă într-un uşor dezavantaj – îşi putea pierde echilibrul şi era şi cu câţiva centimetri mai jos decât bărbatul care se uita încruntat la ea.

– Domnule Hennessy, eu sunt Cilla McGowan.

– Ştiu cine eşti. Arăţi exact ca ea, nu?

– Mi-a părut rău să aud că v-aţi pierdut fiul anul trecut.

– L-am pierdut în 1972 când progenitura aia mizerabilă a familiei tale i-a făcut praf măduva spinării. Beat şi drogat şi fără să dea doi bani pe nimic în afară de el însuşi, fiindcă aşa fost crescut. Să nu dea doi bani.

– Poate că aşa este. Ştiu că toţi cei trei băieţi au plătit un preţ teribil în noaptea aceea. Eu nu pot...

– Nu eşti cu nimic mai brează decât ea! Sunt singur că şi tu ai impresia că eşti mai bună decât oricine altcineva fiindcă ai bani de cheltuit, şi aştepţi ca lumea să se ploconească în faţa ta.

Izvorul de compasiune şi înţelegere al Cillei începu să sece.

– Dumneata nu mă cunoşti.

– Pe dracu' nu te cunosc. Te cunosc foarte bine, îţi cunosc felul de-a fi, sângele care-ţi curge prin vene. Crezi că poţi să vii aici unde s-a curvăsărit femeia aia, lăsându-şi copii să umble bezmetici, ca nişte lupi, unde băiatul meu a plătit cu mâinile şi picioarele, cu viaţa lui? Furia îi acţiona inconştient degetele osoase ce se mişcau spasmodic. Crezi că poţi să cumperi nişte lemn şi nişte vopsea şi să le foloseşti ca să acoperi duhoarea acestui loc? Mizeria asta ar fi trebuit arsă cu mulţi ani în urmă. Arsă până la temelie.

– E doar o casă, domnule Hennessy. Este o grămadă de lemn şi sticlă. „Iar tu", se gândi ea fără nici un fel de milă, „eşti nebun".

– Este blestemată, aşa cum a fost şi ea. Aşa cum eşti şi tu. Scuipă afară pe geam, ratând la mustaţă vârful bocancului Cillei. Du-te înapoi de unde ai venit. Noi nu te vrem şi nu vrem pe nimeni ca tine aici.

Plecă atât de rapid de pe loc cu spatele maşinii derapând şi zig-zagând necontrolat, încât Cilla trebui să se tragă clătinându-se înapoi. Alunecă pe pantă, îşi pierdu complet echilibrul şi căzu în genunchi în timp ce Angie traversa drumul în fugă.

– Eşti bine? Iisuse, Dumnezeule, nu te-a lovit, nu?

– Nu. Nu.

Însă ochii ei îngustaţi foarte tare, ochii aceia de un albastru glacial, fixau cu îndârjire dubiţa ce demarase în trombă şi se îndepărta în mare viteză.

– Sunt bine.

– Sun la poliţie. Tremurând de indignare, Angie scoase din buzunar un telefon mobil roz aprins. A *scuipat* spre tine! L-am văzut eu şi aproape c-a dat peste tine cu maşina şi...

– Nu. Cilla puse o mână pe telefon în momentul în care Angie îi deschise clapeta. Lasă-l să se ducă. Oftă şi îşi frecă genunchiul. Lasă-l pur şi simplu să se ducă.

– Eşti rănită? Ai căzut destul de tare. Trebuie să ne uităm la genunchiul tău.

– N-am nimic, mami.

– Vorbesc serios. O să te duc cu maşina până în faţa casei şi o să vedem dacă trebuie să te vadă un doctor. Nemernicul ăla bătrân.

– Genunchiul e bine. Nu-s rănită, sunt doar furioasă.

Ca şi cum ar fi vrut să se calmeze, Angie respiră de câteva ori adânc, şuierând, în timp ce o studia.

– Nu pari furioasă.

– Crede-mă. Auzi tu, curvăsărit, lupi, blestemată, *progenitură*. Nenorocitul dracului.

Angie râse:

– Aşa-mi mai vii de-acasă. Te duc cu maşina până în faţa casei, nu te mai contrazice cu mine!

– Bine. Mulţumesc. Aşa se poartă şi cu tine? întrebă Cilla în timp ce traversau spre Honda lui Angie.

– Mormăie şi-mi aruncă nişte priviri dintr-alea nimicitoare, pe urmă bodogăne. Dar nu scuipă. Ştiu că-l critică şi-l vorbeşte de rău pe tata. Şi pe bune, cunoşti tu pe cineva care să fie mai cumsecade decât tata? Doar pentru că a fost prieten cu fiul domnului Hennessy şi cu toţi ceilalţi nu-l face responsabil pentru ce s-a întâmplat. Nici măcar n-a fost *acolo* în noaptea aia. Şi îţi dai seama, tu nici nu erai măcar născută pe vremea aia!

– Aş spune că omul ăsta are în cap chestia aia cum că păcatele oamenilor sunt plătite de copiii lor. Dacă vrea să treacă pe-aici cu maşina, să se oprească, să se uite chiorâş şi să ne înjure în gând, lasă-l în pace, n-are decât s-o facă.

La capătul aleii de acces, Cilla deschise portiera maşinii. Trase aer în piept şi îşi dădu seama că se simţea mult mai bine, că era mai *calmă*, bănui ea, cu Angie aici.

– Mulţumesc, Angie.

– Vreau să mă uit la genunchiul tău înainte să plec.

– Genunchiul e bine.

Ca să-i dovedească acest lucru şi să-i schimbe dispoziţia, Cilla se roti, apoi făcu nişte paşi de step pe pajiştea neregulată şi încheie cu o reverenţă în timp ce Angie chicotea.

– Foarte tare. Cred că într-adevăr e bine.

– Mişto craci, păpuşă. Steve ieşi afară pe verandă, cu tatuaje cu tot, şi cu centura de scule. Şi cine-i prietena ta?

– Nu suntem prietene, spuse Angie, suntem surori.

– Angela McGowan, Steve Chensky. Steve este un prieten din L.A. Îmi dă o mână de ajutor pentru câteva zile.

– Poate mai mult de-atât.

Steve zâmbi larg şi obraznic.

– Angie tocmai a avenit acasă de la facultate şi se duce să se întâlnească cu nişte prieteni.

– Aşa e. Am întârziat deja. Spune-i tu de domnul Hennessy, îi ceru Angie imperativ, urcându-se la loc în maşină.

– Domnul care?

– Aşa o să fac. Petrecere frumoasă!

– Da, cam asta sper să fac. O să mă întorc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Steve.

Făcând cu mâna prin geamul deschis, făcu o întoarcere perfectă din trei mişcări şi o porni de-a lungul aleii.

– Soră-ta-i sexoasă rău.

– Şi abia a devenit majoră, aşa că ţine-ţi labele deoparte.

– „Abia" ar fi cuvântul-cheie aici. N-ai cum să nu iubeşti ADN-ul familiei McGowan.

– Nu. Nu poţi. Cum merge treaba în pod?

– E-al naibii de cald. Trebuie să termine de montat aparatul de aer condiţionat sus şi să-l pună în funcţiune. Însă chiar se fac progrese. Ia-ţi sculele, păpuşă. Arzi gazul de pomană.

– După tine.

Avusese dreptate cu privire la căldura excesivă. Cilla calculă că pierduse peste un kilogram numai din cauza transpiraţiei până în momentul în care îşi dădu jos centura cu scule la sfârşitul zilei. Se tratã cu un duş prelung şi răcoros în singura ei baie aproape terminată. Mai era

de văruit şi de montat corpurile de iluminat. Şi se gândi să-şi facă un sendviş uriaş.

Îl mâncă de una singură pe veranda din spate şi îşi imagină cum o să arate arbuştii înfloriţi, copacii ornamentali, plantele de toate culorile în locul buruienilor şi al ierbii crescute aiurea. Îşi imagină o bancă din piatră neşlefuită pusă sub coroana largă a platanului uriaş şi văzu cu ochii minţii noile plăcuţe de ardezie şi cărămizile din curtea interioară şi de pe poteci. Sălciile revărsate spre apa heleşteului, umbra arţarilor roşii, frumuseţea strălucitoare a magnoliilor.

Nu era un loc blestemat, se gândi ea, frecându-şi uşor genunchiul ce era puţin ţeapăn şi dureros. Poate ignorat, neglijat de prea mult timp, dar nu blestemat, în ciuda acuzaţiilor unui bătrân înverşunat.

Avea să monteze o căsuţă pentru rândunici şi lădiţe cu mâncare pentru păsări. Şi păsărelele aveau să vină. Avea să planteze cu mâinile ei o grădiniţă cu flori – după se documenta ce anume trebuia plantat – şi să atragă astfel şi mai multe păsări şi fluturi care să zboare pe deasupra în timp ce ea va aduna flori să le pună în vaze.

Avea să îşi cumpere un câine, unul care avea să alerge după beţe, veveriţe şi şoareci, iar ea avea să alerge după *el* când câinele se va apuca să scormonească pământul din grădină. Poate că avea să caute unul neobişnuit de urât, precum Spock.

Avea să organizeze petreceri cu lumini colorate şi muzică, cu oameni hoinărind prin toată casa, pe pajişte, umplând-o cu sunet şi mişcare. Cu viaţă, cu bătăi de inimi şi voci.

Şi avea să se trezească în fiecare dimineaţă într-o casă. Casa ei.

Se uită în jos la farfuria de carton din poala ei şi privi cum o lacrimă cade pe ea cu un plescăit.

– O, Doamne, Dumnezeule, ce-i asta? Îşi frecă obrajii umezi cu mâinile şi-i apăsă până simţi aceeaşi încordare ca presiunea pe care o avea în piept. Ce-i asta, ce-i asta?

Pe veranda ușor căzută ce dădea înspre grădinile în paragină, stătea singură în timp ce soarele se cobora ușor spre munți. Și cedă, începând să plângă în hohote. Și cu o parte din creier se gândi că are o cădere nervoasă. Trebuia să se întâmple asta.

Câini, oameni, luminițe colorate? Eșecul era mult mai probabil. Nu, casa nu era blestemată. Avea osatură bună și structură de rezistență pe măsură. Dar oare nu era ea cea blestemată? Ce făcuse ea vreodată ca să conteze? Ce dusese ea vreodată la bun sfârșit? Avea să dea greș și aici. La nimic nu se pricepea mai bine decât la eșecuri.

– Încetează! Încetează cu *prostiile astea!*

Își reprimă următorul hohot de plâns în timp ce se ridica în picioare. Luând farfuria și sendvișul mâncat pe jumătate, intră cu pași mari în casă și le aruncă. Respirând fără grabă, își dădu cu apă rece pe față până când se udă de tot și simți c-a absorbit-o pe toată. Mult mai echilibrată, se duse la etaj și se machie dinadins studiat ca să-și mascheze criza de mai devreme, după care luă exemplarul cărții cu Gatsby.

Se duse cu el peste drum și bătu la ușa lui Ford.

– Fix la țanc, spuse el când veni la ușă.

Spock se oprise din tremuratul lui prin care anunța „persoană-străină-la-ușă" și o zbughi să se lipească de piciorul Cillei.

– Tocmai treceam în revistă o listă scurtă de pretexte ca să mă hotărăsc pe care anume să-l aleg ca să vin până la tine. Stăteam afară, în spate, ca să nu pară atât de evident că mă uit spre casa ta. Ea intră înăuntru și îi dădu cartea. Ai spus că pot să țin asta aici.

– Sigur. E cartea cu scrisorile?

– Da.

Cum câinele se uita cu dragoste în sus spre ea cu ochii bulbucați strălucind de fericire, Cilla se lăsă în jos un moment ca să-l scarpine și să-l mângâie, aducându-l în culmea fericirii.

– Am o stare de spirit cam ciudată. Nu le vreau în casă în momentul de faţă.

– OK.

– Ai putea să le citeşti la un moment dat, când ai timp? Cred că mi-ar plăcea să aflu şi părerea altcuiva.

– Doamne, ce uşurare! Acum nu mai trebuie să duc un război zilnic între curiozitate şi integritate. O să le pun la mine în birou. Vrei să vii sus un minut? Am nişte desene care cred c-o să-ţi placă.

– Da.

Era neliniştită, se gândi ea. Se simţea neliniştită, stătea ca pe ace şi o încerca şi o durere de cap. Mai bine continua să se mişte, să facă ceva.

– Da, de ce nu?

– Vrei o bere sau nişte vin?

– Nu, nu. Nimic.

Alcoolul nu era cea mai bună idee după o criză de nervi.

– Unde-i Steve? Mi s-a părut că i-am auzit motocicleta acum ceva timp.

– A ieşit în oraş. A spus că vrea să aibă parte de ceva acţiune, poate să joace un biliard cu unii dintre băieţii din echipa de lucru. Cred că speră să aibă noroc cu una dintre peisagiste. O cheamă Shanna.

– Eu şi Shanna ne ştim de mult. Nu în felul acela, spuse el repede. Suntem prieteni de când eram copii. Eu, ea, Bri, Matt.

– Ce frumos. E plăcut să ai prieteni pe care să-i ştii de mult. Oooo! Super!

Erau două planşe pline cu schiţe. Diferite ipostaze pline de acţiune, se gândi ea. În mijlocul unei sărituri, în mijlocul unei alergări, în mijlocul unei răsuciri. În toate ea arăta – şi era fără îndoială faţa ei – arăta puternică, aprigă, neînfricată şi strălucitoare.

Tot ceea ce, îşi dădu ea seama, tot ce *simţea că nu este* în momentul acela.

– Mă gândesc la un tatuaj. Mă obsedează chestia asta. Acum mă gândesc la ce anume şi unde anume să i-l fac.

Își băgă mâinile în buzunarele de la spate în timp ce studia cu un ochi critic schițele.

– Pe șale, pe omoplat, pe biceps. Mă gândesc să fie mic și simbolic și undeva unde oamenii nu l-ar observa la Cass. Sau și mai bine, nu există *la* Cass, însă e cât se poate de evident când ea devine Brid. Astfel, nu este doar un simbol, ci parte din sursa puterii ei.

Scană schițele cu ochii mijiți.

– Trebuie să găsesc varianta optimă înainte să încep să lucrez la casetele cu desene. Povestea este conturată deja și îmi place. Întârzie puțin acum, dar...

Fiindcă Spock începuse să scheaune, Ford își aruncă privirea să vadă ce este. Și cavalcada lui de gânduri se dezintegră brusc, transformându-se în niște piese mici, mici de tot. Pe fața Cillei șiroiau lacrimi.

– Oh, fir-ar să fie. Ce naiba! Ce-i? De ce?

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am crezut că s-a terminat. Am crezut că, gata, s-a dus. Se dădu înapoi și își șterse obrajii. Trebuie să plec.

– Nu. În nici un caz. Poate că golul pe care îl simțea în stomac era din ce în ce mai mare, dar tot o luă de braț, strângând-o ferm. Care-i problema? Ce-am făcut?

– Totul. Nimic.

– Deci?

– Totul e o problemă. Tu n-ai făcut nimic. Este vorba de mine. Este vorba de mine, de mine și iar de mine. Asta nu sunt eu.

Făcu un gest brusc și puternic spre schițe. Tonul vocii ei, gestul în sine îl făcură pe Spock să se furișeze sub patul lui.

– Eu nu sunt așa. Nu pot nici măcar să-mi iau inima în dinți să fac sex cu tine. Vrei să știi de ce?

– Da, m-ar cam interesa.

– Fiindcă sunt sigură că o să sfârșesc prin a o da în bară, o să stric totul, și după aia nu o să mai am pe nimeni cu care să stau de vorbă. Nu sunt niciodată capabilă să fac lucrurile să meargă. Greșesc în tot ceea ce fac, o dau în bară în tot ceea ce fac.

– Din poziția mea nu pare deloc că-i așa. Încurcat, clătină din cap. De unde și până unde ideea asta?

– Din realitate. Din *istorie*. Tu habar n-ai de toate astea.

– Nu, așa că spune-mi tu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, la *doisprezece ani* eram deja terminată. Aveam cu ce, aveam unde să mă desfășor și am dat-o în bară. Eșec după eșec.

– Astea-s tâmpenii.

Tonul lui era foarte firesc și mai mult încurajator decât dacă ar fi compătimit-o cu efuziuni sentimentale.

– Ești prea deșteaptă ca să crezi asta.

– Nu contează dacă *știu* că nu este adevărat – nu întru totul. Dar când ți se tot spune, la nesfârșit, că ești o mare ratată, începi s-o crezi. Blestematul ăla de show de televiziune a fost familia mea, după care bum! S-a dus. N-am putut să-l mai recapăt, nici familia din el, nici munca mea. Apoi am trecut la etapa cu spectacolele live, cu toate concertele alea, și nici acolo n-am *putut*. Din motive de trac, atacuri de panică. Și refuzam să iau pastile.

– Ce pastile?

– Dumnezeule!

Își apăsă degetele pe ochi, recunoscătoare că lacrimile i se opriseră. Spock ieși furișându-se de sub pat și îi lăsă la picioare un urs de pluș pe jumătate ros.

– Impresarul meu, maică-mea, toată lumea din jur. N-ai nevoie decât de ceva care să te liniștească, să te aducă în dispoziția potrivită. Ca să poți aduce în continuare bani și să păstrezi numele viu în conștiința publicului. Dar eu am refuzat, n-am făcut-o și cu asta, basta. Și așa au apărut filmele proaste, cronicile și comentariile îngrozitoare în presă, după care – ceea ce după unii era și mai rău – nici un fel de presă. Și Steve.

Exasperată, își luă mâinile de pe față și începu să se învârtă prin cameră.

– M-am căsătorit în mare grabă la nici două secunde după ce-am împlinit optsprezece ani, căci în sfârșit întâlnisem pe cineva care mă iubea, căruia îi păsa de mine,

care mă înțelegea. Dar n-am putut să fac căsnicia asta să funcționeze. Am încercat să fac o facultate și n-am putut să sufăr asta. Am fost groaznică și m-am simțit ca o proastă. Nu eram pregătită și nu mă așteptam ca atât de multă lume să-și dorească s-o dau în bară. Ceea ce-am și făcut. Le-am confirmat părerea cât se poate de proastă despre mine. După un semestru, gata, s-a terminat. După care au urmat dublajele și muncile umilitoare. Am vrut să scriu un scenariu, dar n-am putut să fac nici asta. Să fac fotografie? Nu, am fost sub orice critică. Aveam din ce trăi, mulțumită rolului Katie – și faptului că, așa cum aveam să aflu peste câțiva ani buni, că tata se dăduse de ceasul morții ca să se asigure că venitul meu era protejat legal până când aveam să împlinesc vârsta majoratului. La paisprezece ani făceam terapie. La șaisprezece, mă gândeam la sinucidere. Într-o baie fierbinte, cu lumânări roz, muzică și o lamă. Doar că după ce-am intrat în cadă, m-am gândit că era pur și simplu o mare prostie. Nu voiam să mor. Așa că am făcut o baie și atâta tot. Am încercat diferite lucruri. Să văd dacă puteam să impresariez pe altcineva sau să fac coregrafie. Și lista poate continua. Am încercat toate cele. Fiasco total. Nu pot să fac lucrurile să meargă ca lumea. Nu sunt capabilă să mă țin de ele.

– Ia o pauză, îi spuse Ford pe un ton atât de sever și autoritar încât ea nu putu decât să clipească spre el nedumerită. Erai o copilă foarte drăguță și talentată în show-ul ăla de televiziune.

– Oh, pe naiba.

– Taci puțin. Nu știu exact cum merg lucrurile astea, dar sunt aproape sigur că show-ul ajunsese la final, era normal să se întâmple așa.

– Și-așa a și fost.

– Dar nimeni n-a ținut cont de faptul că acolo era implicat un copil, o fată care crescuse odată cu show-ul și nu avea cum să nu se simtă ca și cum ar fi fost smulsă din sânul familiei ei. Ca și cum ar fi rămas orfană. Care ar fi putut să simtă că-i vina ei...

– Exact. Exact aşa s-a întâmplat. Sigur că nu aşa stăteau lucrurile în realitate, dar...

– Orice oferă, ca să nu mai vorbim că oricine împinge o fată de paisprezece ani să ia tranchilizante ca s-o facă să joace pe scenă ar trebui împuşcat. Nu există nici un fel de compromis în privinţa asta, cel puţin, nu pentru mine. Iar tu n-ai de ce să crezi că toate acele evenimente au fost eşecurile tale. Îmi pare rău, trebuie să renunţi la ideea asta. De fapt, analiza a fost făcută cu acurateţe, continuă el în timp ce ea îl privea fix. Facultatea n-a mers, aşa cum n-a mers nici scrisul, fotografiatul şi orice altceva a mai fost. Dar nu este vorba despre a o da în bară, Cilla, ci despre a încerca. A explora. Ai avut o căsnicie care n-a mers, dar ai reuşit să rămâi prietenă – prietenă adevărată – cu fostul soţ? Ăsta-i eşec? Vezi, pentru mine asta se încadrează evident la rubrica plusuri. Şi cum rămâne cu casele din California pe care le-ai renovat şi le-ai vândut? Dacă te-ai lovit de-o problemă acolo peste drum, n-o să trebuiască decât să o rezolvi.

– Nu, nu s-a întâmplat asta. Îşi dădu părul pe spate şi reuşi în sfârşit să tragă adânc aer în piept. De fapt, lucrurile merg chiar foarte bine. Îmi pare rău. Iartă-mă. Nu pot să cred că mi-am descărcat în halul ăsta sufletul, tu neavând nici o vină. Am avut o cădere nervoasă mai devreme şi am crezut că s-a terminat, c-am depăşit momentul. Habar n-am de ce, dar schiţele tale au redeschis supapa şi m-am trezit că bocesc din nou.

Se aplecă şi îl mângâie pe Spock, în timp ce câinele continua să o măsoare cu îngrijorare. Ea ridică ursuleţul zdrenţuit.

– Chestia asta-i dezgustătoare.

– Da. Îl are de ceva timp. Îl dă numai persoanelor pe care le iubeşte.

– Bine. Se aplecă în faţă şi îl sărută pe Spock pe nas. Mulţumesc, drăguţule. Uite, mai bine ţi-l iei înapoi.

Coada lui se mişcă încoace şi încolo ca şi cum ar fi spus „criza s-a terminat" şi îşi luă ursuleţul ducându-l înapoi spre pat.

– Ce anume ţi-a provocat căderea nervoasă?

– O, Doamne!

Se îndepărtă de Ford, de schiţe, ducându-se spre fereastră. Soarele se cufundase undeva în spatele munţilor, aşa că razele lui creau nimburi de lumină în jurul piscurilor semeţe. Vederea lor – îndepărtată, oarecum singuratică – o simţi ca pe o mângâiere.

– Sora mea vitregă a trecut astăzi pe la mine. Angie, cea pe care o numesc adesea în sinea mea „fata tatălui meu". La mine nu mă gândesc prea des în acest fel sau n-o fac deloc. Mi-a fost mai uşor să procedez aşa. Ea aparţine şi lui, şi locului ăstuia în mod *atât* de evident. Fericită, deşteaptă, frumoasă. O fată simpatică, dar nu atât de simpatică încât să n-o poţi suferi. Eu, una, n-am făcut nici un efort deosebit să mă apropii de ea şi nici de mama mea vitregă. Totul s-a rezumat la cărţi poştale şi un cadou potrivit de Crăciun sau cu ocazia zilelor de naştere. N-am recunoscut-o în primul moment, s-a tuns foarte scurt, dar nu ăsta a fost motivul. Nu cu adevărat. Pur şi simplu, la început nu mi-am amintit cine este. M-am simţit înţepată şi penibilă, dar ea nu. Aşa că a trebuit să mă simt vinovată din cauza asta, ceea ce m-a făcut să mă simt şi ţeapănă, şi stânjenită, în timp ce ea deborda de bună dispoziţie, fericită să mă vadă. Aşa, fără nici un fel de prefăcătorie, fără să urmărească absolut nimic.

Acum oftă, agasată şi supărată pe ea însăşi. „Bebeluş mare şi plângăcios", se gândi ea. „Nu poţi să suporţi că totul merge cum trebuie."

– Mă felicitam c-am hotărât să se scoată porţile – pentru simbolul acestei acţiuni – şi să se planteze copăcei. Că astfel am arătat o deschidere, că am prins rădăcini, că pot să privesc spre viitor. Iar ea m-a făcut să-mi dau seama că în continuare sunt superficială, că evit oamenii şi relaţiile, că ating totul doar la suprafaţă, precum o piatră ce sare pe luciul apei. Nu vreau deloc să intru în adâncime.

– Poate că de ceva vreme încoace ai început să calci apa.

Ea își aruncă privirea în spate. Bărbatul arăta al naibii de bine, se gândi ea, în bluzonul învechit, cu blugii uzați și cu părul în dezordine.

– Poate că așa este. Oricum, în timp ce noi două stăteam de vorbă și încercam să înțeleg toate astea, domnul Hennessy a parcat pe partea cealaltă a drumului. Îi mai văzusem dubița și înainte, stând pur și simplu acolo, parcată. Angie a recunoscut-o. Ea se întoarse. Știai c-a spus tot felul de mizerii despre tata și familia lui?

– Nu. Poate c-a făcut-o. E un om dificil, Cilla.

– Asta am descoperit și eu când m-am dus să stau de vorbă cu el. Ne învinovățește pe mine și pe-ai mei pentru ceea ce i s-a întâmplat fiului lui. Casa este blestemată, iar eu sunt o târfă exact ca bunică-mea și-așa mai departe. De fapt, a și scuipat spre mine.

– Nenorocitul dracului.

– Nu te contrazic. După care a pornit în trombă, atât de repede încât m-am dezechilibrat și am căzut, iar Angie e grijulie ca o cloșcă.

– Ar fi trebui să chemi poliția. Să stea de vorbă cu el.

– Și să-i spună să nu-mi mai scuipe pe pantofi? O să fie mai bine dacă mă asigur eu că n-o să aibă șansa s-o facă din nou. Gata, nu-mi mai pare deloc rău pentru ce i s-a întâmplat înainte ca eu să mă nasc. Am crezut că-s doar furioasă, așa că m-am întors la treabă și am încercat să uit muncind ca apucata. Însă mai târziu, bănuiesc că pur și simplu toate astea m-au copleșit, rezultatul fiind episodul ăsta aproape interminabil de autocompătimire la care tocmai ai asistat și tu.

– Eu l-aș numi mai degrabă un episod de mărime medie, iar asta nu face decât să arate că ești prea dură cu tine însăți. Nu mă pricep deloc la case și construcții, dar chiar o cunosc pe femeia care conduce lucrările de renovare de peste drum. Nu e deloc o ratată. E deșteaptă și îndrăzneață și muncește pentru ceea ce își dorește. Poate că nu are puterile mistice ale zeiței, dar... Bătu ușor cu degetul una dintre schițe. Asta este ea. Asta ești tu, Cilla. Exact așa cum te văd eu.

Dădu jos unul dintre desenele cu Brid, ținând strâns cu ambele mâini ciocanul cu două capete, cu o expresie plină de viață pe chip, însuflețită de putere și voință.

– Ia-l pe ăsta, pune-l undeva la vedere. Dacă simți că se apropie vreun episod din ăsta, uită-te la schiță. Și-o să vezi cine ești.

– Trebuie să spun că ești prima persoană care mă vede ca pe o zeiță războinică.

– Și asta nu-i tot ceea ce reprezintă.

Cilla se uită de la schiță direct în ochii lui. Simți din nou încordare și presiune în piept, dar nu de genul celor care îi prevestiseră lacrimile. Era contractarea, se gândi ea, unor mușchi, probabil, ce începeau să funcționeze din nou.

– Mulțumesc pentru asta și pentru tot restul. Și ca răsplată...

Se întoarse și îl făcu să-i crească pulsul când își ridică spatele cămășii și se aplecă puțin în zona taliei astfel încât blugii să îi coboare puțin în zona coloanei. Și acolo, la bază, într-un albastru intens, se vedeau curbându-se cele trei linii ale unei spirale triple.

Ford simți ca o lovitură de pumn excitarea în același timp în care își dădu seama.

– Simbolul celtic al puterii feminine. Fecioara, mama, femeia în vârstă.

Ea se uită peste umăr cu sprâncenele ridicate a mirare.

– Ce deștept ești!

– Am făcut muncă de cercetare. Se apropie mai mult ca să studieze tatuajul. Și simbolul ăsta a fost primul pe lista mea de preferințe pentru Brid. Este mai mult decât coincidență, e vorba de destin.

– Ar trebui ca ea să-l aibă pe biceps.

– Ce-ai zis? Îmi pare rău, nu mă pot concentra.

– Pe biceps. Cilla se întoarse și și-i încordă pe ai ei. Este mai puternic acolo. Nu la fel de sexy, poate, dar cred că mai puternic. Iar dacă îți păstrezi ideea să-i apară doar atunci când se transformă, simbolul ăsta va exprima mult mai multe așa.

– Deci mă ascultai.

– Şi tu la fel. Ea îşi ridică o mână şi îl atinse pe obraz. Eşti bun la asta.

– OK. Trebuie să ieşim din casă acum.

– Trebuie?

– Da. Fiindcă altfel aş putea să te conving să te culci cu mine chiar acum şi chiar vreau s-o fac. După aceea o să ne întrebăm amândoi dacă a fost din cauza faptului că tu ai avut o zi proastă, iar eu pur şi simplu s-a întâmplat să fiu aici. Şi automat o să urmeze anxietate şi stânjeneală. Aşa că... hai să mergem să luăm nişte îngheţată.

Era alt cuvânt-cheie care-l făcea pe Spock să abandoneze ursul şi patul şi să sară în sus.

Zâmbind, ea îşi plimbă degetele în jos de-a lungul maxilarului lui Ford, mângâindu-l.

– Vreau să mă convingi să mă culc cu tine acum.

– Da. Taci din gură. Îngheţată. Hai să mergem.

O apucă cu putere de mână şi o trase după el. Câinele trecu de ei în fugă într-o cursă până la uşa de la intrare.

– Eşti un bărbat derutant, Ford.

– Jumătate din timp nici eu însumi nu mă înţeleg.

capitolul 10

În opinia lui Steve, puţine lucruri puteau depăşi senzaţia de a merge cu motocicleta huruind de-a lungul unui drum din provincie, luând strâns curbele, cu vântul călduţ de seară bătându-i în faţă. Dacă ar fi pus-o cu bruneta aia focoasă, Shanna peisagista, ar fi depăşit această senzaţie, însă nu apucase, deşi fusese cât pe ce.

Pe de altă parte, mereu mai exista o dată viitoare.

Oricum îi simţise gustul şi avea sentimentul că întreg tacâmul se va ridica la înălţimea a ceea ce promitea mostra iniţială. Da. Zâmbi larg în vânt. Data viitoare.

Însă pentru moment, mersul cu viteză de croazieră de unul singur pe drumul pustiu după puţină bere, puţin

biliard, câteva râsete şi preludiul cu Shanna îi mergea la inimă. Să se plimbe de colo-colo, să-şi ia un răgaz de vreo două săptămâni ca să o ajute pe Cilla, da, astea toate îi conveneau.

Femeia se angrenase în ditamai proiectul, se gândi el. Un proiect mare şi complicat, şi unul extrem de personal. Însă şi ei îi convenea asta. Se vedea după modul în care arăta, după modul cum vorbea. În sfârşit se angrenase în ceva pentru ea însăşi – ceva mare, complicat şi personal. Exact aşa cum avusese întotdeauna nevoie.

El putea să-i mai acorde încă o săptămână, poate încă zece zile din timpul lui. Deoarece la naiba dacă reabilitarea asta nu îl prinsese şi încă suficient de tare încât să-şi dorească să vadă cum evoluează într-un interval puţin mai mare de timp. Voia să stea şi cu Cilla puţin mai mult, să o privească clădindu-şi cadrul noii sale vieţi.

Şi în plus, trăgea nădejdea să rezolve problema aceea şi cu Shanna cât timp mai stătea aici.

Cam o săptămână ar fi suficient, se gândi el în timp ce făcea o întoarcere largă şi intra pe drumul ce ducea spre Cilla. Până atunci, farmecul rural al Shenandoah Valley avea să înceapă să pălească pentru el. El avea nevoie de acţiunea oraşului, şi deşi New Yorkul îl atrăgea pentru perioade scurte de timp, strălucitorul şi năvalnicul L.A. era adevărata casă pentru el.

Nu şi pentru Cilla. Steve aruncă o privire spre maşina parcată pe marginea drumului lângă o alee lungă, în pantă. Nu, pentru Cilla întotdeauna L.A. fusese doar un simplu oraş. Probabil că acesta era alt motiv pentru care ideea de a se căsători fusese atât de aiurea. Chiar şi atunci, pe vremea aceea, ea căuta o modalitate de a evada de acolo în timp ce el nu ştia cum să facă să rămână.

Şi într-un fel sau altul, amândoi găsiseră ceea ce căutau.

Întoarse la ea pe alee, zâmbind când văzu că ea lăsase o lumină aprinsă afară pentru el şi una înăuntru ce se vedea prin una din ferestre. Asta era Cilla, se gândi el.

Mereu se gândea la lucrurile mărunte, era în stare să-şi amintească chestii de detaliu.

Iar lumina de la geam îi reaminti că trebuia să fie trecut de ora două dimineaţa. În ţinutul acesta liniştit motocicleta Harley răsuna precum o tornadă ce bătea spre Oz. Probabil că ea dormea – iar dacă Cilla se punea pe dormit, dormea *buştean* –, însă opri motorul la jumătatea aleii şi coborî panta din inerţie.

Îngânând o melodie, se dădu jos de pe motocicletă ca să meargă restul drumului la pas, până la hambar. Îşi scoase casca, o prinse de motocicletă, după care deschise uşa scârţâitoare a hambarului. Lăsă farul aprins ca să poată vedea ceva în întuneric şi, cu un râgâit care îi aminti de berea Corona băută mai devreme, coborî cricul de susţinere al motocicletei. Când roata din faţă se lăsă într-o parte, lumina farului se opri într-una dintre cutiile de depozitare ale Cillei. Era acolo deschisă, cu capacul lăsat deoparte şi peste tot erau împrăştiate fotografii şi hârtii.

– Hei.

Făcu un pas în faţă ca să se uite mai îndeaproape. Nu auzi nimic, nu văzu nimic, doar că instantaneu simţi o durere zdrobitoare înainte să cadă în faţă pe beton.

Cilla avea prima întâlnire de lucru a zilei cu Matt puţin după ora şapte dimineaţa. Mai planificase alte asemenea consultări şi cu electricianul şi cu instalatorul, însă voia ca şi Steve să participe la acestea. Atâta timp cât se afla aici, se gândi ea, voia să-l folosească.

În plus, dorea ca el să meargă cu ea la cumpărături. Trebuia să aleagă gresia şi articolele de feronerie, plus accesoriile, şi să mai comande lemn de construcţii. Până la şapte şi jumătate, amestecul infernal de zgomote provenind de la fierăstraie, ciocane şi radiouri umpluse deja casa şi, bănuind că Steve stătuse până târziu noaptea trecută, i se făcu milă de el şi duse o cană de cafea până sus în dormitorul în care bărbatul îşi petrecea nopţile în sacul lui de dormit cu Spider-Man, proaspăt împrumutat de peste drum.

Când văzu că de fapt Spidey era neocupat, răsuflă zgomotos.

– Cineva a avut noroc, murmură ea și bău din cafea în timp ce cobora la parter.

Își luă în grabă listele, carnețelul de însemnări și geanta. În momentul în care ieșea din casă, echipa de peisagistică se aduna afară. Sprâncenele Cillei se arcuiră brusc când o văzu pe Shanna. Și-atunci cu cine a avut Steve noroc? se întrebă ea. Shanna îi făcu cu mâna, după care veni spre ea, cu un pahar de cafea în mână.

– 'Neața. Brian a trebuit să se ducă în alt loc în dimineața asta, dar o s-apară și el cam în două ore.

– Bine. Eu mă duc să iau niște materiale. Aveți nevoie de mine pentru ceva anume?

– Nu, totul e OK. Însă o să trebuiască să vii s-arunci o privire când te întorci. Azi o să începem să lucrăm la suprafețele tari – curtea interioară și potecile. Shanna își aruncă rapid privirea spre casă. Așadar, Steve este printre cei vii în dimineața asta?

– Încă nu l-am văzut.

– Nu mă mir. Aranjându-și șapca peste părul ei negru, Shanna îi aruncă un zâmbet. Aproape c-au fost nevoiți să ne dea afară din local noaptea trecută. Iar Steve e cu siguranță un mare dansator.

– Da, este.

– E un dulce. A venit după mine până acasă să se asigure că ajung în siguranță, după care n-a insistat – sau, mă rog, nu prea tare – ca să intre. Dacă ar fi insistat puțin mai mult, cine știe?

Și izbucni în râs.

– N-a rămas cu tine?

– Nu. Zâmbetul Shannei păli. A ajuns cu bine acasă?

– Nu știu. Nu l-am văzut înăuntru, așa că am presupus că... Dând din umeri, Cilla își zdrăngăni cheile. O să mă duc să văd dacă motocicleta lui e în hambar.

Shanna o porni imediat alături de ea.

– Era bine când a plecat, adică vreau să spun că nu băuse prea mult. Câteva beri toată seara. Eu locuiesc la numai douăzeci de minute de aici.

– Probabil că pur şi simplu nu l-am văzut eu prin casă. Însă simţi un gol în stomac în momentul în care ajunse la uşa hambarului. Poate că s-a dus pe altă parte sus când coboram eu.

Lumina soarelui se revărsă în hambar făcând parcă să erupă o mare de particule de praf. Cilla clipi ca să-şi adapteze privirea şi simţi un nou val de îngrijorare când nu văzu imediat Harley-ul.

Intrând, observă unele dintre cutiile de depozitare desfăcute, iar conţinutul acestora aruncat pe jos. Un scaun vechi zăcea rupt pe o parte. După aceea văzu Harley-ul pe jos, pe podea, cu ghidonul în sus ca şi cum motociclistul ar fi alunecat. Steve, cu mâinile şi picioarele răşchirate, era aproape strivit sub greutatea motocicletei.

– O, Dumnezeule!

Ţâşni în faţă, cu Shanna lângă ea, ca să ridice motocicleta de pe Steve. Avea părul năclăit de sânge şi mult sânge pe faţa-i julită şi cu vânătăi. Fiindu-i teamă să-l mişte, Cilla îşi puse degetele pe gâtul lui şi apăsă. Şi aproape că se cutremură când îi simţi pulsul.

– E în viaţă. Are puls. Sună...

– Sun.

Aplecându-se, Shanna formă 112 pe telefonul ei mobil.

– Ar trebui să aducem o pătură, ceva? Ar trebui...

– Spune-le să se grăbească. Nu-l mişca.

Cilla sări în sus şi o luă la fugă spre casă.

De regulă, el putea să doarmă indiferent de gălăgia de afară. Însă ţipetele parcă îl zgâriară pe creier în somn, după care sirenele reuşiră să-l scoată complet din starea de letargie şi să-l trezească. Prea confuz ca să le pună cap la cap, se dădu jos din pat şi se duse împleticindu-se afară pe verandă. Căscând, se uită ce se întâmplă peste drum, dorindu-şi să poată face să apară o cană de cafea numai aşa, cu puterea minţii. La vederea ambulanţei lângă hambarul Cillei, se trezi de-a binelea. Când, cuprins de spaimă, scană rapid din priviri întreaga scenă

şi nu o văzu, se întoarse imediat înapoi în casă să-şi tragă nişte haine pe el.

Traversă cât ai clipi, o luă pe aleea Cillei, menţinându-şi mintea goală. Dacă o singură imagine, chiar şi numai una singură i se forma acolo în minte, aveau să urmeze o grămadă de alte imagini îngrozitoare. Îşi croi calea prin mulţimea de lucrători şi îi rosti numele o dată, ca într-o rugăciune.

Când o văzu în picioare lângă targa portabilă, inima începu să-i bată din nou. După care parcă primi un pumn în stomac când îşi dădu seama că Steve zăcea pe targă.

– Mă duc cu el. Mă duc. Vocea ei oscila undeva la graniţa subţire dintre control şi isterie. N-o să meargă singur.

Apucă marginea tărgii şi rămase lipită de ea în timp ce îl transportau la ambulanţă. Frica din ochii ei îl făcu pe Ford să simtă fiori până în măduva oaselor.

– Cilla. O să vin şi eu după tine. O să fiu acolo.

– Nu se trezeşte. Se pare că nu pot să-l trezească.

Înainte să poată cineva încerca s-o oprească, Cilla se urcă în spatele ambulanţei.

El îi luă geanta pe care Shanna o recuperase şi i-o pusese lui în mâini. Shanna, se gândi Ford, căreia îi curgeau lacrimi pe faţă.

– Era în hambar, spuse Shanna înecându-se şi se lăsă strânsă în braţe de Ford, căutând alinare. Pe podea, sub motocicletă. Sângele...

– OK, Shan. OK, scumpo. Acum o să plec şi eu. Mă duc să văd ce face, cum se simte.

– Sună-mă, te rog. Sună-mă.

– O să fie primul lucru pe care o să-l fac.

După ce conduse nebuneşte până la spital, Ford îi duse Cillei geanta la camera de gardă, mult prea îngrijorat să se simtă în vreun fel ridicol din acest motiv. O găsi stând lângă o pereche de uşi duble, cu o expresie complet neajutorată.

– Le-am spus ce ştiam despre istoricul lui medical, datele pe care am putut să mi le amintesc. Cine reţine

toate chestiile de genul ăsta? Îşi pipăia gulerul cămăşii de pe ea, ca şi cum ar fi căutat ceva, orice, de care să se ţină. Dar măcar le-am spus grupa sangvină. Mi-am amintit ce tip de sânge are. A-negativ. Mi-am amintit.

– OK. Hai să stăm jos.

– Nu mă lasă să intru. Nu mă lasă să stau cu el. Şi tot nu se trezeşte.

Ford îşi puse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase cu fermitate de lângă uşi, ducând-o spre un scaun. În loc să se aşeze, se aplecă în faţa ei, astfel încât ochii ei să fie la nivelul feţei lui.

– O să-l facă bine. Asta se întâmplă acum. OK?

– Sângera foarte tare. La cap. Pe faţă. Zăcea acolo şi sângera. Nu ştiu de cât timp.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– *Nu ştiu!* Îşi duse ambele mâini la gură şi începu să tremure. Nu ştiu. Nu era în camera lui şi am bănuit, am crezut, ei bine, am bănuit, că şi-o pune pe undeva, că se simte bine. Asta-i tot. Şi-aproape c-am plecat. Dumnezeule, Dumnezeule, aproape c-am plecat fără ca măcar să mă uit, să verific. Ar fi putut să treacă şi mai multe ore.

– Respiră. Îi vorbi cu asprime, o luă de mână şi o strânse. Uită-te la mine şi respiră.

– OK.

Ea respiră şi continuă să tremure, însă Ford văzu că în sfârşit o umbră de culoare începea să-i apară pe faţa albă ca varul.

– Am crezut c-a rămas la Shanna, aşa că aveam de gând să mă duc să cumpăr materiale, dar nu era adevărat. Adică ea a venit acolo şi mi-a spus că el n-a rămas la ea. Mi-am făcut griji că s-ar fi putut rătăci sau ştiu eu ce altceva. Habar n-am ce-am crezut. Dar m-am dus să văd dacă motocicleta lui este acolo. Şi l-am găsit.

– În hambar.

– Zăcea cu motocicleta peste el. Nu ştiu ce s-ar fi putut întâmpla. Capul lui, faţa lui.

Acum se frecă cu mâna pe piept, între sâni. Ford aproape că îi putea auzi bătăile inimii rezonând de mâna lipită de piept.

– I-am auzit spunând că probabil are vreo două coaste rupte, de la motocicleta căzută peste el. Însă cum de-a căzut motocicleta peste el? Și... și rănile de la cap. Și pupilele. Spuneau ceva despre o pupilă dilatată. Știu că asta nu-i de bine. Am avut odată o apariție episodică pe post de invitat special în *Spitalul de urgență*.

Trase aer în piept în trei reprize scurte, neregulate, după care îl expiră pe tot odată. Iar lacrimile veniră odată cu aerul expirat.

– Cine dracu' face accident de motocicletă în hambar? Așa ceva e peste poate.

Luând lacrimile și izbucnirea de furie ca pe niște semne bune, Ford se așeză lângă ea ținând-o de mână.

Când ușa se deschise larg, se ridicară amândoi în picioare parcă clătinându-se.

– Ce este? Unde-l duceți? Steve...

– Domnișoară...

Una dintre asistentele camerei de gardă se așeză în calea Cillei.

– Îl ducem pe prietenul dumneavoastră sus în sala de operații.

– Operație pentru ce? La ce?

– Are hemoragie internă, creierul i-a sângerat de la lovitura la cap. Trebuie să-l opereze. O să vă duc sus în zona de așteptare a sălii de operații. Unul dintre medici vă poate explica procedura.

– Cât de grav este? Asta puteți să-mi spuneți. Cât este de grav?

– Facem absolut tot ce ne stă în putință. Avem o echipă chirurgicală bună care se pregătește pentru procedură. Le făcu semn spre lift. Știți dacă domnul Chensky a fost implicat în vreun fel de scandal, de bătaie?

– Nu. De ce?

– E vorba de rana din partea din spate a capului. Arată de parcă ar fi fost lovit acolo. Nu e compatibilă

cu o simplă cădere. Desigur, dacă mergea fără casca de protecție...

– Nu s-a întâmplat în timp ce conducea. Nu s-a întâmplat pe drum.

– Dacă așa spuneți dumneavoastră...

– Cilla. Ford o luă de mână înainte ca ea să poată urca în lift. Trebuie să sunăm la poliție.

Cum se presupunea că putea să gândească? Cum putea să stea în încăperea asta în timp ce niște oameni *cu totul* străini îl operau pe Steve? O sală de operații. Teatru de operații. Așa se numea uneori în engleză, nu-i așa? În acest caz, pacientul și doctorul erau cele două vedete? Care dintre ei era plătit mai bine?

– Domnișoară McGowan?

– Poftim?

Se uită fix în ochii inexpresivi ai polițistului. Care era numele lui? Îl uitase deja.

– Mă scuzați.

Orbecăi prin haosul din minte după răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese bărbatul.

– Nu sunt sigură la ce oră s-a întors. M-am dus la culcare pe la miezul nopții, iar el nu se întorsese. Shanna mi-a spus că de la ea a plecat înainte de ora două. Chiar înainte de ora două, așa a zis.

– Știți numele întreg al Shannei?

– Shanna Stiles, îi răspunse Ford cu promptitudine. Lucrează pentru Brian Morrow. Morrow Landscape and Design.

– L-ați găsit pe domnul Chensky la aproximativ șapte și treizeci de minute în această dimineață?

– Așa am spus. N-am spus asta? Cilla își dădu părul pe spate. Nu era în casă, așa c-am verificat în hambar ca să văd dacă motocicleta-i acolo. Și l-am găsit.

– Dumneavoastră și domnul Chensky locuiți împreună?

– Este în trecere pe aici. Mă ajută timp de câteva săptămâni.

– În trecere de unde?

– Din Los Angeles. New York. Vreau să spun că a fost în New York şi se întoarce în L.A.

Nodul din ce în ce mai mare ce începuse să-i freamăte în stomac părea să vrea să-i iasă pe gât, afară.

– Ce contează?

– Domnule poliţist Taney. Ford îşi puse o mână peste cea a Cillei şi o strânse uşor. Uitaţi cum stă treaba. Cu câteva nopţi în urmă, am văzut pe cineva dând târcoale pe-acolo, înspre hambarul Cillei. Era târziu. Eu lucrasem foarte mult şi m-am uitat pe geam afară în drum spre pat şi am văzut pe cineva, am văzut o lanternă. Am crezut că era Steve şi nu m-am mai gândit la asta.

– Dar n-a fost el.

Aducându-şi iarăşi aminte de asta, Cilla închise ochii.

– Se presupunea că trebuie să cumpăr un lacăt, dar n-am făcut-o. Am uitat, nu m-am mai gândit la asta, şi acum...

– Ce păstraţi în hambar? o întrebă Taney.

– Am făcut curăţenie în pod şi am depozitat lucruri acolo. O grămadă de lucruri pe care trebuie să le iau la mână ca să le sortez. Şi mai sunt şi alte chestii. Cuie, unelte, scule mai vechi.

– Ceva de valoare?

– Pentru unii, orice are legătură cu bunica mea este de valoare. Ce stupizenie, ce prostie din partea mea să cred că aş putea să schimb cu totul locul ăsta, să-l fac ca nou.

„Să-l fac să fie al meu", se gândi ea. Pur şi simplu stupid.

– A fost ceva luat de-acolo?

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

– Domnul Chensky s-a dus seara trecută în oraş, aproximativ pe la opt, la un bar. Nu ştiţi numele barului...

– Nu, nu ştiu numele barului. Puteţi s-o întrebaţi pe Shanna Stiles. Şi dacă vă gândiţi că era beat şi că într-un fel sau altul s-a lovit de singur la ceafă, s-a trântit cu faţa de beton şi şi-a dărâmat motocicleta peste el, vă înşelaţi. Steve nu s-ar sui beat pe motocicletă. Puteţi s-o întrebaţi

pe Shanna sau pe oricine altcineva care a mai fost în bar noaptea trecută despre asta.

– O să fac asta, domnişoară McGowan, iar dacă nu aveţi nimic împotrivă o să mă duc şi să arunc o privire în hambarul dumneavoastră.

– Da, mergeţi.

– Sper ca prietenul dumneavoastră să treacă cu bine peste asta. Păstrăm legătura, mai adăugă el în timp ce se ridica în picioare.

Ford se uită la el cum se duce spre ghişeul asistentelor şi scoate o carte de vizită.

– Crede că a fost vorba de consum de alcool sau că Steve era drogat sau pur şi simplu complet idiot.

– Poate că asta crede. Ford se întoarse spre Cilla. Poate că asta crede. Dar n-are cum să nu cerceteze diferite lucruri, să stea de vorbă cu diferiţi oameni. Iar Steve, când o să fie în măsură s-o facă, poate să vină cu chestii suplimentare care să lămurească toate aspectele neclare.

– Ar putea să moară. N-am nevoie ca ei să-mi spună asta, o ştiu. Ar putea să nu-şi mai revină niciodată. Buzele începură să-i tremure înainte ca ea să reuşească să se controleze. Şi nu mă pot abţine să nu-l văd acolo, în scena aceea din *Anatomia lui Grey*, cu medicii stagiari cocoţaţi acolo sus, în balconul ăla cu pereţi de sticlă, uitându-se în jos la Steve. Şi toată lumea gândindu-se mai degrabă la sex decât la Steve.

Ford îi cuprinse faţa în mâini.

– Să ştii că oamenii chiar îşi fac treaba gândindu-se la sex. Tot timpul. În caz contrar, nimic nu s-ar face cum trebuie.

Când ea lăsă să-i scape un râset slab, el o sărută pe frunte.

– Hai să facem o plimbare, să luăm nişte aer curat.

– N-ar trebui să plec. Trebuie să fiu aici.

– O să dureze ceva timp. Hai să ne limpezim minţile, să căutăm nişte cafea cât de cât ca lumea.

– OK. Numai câteva minute. Nu trebuie să stai şi tu. Se uită în jos la mâna ei în timp ce se duceau spre lift

şi văzu că era prinsă în a lui. Nu ştiu la ce mă gândeam. Nu e nevoie să stai şi tu. Abia dacă îl cunoşti pe Steve.

– Nu fi prostuţă. Chiar îl cunosc şi îmi place de el. Oricum, n-o să te las singură aici.

Ea nu spuse nimic, nu putea s-o facă, în timp ce coborau cu liftul. O usturau ochii, îi venea să izbucnească iarăşi în lacrimi. Corpul ei tânjea să i se ofere lui, să se lipească de el, să-l simtă tare şi puternic, să fie îmbrăţişată. Putea să se cuibărească strâns în braţele lui, se gândi ea. Dacă i se îngăduia să se cuibărească acolo.

– Vrei ceva de mâncare? întrebă el în momentul în care coborau din lift pe holul principal de la intrare.

– Nu, n-aş putea să mănânc acum.

– Oricum, probabil că mâncarea e tot oribilă aici.

– Tot?

– Taică-meu a fost internat vreo două zile în urmă cu câţiva ani, aşa că am coborât o dată sau de două ori să mănânc în bufetul din hol. Nu se îmbunătăţise nimic încă de pe vremea când eram eu copil şi mi-am petrecut eu însumi ceva timp aici.

– Pentru ce ai fost internat?

– M-au ţinut sub observaţie pe timpul nopţii – comoţie, mână ruptă. Mi-a trecut prin cap să pun nişte benzi de prindere cu arici pe mănuşile şi ciorapii de schi. Am crezut că astfel o să pot să mă caţăr şi să cobor de pe clădiri ca Omul-Păianjen. Din fericire, fereastra dormitorului meu nu era atât de înaltă.

– Poate c-ar fi trebuit să încerci să te caţări înainte să-ncerci să cobori.

– M-am prins ulterior.

– Ştiu că încerci să mă faci să nu mă mai gândesc la Steve şi chiar îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar...

– Cinci minute, spuse Ford în timp ce o conducea afară. La aer curat.

– Ford?

Cilla privi cum el se duse înspre femeia frumuşică îmbrăcată într-un costum roşu aprins. De pe buzele rujate în aceeaşi culoare îndrăzneaţă se auzi un râs clar,

în timp ce ea își dădea jos ochelarii de soare ca să scoată la iveală niște ochi căprui profunzi.

Brațele ei se deschiseră larg, după care se închiseră în jurul lui Ford într-o îmbrățișare puternică, de parcă el ar fi fost proprietatea ei. Ea mai adăugă niște efecte sonore, observă Cilla, un mmmmm! prelung pe o tonalitate joasă, înainte să se desprindă din îmbrățișare și să scuture ușor capul ca și cum și-ar rearanja părul șaten, scurt și strălucitor.

– A trecut o viață de când nu ne-am văzut!

– A trecut ceva timp, încuviință Ford. Arăți foarte bine.

– Fac tot ce-mi stă în puteri. Își întoarse ochii aceia și buzele zâmbitoare spre Cilla. Bună și ție!

– Cilla, ea este mama lui Brian, Cathy Morrow. Bri lucrează pentru Cilla.

– Bineînțeles, spuse Cathy. Nepoata lui Janet Hardy. Am cunoscut-o puțin. Semeni foarte tare cu ea. Și renovezi vechea fermă.

– Da.

Conversația i se părea din altă lume. Cilla avea senzația că rosteau replici ca într-o piesă de teatru.

– Brian mă ajută foarte mult. E talentat.

– Da, așa-i băiatul meu. Ce faceți aici?

– Prietenul Cillei e în operație. A avut un accident.

– Oh, Dumnezeule, îmi pare atât de rău. Zâmbetul strălucitor, ce te-ar fi dus cu gândul la cochetărie și flirt, se transformă într-o expresie plină de îngrijorare. Pot să fac ceva pentru tine?

Brațul lui Cathy se încolăci în jurul Cillei într-un gest atât de sincer, încât femeia se sprijini în mod instinctiv de el.

– Noi doar... așteptăm.

– Ceea ce-i cel mai rău. Așteptarea. Ia fii atentă, fac muncă de voluntariat aici două zile pe săptămână și conduc câteva comitete de strângere de fonduri. Cunosc o grămadă din personalul de-aici. Cine este chirurgul lui?

– Nu știu. S-a întâmplat atât de repede...

– Mai bine mă duc eu să aflu, să văd dacă pot să vă dau niște informații? Nu știu de ce ei nu înțeleg că ne este mai bine dacă știm diverse lucruri.

Oferta era precum apa gâlgâind în jos pe un gât uscat.

– Ai putea face asta?

– În mod sigur pot să încerc. Haide, scumpo. Vrei niște cafea, niște apă? Nu... știi ce? Ford, ia du-te și adu-i Cillei niște cola cu ghimbir.

– OK. Ne întâlnim din nou la etaj. Ești pe mâini bune.

Și se și simțea ca și cum ar fi fost. Pentru prima oară de-o mulțime de timp, mult prea mult ca să-și mai poată aminti exact de când, Cilla simțea că era în regulă să se detașeze puțin și să lase pe altcineva să se ocupe de toate.

– Ce i s-a întâmplat prietenului tău?

– Nu știm exact. Asta-i o parte a problemei.

– Ei bine, o să aflăm ce putem.

Cathy o strânse încurajator pe Cilla de mână în timp ce se înghesuiau într-un lift plin cu vizitatori, flori și baloane multicolore.

– Cum îl cheamă?

– Steve. Steven Chensky.

Cathy scoase un carnețel roșu de piele și un stilou auriu și notă numele în el.

– De cât timp este aici?

– Nu sunt sigură. Am pierdut noțiunea timpului. Noi am ajuns aici pe la opt, cred, la camera de gardă, și el a stat acolo ceva timp înainte să-l ducă sus. Poate acum o oră?

– Știu că pare mult timp, dar de fapt nu e chiar așa. Coborâm aici. Cathy o bătu ușor pe spate pe Cilla când ușile liftului se deschiseră. Du-te și stai jos, iar eu o să văd ce pot să aflu.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult de tot.

– Nu te mai gândi la asta.

Cilla se duse înapoi în sala de așteptare, însă nu se mai așeză. Nu voia să stea jos alături de ceilalți care așteptau o veste despre un prieten, despre o persoană

iubită. Despre viață și moarte. Își dori să fie un geam acolo. A cui fusese ideea să proiecteze o sală de așteptare în interior, fără nici un fel de ferestre? Oare nu era evident că oamenii aveau nevoie să se uite afară pe geam? Să-și lase grijile să zboare?

– Hei...

Ford veni lângă ea cu un pahar mare cu capac.

– Mulțumesc.

– Cathy stă de vorbă cu cei de-aici.

– E foarte drăguț din partea ei. Îi place foarte mult de tine. La început, când a apărut, am crezut că-i o veche iubită de-a ta.

– Hai să fim serioși! Șocul i se întipări pentru o clipită pe față. Are o vârstă. Este mama lui Brian.

– O groază de bărbați aleargă după femei mai în vârstă. Iar ea chiar arată bine de tot.

– Are o vârstă, repetă Ford. E mama lui Brian.

Cilla dădu să zâmbească, după care se încordă brusc când Cathy intră în sala de așteptare.

– Unu la mână, doctorul North îl operează, începu Cathy pe o ton energic și practic, extrem de liniștitor. E unul dintre cei mai buni chirurgi. Ești foarte, foarte norocoasă din punctul ăsta de vedere.

– OK. Cilla respiră ușurată. E-n regulă.

– Doi la mână, vrei să auzi toți termenii medicali pe care mi i-au spus?

Cathy își pregăti carnețelul.

– Eu... Nu. Nu, vreau doar să știu.

– E suficient de puternic să facă față intervenției. Este stabil. O să mai dureze încă vreo două ore, cel puțin. Și mai sunt și alte răni care trebuie tratate. Acum chiar își deschise carnețelul. Două coaste rupte. Nasul și pometele stâng au fost fracturate și a fost lovit serios la rinichi. Rănile de la cap sunt cele mai grave, iar dr. North lucrează la asta. E tânăr, în formă, sănătos, și toți acești factori sunt în favoarea lui.

– OK. Cilla dădu aprobator din cap. Mulțumesc.

– O să mă duc să văd ce se întâmplă din nou, peste puțin timp?

Cathy îi luă mâna Cillei.

– Vă sunt recunoscătoare, doamnă Morrow, foarte recunoscătoare.

– Spune-mi Cathy. Şi nu face nimic. Ai grijă de ea, îi spuse lui Ford şi îi lăsă singuri.

– O să mă duc afară, să sun acasă. Să ştie toată lumea ce se întâmplă.

– M-am ocupat eu de asta, îi spuse Ford, când ţi-am adus băutura. Însă putem să facem o mică actualizare.

Se plimbară. Stătură şi jos. Se uitară la televizorul din sala de aşteptare, pe care cineva îl pusese pe CNN. Şi când din cele două ore proiectate mai rămăsese doar puţin, Cathy veni înapoi.

– A ieşit din operaţie. Dr. North o să vină să vorbească cu tine.

– El e...

– Nu mi-au spus prea multe chiar acum, în afară de faptul că a rezistat şi a trecut cu bine de operaţie. Ceea ce e un lucru bun. Ford, ai grijă ca Cilla să aibă numărul meu de telefon. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Bine?

– Da.

Degetele Cillei se strânseră ca nişte corzi de degetele lui Ford când bărbatul în uniforma verde a personalului din spital se opri în pragul uşii. El scană cu privirea încăperea, se opri asupra lui Cathy cu un licărit în ochi ce semnala că a recunoscut-o. Iar Cathy o atinse uşor pe umăr pe Cilla.

– Să mă suni, repetă ea şi se îndepărtă în timp ce doctorul traversa încăperea.

– Domnişoară McGowan?

– Da. Da. Steve?

North se aşeză. Faţa lui părea liniştită, se gândi Cilla. Aproape complet imobilă, impenetrabilă şi netedă, netedă precum catifeaua maronie. Se aplecă uşor spre ea şi îşi aţinti ochii în ochii ei, vorbind:

– Steve a suferit două fracturi de craniu. O fractură liniară aici, spuse el, trecându-şi degetul de-a lungul părţii de sus a frunţii. Este o fisură a osului care nu produce deplasarea acestuia. Acestea se vindecă de regulă

de la sine. Însă cea de-a doua fractură a fost aici. Acum își dusese mâna la spate, la baza craniului. O fractură la osul de-aici. Iar această fisură, mult mai gravă, i-a cauzat lovirea creierului și sângerarea.

– Și l-ați făcut bine.

– A trecut cu bine de operație. O să aibă nevoie de investigații suplimentare. O să-i monitorizăm presiunea din interiorul craniului la Terapie intensivă cu un dispozitiv pe care i l-am inserat în timpul operației. Când umflăturile o să se retragă, i-l scoatem. A avut foarte mare noroc.

– Foarte mare noroc, repetă ea.

– Creierul îi putea fi afectat, temporar sau permanent. E prea devreme să facem aprecieri. În momentul de față, așteptăm și monitorizăm. Este în comă. Inima lui este foarte puternică.

– Da, este.

– A avut foarte mare noroc, repetă North. Are familie?

– Nu aici. Aici mă are doar pe mine. Pot să-l văd?

– O să vină cineva să vă ducă imediat la Terapie intensivă.

Ajunseră acolo, și ea dădu cu ochii de el. Fața îi era acoperită cu vânătăi de toate formele și era de-o paloare cadaverică. Nu era în regulă, doar asta îi trecu prin cap. Nimic din toate astea nu era în regulă. Nici măcar nu mai semăna cu Steve, cu ochii aceia învinețiți și înfundați în orbite, cu nasul umflat și bandaje albe în jurul capului.

Îi scoseseră și cercelul din ureche. Oare de ce făcuseră asta?

Nu mai semăna cu Steve.

Își scoase cercelul mic, rotund, de argint, de la ureche și, aplecându-se deasupra lui, i-l prinse lui. Și îl sărută ușor pe obrazul învinețit.

– Acum este mai bine, spuse ea în șoaptă. E mai bine. O să fiu aici, OK? Ridicându-i mâna, îi sărută degetele. Chiar și când n-o să fiu aici, tot aici o să fiu.

N-ai voie să mă părăsești. Asta-i regula. N-ai voie să mă părăsești.

Rămase acolo, ținându-l de mână, până când asistenta veni și o scoase afară.

Partea a doua

Reabilitarea

Schimbă-ţi părerile,
păstrează-ţi principiile;
Schimbă-ţi frunzele,
păstrează-ţi intacte rădăcinile.

Victor Hugo

capitolul 11

– Putem să stăm pe rând la spital.

Ford își aruncă rapid privirea spre Cilla în timp ce conducea. Nu obiectase când el insistase că trebuie să se ducă acasă, să se odihnească și să mănânce ceva. Și asta îl îngrijora.

– Oricum la Terapie intensivă sunt foarte stricți și nu te lasă să stai prea mult, așa că o să facem asta cu schimbul. Eu, tu, Shanna și altcineva, o să acoperim întreaga perioadă.

– Nu se știe cât o să fie în comă. Ar putea să fie vorba de ore sau de zile, și asta dacă...

– Când. O să folosim cuvântul *când*, nu dacă.

– N-am fost niciodată o fire foarte optimistă.

– Nu-i nimic. Încercă să găsească un ton care să sune și ferm, și plin de înțelegere. Eu am mult optimism și-ți pot împrumuta și ție o doză.

– Arăta ca și cum ar fi fost bătut. Pur și simplu bătut.

– E din cauza fracturii de craniu. Am vorbit cu una dintre asistente când erai înăuntru cu el. Așa se întâmplă în cazuri dintr-astea.

Știind, chiar și știind despre ce-i vorba, se gândi el, tot nu-și putuse reprima șocul în momentul în care îl văzuse, când i se permisese să stea un minut cu Steve.

– Mai este și coma. Coma nu este un lucru rău, Cilla. Îi dă timp corpului să se vindece. Să se concentreze numai asupra acestui lucru.

– Văd că ai doze de optimism din abundență. Însă asta nu-i o carte de benzi desenate în care băiatul bun răzbate de fiecare dată. Chiar dacă – sau putem să folosim acel *când* plin de culoare ca un curcubeu – o să iasă din comă, s-ar putea să-i fi fost afectat creierul.

Îi trecuse și lui asta prin minte, dar nu avea nici un sens să se gândească direct la cel mai rău scenariu posibil.

– În lumea mea plină de culori ca un curcubeu și în versiunea ta, aia mai întunecată, creierul e în stare să învețe din nou orice. E al naibii de deștept.

– N-am fost în stare să iau și să pun un blestemat de lacăt.

– Dacă cineva a intrat în hambar și l-a lovit în halul ăla pe Steve, de ce crezi că un amărât de lacăt l-ar fi împiedicat să intre?

Degetele i se crispară înțepenite pe măsură ce se apropiau de aleea de la casa ei.

– Am dat jos porțile. Și am plantat nenorociții ăia de pomi.

– Mda, bănuiesc că pomii ăia sunt de vină. Ceea ce înseamnă că totul e vina ta.

Așteptă ca ea să se ia de el – era mult mai bine, după mintea lui, să facă asta, în loc să jelească. Dar ea nu spuse nimic.

– OK, încă o dată, dacă cineva voia să intre, cum ar fi putut două panouri din fier forjat să-l oprească? Ce s-a întâmplat cu pesimismul?

Ea doar clătină din cap și se uită lung la casă.

– Nu știu ce fac aici. Bătrânul ăla nebun probabil a avut dreptate. Locul este blestemat. Unchiul meu a murit aici, bunica mea la fel, iar acum ar putea să moară și Steve. Pentru ce? Ca să pot eu să lustruiesc, să vopsesc și să aranjez locul ăsta? Fiindcă am căutat acea legătură, acel punct comun, acea conexiune cu bunica mea deoarece n-am avut parte de asta cu propria mamă? Ce rost are? Ea este moartă, deci atunci ce *rost* are?

– Identitatea. Ford o apucă de braț înainte ca ea să deschidă portiera mașinii. Cum să putem ști cine suntem cu adevărat până când nu știm de unde ne tragem și dacă vrem să trecem peste aspectul acesta, să-l folosim ca bază pentru viitor sau să-l acceptăm așa cum este?

– Eu știu cine sunt.

Se smulse din strânsoare și împinse portiera cu putere. Și o trânti la fel de tare în urma ei.

– Nu, chiar nu știi, îi răspunse Ford.

Cu pași mari, se îndreptă spre partea laterală a casei. Să muncească, se gândi ea, să muncească asiduu câteva ore, după care să se spele și să ducă înapoi la spital. Curtea interioară fusese reparată, noile plăcuțe de ardezie erau puse la locul lor, potecile delimitate cu frânghii și săpate, cu excepția celei pe care o adăugase ea în planurile de renovare. Cea care ducea spre hambar. Niște benzi de culoare galbenă cu înscrisul „POLIȚIA – NU TRECEȚI" erau puse în cruce peste ușa hambarului precum o panglică urâtă petrecută peste un cadou dezgustător.

Se uită lung la ea în timp ce Shanna își lăsa lopată din mâini și se apropie în fugă peste pajiște.

Cilla încercă să-și adune compasiunea. Nu era singura îngrijorată și abătută.

– Nu-i nici o schimbare.

Strânse mâna întinsă a Shannei.

Restul echipei de peisagistică se opri din lucru, iar unii dintre bărbații care lucrau în casă ieșiră afară.

– Nici o schimbare, repetă ea, ridicând vocea. L-au băgat la Terapie intensivă, îl monitorizează și o să-i facă tot felul de teste. N-avem altceva de făcut decât să așteptăm.

– Te duci înapoi? întrebă Shanna.

– Da, nu peste mult timp.

– Brian?

Brian dădu rapid din cap spre Shanna, aprobator.

– Du-te.

Smulgându-și telefonul din buzunar, Shanna se duse spre partea din fața casei.

– Sora ei poate să vină s-o ia, îi explică Brian.

Își scoase șapca ce îi acoperea părul șaten tuns scurt și își trecu degetele murdare, ca pe o greblă, prin el.

– Chiar când ai ajuns tu voia să lase baltă totul să se ducă să-l vadă pe Steve cu ochii ei.

– Bun. Asta-i un lucru bun.

– Noi, restul, cu Matt şi Dobby şi-aşa mai departe, o să ne ducem şi noi. Nu ştiu dacă o să ne lase înăuntru, să-l vedem, dar sigur o să trecem pe-acolo. Shanna a avut o criză mai devreme. Se învinovăţeşte îngrozitor.

– De ce?

– Că dacă l-ar fi lăsat să rămână peste noapte şi aşa mai departe.

Oftând, îşi puse şapca la loc. După o privire scurtă aruncată spre Ford, înţelese perfect cum stătea treaba. Scoţându-şi ochelarii de soare, îşi concentră ochii de un albastru vărătic asupra Cillei.

– I-am spus că nu trebuie să se tot frământe întrebându-se ce-ar fi fost dacă şi aşa mai departe. Nu e vina nimănui în afară de cel care i-a făcut asta lui Steve. Dacă începem să ne întrebăm cu „dacă", nu avem cum să nu vedem că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Steve n-ar fi ieşit din casă ca să joace biliard, dacă nu s-ar fi dus în hambar şi tot aşa. Iar astea-s numai aiureli. Cel mai bun lucru este să gândim pozitiv. Oricum ar fi.

Scoase o bandană din buzunar să îşi şteargă transpiraţia de pe faţă.

– Poliţia a fost aici, bănuiesc că poţi să vezi şi tu asta. Au pus întrebări. Nu pot să zic ce cred ei despre toată povestea asta.

– Sper c-au încetat să se mai gândească că era beat şi şi-a făcut asta singur.

– Shanna i-a lămurit cum au stat lucrurile referitor la partea cu băutul.

– Bun. Asta îi mai slăbi unul din nodurile pe care pe care le simţea în stomac. Am cunoscut-o pe mama ta.

– Da?

– La spital. Mi-a fost de mare ajutor. Bine.

Lacrimile continuau să-i frigă partea din spate a pleoapelor, în timp ce se uita în lumina soarelui.

– Curtea interioară arată bine.

– Ne ajută faptul că avem de lucru.

– Mda. Atunci îmi daţi şi mie ceva de făcut, nu?

– Pot să fac asta. Zâmbi cu subînţeles spre Ford. Tu ce zici? Vrei şi tu o lopată?

– Îmi place să privesc, spuse Ford cu uşurinţă. Şi trebuie să văd ce face Spock.

– N-are importanţă. Îi dăm tipului ăstuia o lopată sau un târnăcop? o întrebă el pe Cilla. Iar dacă o să fie vreo ţeavă sigur o s-o spargă, iar vreun cablu în pământ sigur o să-l taie.

– Asta nu s-a întâmplat decât o singură dată. Poate de două ori, preciză Ford.

Când echipa de muncitori încetă lucrul, se opri şi ea din muncă şi se duse să facă un duş. Ar fi vrut să spună că se simte din nou ca o fiinţă omenească, însă era încă foarte răvăşită. Ca un robot, îşi puse pe ea nişte haine curate. Se hotărî să cumpere nişte reviste, ceva care să-i ocupe mintea la spital şi poate să ia un sendviş de la un automat.

Când coborî în fugă pe scări, Ford se afla în livingul încă neterminat.

– Aş spune că faci progrese aici, însă nu prea mă pricep, şi adevărul e că nici nu mi se pare.

– Ba să ştii că facem progrese.

– Bine. Am adus cina afară pe verandă. Spock îţi trimite salutările sale prieteneşti întrucât în seara asta el mănâncă acasă.

– Cina? Ascultă, eu...

– Trebuie să mănânci. Şi eu la fel. O apucă de mână şi o scoase afară. Avem la masă cea de-a doua specialitate a mea.

Cilla se uită la farfuriile şi paharele de carton, la sticla de vin şi cutia de coca-cola. Iar în mijlocul mesei pliabile era un castron mare plin cu macaroane cu brânză.

– Ai făcut macaroane cu brânză?

– Da, exact. Adică, am pus pachetul semipreparat cumpărat în cuptorul cu microunde pe care l-am programat conform instrucţiunilor. Sunt nişte macaroane cu brânză destul de bune dacă nu eşti prea mofturoasă. Turnă nişte vin într-un pahar de carton. Iar vinul o să fie de ajutor să le dai pe gât.

– Tu n-o să bei vin.

– Asta din cauză că mie îmi plac foarte mult macaroanele semipreparate şi că o să te duc cu maşina la spital.

O masă caldă, companie. Ajutor. Toate oferite, se gândi ea, fără să fie nevoie să le ceară.

– Nu trebuie să faci toate astea.

El îi trase scaunul şi o îndemnă cu un ghiont să se aşeze.

– Este mult mai tare să faci ceva ce nu trebuie să faci.

– De ce? Ea se uită în sus în ochii lui. De ce faci asta pentru mine?

– Ştii ce, Cilla, nu pot spune că ştiu cu siguranţă de ce. Dar... Îşi lipi buzele pe fruntea ei înainte să se aşeze. Cred că eşti foarte importantă pentru mine.

Ea îşi încleştă mâinile în poală în timp ce el îi punea în farfurie două linguri pline ochi cu macaroane şi brânză. După care, ca să-şi dreagă glasul, Cilla luă o gură de vin.

– Ăsta-i al doilea lucru pe care mi l-ai spus azi şi pe care nu mi l-a mai spus nimeni niciodată.

Ochii aceia inconfundabili ai lui se ridicară uitându-se fix în ai ei.

– Nu ţi-a spus nimeni vreodată că eşti importantă pentru el sau ea?

– Poate Steve. Cu alte cuvinte, în alte moduri. Dar nu, nu în felul ăsta.

– Chiar eşti foarte importantă pentru mine. Hai, mănâncă. Dacă chestia aia se răceşte, se transformă în ciment curat.

– Al doilea lucru – sau primul, de fapt, primul pe care mi l-ai spus azi a fost că n-o să mă laşi singură.

El nu făcu decât să se uite la ea, iar ea nu-şi dădu seama dacă pe faţa lui se citea milă sau înţelegere, sau pur şi simplu răbdare. Indiferent ce anume era însă, ştia că era exact ceea ce avea nevoie. Şi ceea ce nu se aşteptase să găsească niciodată.

– Bănuiesc că ai dreptate, pentru că, iată-te aici! Luă o furculiță de macaroane, o bagă în gură și zâmbi. Sunt oribile. Mulțumesc, spuse ea și mai luă o gură.

– Cu plăcere.

Nu se înregistrase nici o schimbare când ajunseră ei la spital și, la fel, nici o schimbare când plecară câteva ore mai târziu. Cilla dormi cu telefonul în mână, dorindu-și să sune, dorindu-și ca asistenta din tură să o sune și să-i spună că Steve este treaz și lucid.

Însă nu veni nici un apel telefonic. Ci numai vise.

Shenandoah Valley
1960

– Așa arăta, prima oară când am văzut-o. Mica mea fermă.

În pantaloni trei sferturi roșii, cu o cămașă albă legată la mijloc și o pereche de pantofi sport albi marca Keds, Janet mergea la braț cu Cilla. Părul auriu al lui Janet tresălta în coada elegantă în care era prins la spate.

– Bineînțeles, nu-i adevărat – nu chiar –, întrucât când am venit prima oară era peste tot plin de rulote, lumini, cabluri electrice, camionete. Orașul pe care îl cream în diferite locații. Știi bine.

– Da, știu.

– Dar acum vedem dincolo de toate astea. Așa cum am făcut eu atunci. Ce vezi?

– O casă frumoasă cu linii simple. O casă de familie, cu verande largi și primitoare, cu balansoare vechi unde poți să stai și nu faci absolut nimic. Grădini mici încântătoare și niște copaci foarte umbroși.

– Nu te opri.

– Marele hambar roșu, și oh! Cai în padoc!

Cilla dădu fuga până la gardul padocului, înfiorată de briza ce îi adia în păr, și mângâie coama iepei și a mânzului ei.

– Sunt atât de frumoși.

– Ți-ai dorit dintotdeauna un ponei?

– Bineînțeles. Râzând, Cilla întoarse capul să îi zâmbească lui Janet. Toate fetițele își doresc un ponei. Și un cățeluș sau o pisicuță.

– Dar tu nu i-ai avut niciodată.

– Nu, eu am avut foile cu programul și locațiile specifice fiecărei zile de filmare și cu schimbările la scenariu. Știi și tu.

– Da, știu.

– Un coteț de găini! Ascultă-le doar cum cloncăne.

Sunetul o făcu să râdă din nou.

– Și purceii ce rămă la ei în țarc. Uită-te la câmpurile din jur. Ăla este porumb? Și mai este și o grădină de legume. Pot să văd roșiile de-aici. Aș putea să cultiv și eu roșii.

Zâmbetul lui Janet era indulgent și amuzat.

– Și să ai un ponei, un cățeluș și o pisicuță.

– Oare asta-i ceea ce-mi doresc? Nu mai am zece ani. Asta-i ceea ce-mi doresc? Se pare că nu pot să-mi dau seama. Tu asta ți-ai dorit?

– Voiam tot ceea ce nu aveam, iar dacă primeam lucrul acela se dovedea că nu era ceea ce-mi doream de fapt până la urmă. Sau pe termen lung. Chiar și locul acesta.

Întinse o mână, un gest făcut cu grația unei dansatoare, menit să cuprindă toată ferma.

– E-adevărat că m-am îndrăgostit de el, dar nu e mai puțin adevărat că mă îndrăgostesc ușor și des, așa după cum știe toată lumea, și mi se întâmplă foarte repede să-mi treacă. Și m-am gândit că trebuie s-o am.

Ridicându-și ambele brațe în sus, Janet se învârti, făcând piruetă după piruetă.

– Casa de familie cu verandele largi și primitoare, marele hambar roșu, roșii pe tulpinile înalte. Nu avusesem niciodată parte de așa ceva. Însă pot s-o cumpăr, poate să fie a mea. Se opri din învârtit. După care, desigur, a trebuit s-o modific. Grădinile trebuiau să fie mai bogate și mai luxuriante, culorile mai îndrăznețe, luminile mai strălucitoare. Aveam nevoie de lumini puternice,

strălucitoare. Şi chiar dacă am făcut-o mai îndrăzneaţă, mai luminoasă şi mai strălucitoare, chiar dacă am adus tot felul de vedete aici ca să se plimbe în tihnă pe pajişte precum fantomele lui Gatsby, casa nu s-a schimbat niciodată cu adevărat. Nu şi-a pierdut niciodată latura să primitoare şi călduroasă. Şi eu n-am încetat niciodată să o iubesc.

– Ai venit aici ca să mori.

– Chiar? Janet îşi înalţă capul şi o privi pe sub gene, brusc vicleană. Te întrebi dacă e adevărat, nu-i aşa? Este unul dintre motivele pentru care eşti aici. Secrete – cu toţii le avem. Şi ale tale sunt tot aici. Ăsta-i motivul pentru care ai venit. Ţi-ai spus că vei face casa la loc, aşa cum a fost, şi, într-un fel sau altul, o să mă aduci şi pe mine înapoi. Însă, ca şi mine, ai de gând să faci schimbări. Le-ai făcut deja. Tu nu pe mine mă cauţi aici. Ci pe tine însăţi.

În vis, Cilla simţi un tremur scurt, fiorul ce o străbătu, căci ştia că era adevărat.

– Eu nu exist fără tine. Te văd când mă uit în oglindă. Te aud când vorbesc. Există un filtru prin care trece tot ce văd şi fac aici, un filtru care e suficient să diminueze puţin din strălucire, însă tu eşti acolo, dincolo de el.

– Ţi-ai dorit poneiul sau foile cu programul zilelor de filmare, Cilla?

– Pentru un timp, le-am dorit pe amândouă. Însă aş fi fost mai fericită cu poneiul.

Cilla încuviinţă dând din cap şi se uită în urmă, spre casă. Da, şi casa de familie. Ai dreptate. Asta-i motivul pentru care sunt aici. Însă nu-i suficient. Secretele şi nălucirile. Sunt încă aici. Oamenii sunt răniţi în întuneric. Steve a fost rănit în întuneric.

– Atunci aprinde luminile.

– Cum?

– Eu sunt doar un vis. Janet zâmbi şi ridică din umeri. N-am nici un fel de răspuns.

Când se trezi, Cilla înşfăcă telefonul pe care îl scăpase în somn şi sună pe apelare rapidă la spital.

Nici o schimbare.

Stătea întinsă în lumina obscură de dinaintea zorilor, cu telefonul strâns la piept, întrebându-se dacă trebuia să simtă teamă sau uşurare. Steve nu murise pe timpul nopţii, n-o părăsise în timp ce ea dormea. Însă zăcea încă, în continuare captiv între două lumi, în acel loc dintre viaţă şi moarte.

Aşa că voia să se ducă să stea de vorbă cu el, să-l bată la cap cu tot felul de poveşti, să încerce să-l facă să se trezească. Se dădu jos din pat, se spălă, se pieptănă. Avea să facă o cafea, se gândi ea, şi liste pentru muncitorii pe care era posibil să îi rateze cât timp va fi la spital.

Chiar când trecu de următorul dormitor, se opri şi îl studie pe Ford. Dormea pe jumătate înăuntru, jumătate afară din sacul de dormit. Iar ce era afară, trebuia să recunoască, era foarte plăcut vederii.

Câinele era încolăcit la picioarele sacului de dormit, sforăind ca o drujbă în mijlocul unui proces de masacrare a unei păduri. Ford nu dorise să-l lase singur pe Spock peste noapte, îşi aminti ea, şi se dusese să-l aducă când se întorseseră de la spital. Se dusese să-şi ia câinele, se gândi ea, după ce îi spusese că va dormi în camera neocupată.

Nu voia să o lase singură.

Cilla se duse jos, făcu cafeaua şi şi-o bău pe-a ei pe veranda din spate. Nu fusese nici un fel de curte interioară în vis, însă în subconştientul ei ştia că Janet adăugase asta şi potecile. Culturile de pe câmp, alt exemplu. Grădina de legume? Nu putea să îşi amintească dacă aceasta fusese originală sau una dintre adăugirile lui Janet. Oricum ar fi fost, era ceva ce şi ea îşi dorea foarte tare.

Iar hambarul? Nu mai era deloc roşu. Acea culoare strălucitoare se decolorase cu mult timp în urmă. Cafeaua căpătă un gust amar în timp ce se uita la banda galbenă a poliţiei pusă în cruce pe uşă. Dacă Steve murea, avea să demoleze nenorocitul ăla de hambar. Îl va demola şi-i va da foc, cu tot ce era înăuntru.

Închizând ochii şi strângându-i, reuşi să-şi reprime furia ce voia să ţâşnească din ea, într-un ţipăt. Dacă

trăiește, își spuse ea, dacă se întoarce întreg, îl va vopsi din nou în roșul acela strălucitor, ce îți induce buna dispoziție. Roșu cu ornamente albe.

– Te rog, Doamne.

Nu putea să spună de ce i-ar fi păsat măcar un pic lui Dumnezeu dacă ea ardea hambarul din temelii sau îl vopsea în roșu și îl decora cu niște fețe zâmbitoare de culoare galbenă. Însă era cea mai bună soluție pe care o avea la îndemână.

Se duse înapoi în casă, turnă altă cană de cafea și i-o duse sus lui Ford.

Stând cu picioarele încrucișate lângă el și bându-și a doua ceașcă de cafea, îl studie cu multă atenție. Spre deosebire de câinele lui, el nu sforăia, ceea ce adăugă niște puncte în favoarea lui, însă modul în care era tolănit arăta că este genul care se lăfăie și ocupă mai mult decât jumătatea lui de pat. Puncte scăzute. Barba îi crescuse destul de mare și țepoasă, ținând cont că nu se bărbierise cu o zi înainte, însă trebui să admită că asta adăuga întregului un aer foarte sexy.

El nu era ceea ce ar fi numit un tip foarte bine clădit sau, din contră, vreo slăbătură, dar avea corpul suficient de tonifiat, având genul acela de constituție ce înclina spre slab, dar nu costeliv. Și o ușoară stângăcie, se gândi ea. Și mai adăugă câteva puncte pentru că stângăcia aceea era drăguță.

Avea brațe bine conturate. Puternice, mai degrabă fără grăsime decât mari, masive. Și ce era cel mai bine, se gândi ea, brațele acelea știau cum să te țină. Puncte semnificative, hotărî ea. Era clar că bărbatul aduna puncte după puncte.

Iar buzele – punctaj maxim. Aplecându-se peste el, își frecă buzele de ale lui. El scoase un sunet din gât, un fel de murmur îngânat, și se întinse în față. Când ea se trase înapoi, ochii lui clipiră ușor și se deschiseră.

– Bună.

– Bună și ție.

– Ai avut un vis urât?

– Nu. Unul ciudat, însă sunt predispusă la genul ăsta de vise. S-a făcut dimineaţă.

– Aha.

Se mişcă doar cât să-şi întoarcă încheietura mâinii şi să se uite chiorâş la ceas. La picioarele sacului de dormit, Spock căscă, scoţând un scheunat strident, după care o luă de la capăt cu sforăitul.

– Nu. Şase şi patruzeci de minute nu este dimineaţă. Bagă-te aici lângă mine. O să-ţi dovedesc.

– Sună tentant.

Şi fu şi mai tentant când el îi trase capul în jos şi îmbunătăţi, în mod considerabil, sărutul ei uşor cu care îl trezise.

– Foarte tentant, spuse ea. Însă o parte din echipa de lucru ar trebui să se adune cam în douăzeci de minute.

– Pot să rezolv treaba în douăzeci de minute. Se crispă. Probabil că asta n-a sunat deloc bine pentru mine.

– Uite-ţi cafeaua.

Îi întinse cana şi i-o plimbă încetişor pe sub nas.

– Mi-ai adus cafea? Se ridică în fund şi luă prima gură. Acum trebuie să te măriţi cu mine.

– Pe bune?

– Da şi să-mi faci opt copii, să dansezi goală pentru propria-mi desfătare în fiecare marţi şi să mă trezeşti cu cafea – asta după partida de sex – în fiecare dimineaţă. Asta-i legea pentru Kroblat.

– Cine-i Kroblat?

– Nu cine. Ce. Planeta Kroblat. Este un loc sacru, hotărî el pe loc. Încerc să-mi trăiesc viaţa după legile de acolo. Aşa că o să trebuiască să ne căsătorim şi tot restul.

– O să ajungem şi la asta, cu prima ocazie. Îşi trecu mâna prin părul lui. Mulţumesc că ai rămas.

– Hei, la afacerea asta mi-a ieşit o cafea, o soţie şi opt copii. Ai verificat să vezi ce face Steve?

– Nici o schimbare. O să mă duc să-l văd. Poate că reuşesc să-l fac să se trezească dacă mă duc şi-l bat la cap cu tot felul de chestii, ce zici?

– Poate. Dă-mi zece minute şi te duc eu.

– Nu. Nu, mă descurc. O să mă duc să stau cu el, să-l sâcâi puțin. După care mă duc să iau niște mâncare și materiale și să le aduc încoace. O să mă tot fâțâi de colo, colo azi. Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă am făcut un târg cu mine însămi – sau cu Dumnezeu, cu soarta, oricare din variantele astea. Și anume că o să vopsesc hambarul în roșu, roșu cu ornamente albe, dacă Steve scapă cu bine din asta, crezi că ar aduce ghinion, ar periclita în vreun fel șansa asta dacă aș cumpăra vopseaua înainte... înainte ca el să iasă din comă?

– Nu. De fapt, asta ar arată credința pe care o ai.

Ea clătină din cap.

– Știam c-o să spui asta. Mie mi se pare exact contrariul. Sunt prea speriată ca să cumpăr blestemata aia de vopsea. Se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.

– O să vin și eu la spital.

Ea se opri la ușă, ezitând, după care se întoarse să se uite la el.

– Pot să iau ceva pentru diseară, pentru cină, dacă vrei.

– Ar fi minunat.

– Chiar vreau să mă culc cu tine.

Zâmbi când el aproape că-și vărsă cafeaua pe el și când urechile mici ale lui Spock se ciuliră. Ce pereche mai făceau ei doi.

– Chiar vreau să știu cum este să las pur și simplul lucrurile să curgă în voia lor. Dar bănuiesc că pentru moment am aceeași senzație ca și cu cumpăratul vopselei.

El se uită în ochii ei și zâmbi. Ușor.

– Eu am timp. Pentru mai târziu.

Ford rămase acolo unde era, bându-și încet cafeaua și fixându-și în minte nu cumva să uite să scrie chestia aia despre Kroblat. I-ar fi putut fi folositoare undeva, cândva.

Se simțea al naibii de bine pentru cineva care dormise pe podea, hotărî el. Și care avusese ceva probleme să nu se gândească la femeia care dormea tot pe podea, în camera alăturată.

Acum, întrucât era treaz la o oră atât de scandaloasă, își va târî fundul peste drum, va face niște mișcare la sală, va verifica starea lui Steve, va lucra vreo două ore la roman, după care va da o fugă la spital.

– Mai mișcă-ți și tu fundul ăla puturos, îi spuse el lui Spock și îl înghionti cu piciorul până când câinele se trezi complet.

Auzi prima camionetă oprindu-se când își trăgea pantalonii pe el. Până când se îmbrăcă și își turnă cea de-a doua cană de cafea, cu Spock făcând ceea ce avea de obicei de făcut în curtea din spatele casei, zgomotul și gradul de activitate din casă ajunseseră deja la nivel maxim. Hotărându-se că avea să împrumute cana și să o aducă înapoi mai târziu, Ford ieși din casă cu cafeaua în mână.

Îl văzu pe Brian direcționându-și unul dintre oameni să care în spatele casei ceva ce părea un sac de nisip. Ford îi făcu semn cu mâna.

– Salutare, Bri.

– Salut.

Cu degetele mari înfipte în buzunarele din față ale pantalonilor, Brian veni spre el și aruncă o privire plină de înțeles spre casă.

– Salutare și ție.

– Nțțțț. Am dormit în camere separate. N-am vrut să fie singură.

– Ea ce face? Cum se simte?

– Părea mai sigură pe ea în dimineața asta. E deja în drum spre spital să-l vadă pe Steve.

– Shanna a sunat la spital. Nici o schimbare încă. Să fie al dracului. Un tip atât de simpatic și prietenos.

– Mda.

Ford se uită spre hambar.

– De câtă vopsea crezi c-ar fi nevoie ca să faci hambarul ăla?

– Al naibii să fiu dacă știu. Întreabă un zugrav.

– Ai dreptate. Își aruncă privirea spre mașina ce se oprea în fața casei. Locul ăsta, jumătate de timp, este ca o casă de nebuni. Mă duc acasă.

– Poliţiştii. Brian făcu un gest brusc din bărbie. S-au întors poliţiştii. Sper din inimă că n-o să vrea să stea iarăşi de vorbă cu Shanna. O s-o scoată din minţi.

– O să văd dacă pot să mă ocup eu de asta.

Nici unul dintre bărbaţii care coborâră din Crown Vic nu era poliţistul Taney – îşi aminti Ford – cu care vorbiseră ei ieri. Nici unul nu purta uniformă, ci costum şi cravată. Detectivi, bănui el.

– Hei, cum merge treaba?

Cel mai înalt din cei doi, cu părul uşor grizonant şi maxilarul proeminent, dădu scurt din cap spre Ford. Cel de-al doilea, mai mic, slab şi de culoare, îl măsură cu răceală.

Şi amândoi, observă el, se holbară la câinele ce se holba la rândul lui la ei.

– Cilla – domnişoara McGowan – nu e acasă, începu Ford. A plecat la spital cam acum cincisprezece-douăzeci de minute.

Tipul Alb Înalt îl studie.

– Iar dumneavoastră cine se presupune că aţi fi?

– Sawyer. Ford Sawyer. Locuiesc peste drum. Am vorbit ieri cu poliţistul Taney.

– Locuiţi peste drum, însă aţi rămas aici peste noapte. Cu domnişoara McGowan.

Ford sorbi din cafea şi-i prinse privirea Tipului Negru Scund în timp ce Spock mârâia.

– A fost o afirmaţie sau o întrebare?

– Aveţi părul încă ud de la duş.

– Aşa este.

Ford îi oferi un zâmbet natural, lipsit de griji, după care mai bău din cafea.

Tipul Alb Înalt scoase un carneţel şi îi frunzări paginile.

– Puteţi să ne spuneţi unde aţi fost cu o noapte înainte, între două şi cinci dimineaţa?

– Desigur. V-ar deranja însă dacă aţi face chestia aia cu legitimaţia? Bănuiesc că nu-i doar pentru televizor.

– Detectivul Urick şi partenerul meu, detectivul Wilson, spuse Tipul Alb Înalt în timp ce amândoi îi prezentau legitimaţiile şi insignele aferente.

– OK. Am fost în pat – acolo, peste drum – de la aproximativ ora unu noaptea până când am auzit sirenele ieri-dimineaţă.

– Aţi avut companie?

– Da, pe Spock. Făcu un semn sugestiv spre câine. Aţi putea să-i luaţi o declaraţie, însă ar trebui să vă traduc eu ce zice, aşa că probabil n-ar fi prea relevantă mărturia asta. Uitaţi, am înţeles că trebuie să verificaţi totul şi pe toată lumea, însă, de fapt, chiar a fost cineva pe-aici, pe-afară, acum câteva nopţi. Am văzut pe cineva furişându-se cu o lanternă.

– Am înţeles asta. Urick dădu din cap aprobator. Sunteţi singurul care susţine că a văzut asta. Care este relaţia dumneavoastră cu domnişoara McGowan?

Ford afişă un zâmbet larg, exagerat, de mocofan de la ţară.

– De prieteni şi vecini.

– Am aflat, din alte surse, că relaţia dumneavoastră este mai mult decât una de prietenie.

– Nu încă.

– Dar v-aţi dori să fie.

În timp ce Ford expiră zgomotos, Spock începu să le dea târcoale poliţiştilor. Nu avea să-i muşte, însă Ford ştia că dacă era suficient de iritat, Spock în mod sigur îşi va ridica piciorul ca să le arate ce crede despre ei.

O idee proastă – probabil.

– Spock, spune bună. Scuze, se simte puţin iritat şi ignorat. Dacă aţi avea un moment la dispoziţie să daţi noroc cu el, s-ar calma imediat.

Wilson se aplecă şi îi apucă laba întinsă.

– Ce faci, amice? E cel mai ciudat câine pe care l-am văzut vreodată.

– Sigur e o corcitură de bull terrier, comentă Urick şi se aplecă să-i strângă amical laba câinelui.

– Da, cel puţin asta mi s-a spus. OK, ca să revenim, mi-ar plăcea să fim mai mult decât prieteni şi vecini.

Aţi văzut-o pe Cilla? Aţi cunoscut-o? Dacă da, cu siguranţă v-aţi dat seama c-ar trebui să fiu complet idiot să nu-mi doresc asta. Ce-are asta de-a face cu Steve?

Urick îl scărpină absent pe Spock înainte să se ridice.

– E fostul soţ al domnişoarei McGowan şi stă cu ea. Trei sunt deja prea mulţi.

– Încă o dată, numai dacă eşti complet idiot. Dar măcar aţi realizat că nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost vreun accident, ceva. Ford se întoarse şi privi atent hambarul. Cineva a fost acolo şi, indiferent cine a fost, i-a fracturat ţeasta lui Steve şi l-a lăsat acolo. Pur şi simplu l-a lăsat acolo.

Gândul acesta, numai gândul în sine îi trezi o furie pe care reuşise să şi-o înfrâneze până atunci.

– Nenorociţii dracului. Ce mama naibii căutau?

– De ce credeţi că cineva căuta ceva anume? întrebă Urick.

Ochii verzi lui Ford erau reci ca gheaţa când se întoarse din nou spre el.

– Hai, dom'ne, scuteşte-mă. Nu putea fi vreun căutător de obiecte de valoare, lipsit de scrupule, şi nici nu ştiu ce dobitoc care scormonea pe-aici şi încerca să dea lovitura, scoţând la vânzare pe eBay vreo pereche de pantofi de-ai lui Janet Hardy. Ceva nu se leagă.

– Dar văd că v-a preocupat chestia asta.

– Da, mă preocupă foarte mult. Ştiţi ceva, uitaţi-vă cât vreţi de lung şi de urât la mine. Dacă mai aveţi şi alte întrebări, mă găsiţi pe-aici, prin zonă.

– O să vă găsim, dacă şi când o să fie cazul, strigă Wilson.

„N-am nici un dubiu în privinţa asta", se gândi Ford în timp ce se îndrepta spre casă însoţit de câinele său.

capitolul 12

Voia să intre în hambar, şi Ford îşi dădu seama că dacă încerca asta va întări şi mai mult ideea poliţiştilor că era suspect.

Era suspect. De fapt, chestia asta era foarte tare.

Dumnezeule, un tocilar nu poate gândi decât ca un tocilar, se gândi el în timp ce executa o serie de exerciţii fizice complexe.

De îndată ce termină cu mişcarea şi i se făcu poftă de mâncare, verifică cum stătea treaba la spital şi mâncă nişte cereale. Se spălă, se bărbieri, se îmbrăcă şi se duse în biroul lui la masa de lucru.

Închise ochii, ridică mâinile în sus şi spuse:

– Draco braz minto.

Ritualul din copilărie, în care tot ce era în jur rămânea undeva, afară, iar Ford se dedica complet muncii sale. Se aşeză, îşi luă ustensilele de lucru şi începu să deseneze prima casetă cu Brid.

Cilla avea scaunul îndreptat spre pat, aşa că se putea uita direct la chipul lui Steve în timp ce îi vorbea. Şi vorbi şi tot vorbi, fără să se întrerupă, deşi vorbea singură, ca şi cum fie şi numai un singur moment de tăcere ar fi putut fi mortal.

– Aşadar, merge treaba. Cu un randament mai mare decât anticipasem, chiar în pofida schimbărilor făcute şi a elementelor pe care le-am adăugat la planurile originale. Spaţiul din pod chiar promite cu-adevărat. Mai încolo, o să mă duc să aleg parchetul pentru toată suprafaţa de-acolo de sus, accesoriile şi faianţa pentru baia aia şi cea de la dormitorul principal. O să putem bea o bere în curtea interioară în curând, de îndată ce eşti şi tu pregătit pentru aşa ceva. Ce-mi mai trebuiesc sunt nişte ghivece mari de flori. O pereche de hârdaie. Nişte monştri. Oh, şi am de gând să plantez roşii. Cred că acum e exact momentul când ar trebui să fac asta. Şi, de asemenea, o să pun şi ardei gras şi poate că şi morcovi şi fasole. Ar trebui să aştept până la anul, până când va fi gata casa, dar cred c-aş putea şi-acum să sap o bucată de pământ ca să-mi fac o mică grădină de legume. După aceea...

– Domnişoară McGowan.

Cilla luă o gură de aer. Când simți o durere în piept, își dădu seama că se forțase cam tare.

– Da.

Oare care era numele asistentei, cea cu părul blond cârlionțat și ochi căprui?

– Dee. Spune-mi Cilla.

– Cilla. Au venit de la poliție. Doi detectivi. Au cerut să vorbească cu tine.

– Oh. Sigur că da. Doar o secundă. Trebuie să fac chestia asta, îi spuse ea lui Steve. O să mă întorc.

Să-și dea seama care erau polițiștii fu cel mai ușor lucru pe care îl făcuse toată ziua, se gândi Cilla. Se duse spre ei.

– Sunt Cilla McGowan.

– Detectivul Wilson. Partenerul meu, detectivul Urick. E vreun loc pe-aici unde am putea sta de vorbă?

– Este o mică sală de așteptare aici, în capătul holului. Au și ceva ce numesc cafea. Înțeleg că acum cercetați ce s-a întâmplat cu Steve, spuse ea în timp ce o lua înainte să le arate drumul.

– Da, doamnă.

– Atunci știți că nu s-a împiedicat, nu s-a lovit singur la cap și n-a căzut sub propria motocicletă. Luă vasul cu cafea, adăugă frișcă pudră. Știți și ce s-a întâmplat?

– Acum cercetăm asta, spuse Urick. Cunoașteți pe cineva care ar dori să-i facă rău domnului Chensky?

– Nu. E aici de numai câteva zile. Și Steve își face prieteni, nu dușmani.

– Ați fost căsătoriți.

– Exact.

– Nici un fel de resentimente? o îmboldi Wilson.

– Nici unul. Eram prieteni de dinainte să ne căsătorim. Am rămas prieteni.

– Locuiește cu dumneavoastră.

– Nu, a venit să mă viziteze și a rămas să-mi dea o mână de ajutor cu casa timp de câteva săptămâni. Îmi renovez casa. El lucrează în branșă.

– *Rock the House*, comentă Urick. Am văzut show-ul la televizor.

– E cel mai bun. Vreți să știți dacă ne mai culcăm împreună. Nu. Dormim, dar nu...

Wilson își țuguie buzele și dădu din cap aprobator.

– Vecinul dumneavoastră, domnul Sawyer, a declarat că a văzut un intrus pe proprietatea dumneavoastră acum câteva nopți.

– Da, în noaptea în care a venit Steve. Steve a auzit ceva afară.

– Dumneavoastră n-ați auzit nimic.

– Nu, eu dorm buștean. Dar Steve m-a trezit și mi-a spus c-a auzit ceva. Nu l-am băgat în seamă. Simțea cum o cuprinde din nou un fior de vinovăție. După care, Ford a povestit despre lumina de lanternă pe care o văzuse. Trebuia să cumpăr un lacăt pentru hambar, dar pur și simplu mi-a ieșit din minte.

– Din câte am observat, se pare că folosiți hambarul ca să depozitați lucruri. Cutii, mobilier...

– Vechituri, încheie Cilla și dădu din cap spre Urick. Le-am adus din pod. Vreau să termin podul și-a trebuit să-l golesc. Am început să le sortez, însă e foarte mult de lucru. Am crezut c-am pus deoparte ce mi s-a părut ca fiind ceva potențial valoros, dar e greu de spus după numai vreo două reprize de sortare.

– N-ați observat să lipsească ceva?

– Nu, până acum, nu.

– Unele cutii au fost strivite, niște obiecte de mobilier date peste cap. Wilson făcu un gest amplu. Totul arăta, dacă e posibil, ca și cum domnul Chensky ar fi intrat în forță cu motocicleta în hambar, ar fi pierdut controlul și-ar fi căzut.

– Nu asta s-a întâmplat. Știți că nu era beat sau drogat.

– Nivelul de alcool din sânge se situa considerabil sub limita legală, fu de acord Urick. Nu s-au depistat nici un fel de droguri în organism.

În pieptul ei, inima începu să-i bată și mai alert.

– Un om treaz, unul care călărește Harley-ul ăla de vreo doisprezece ani, nu se dă jos de pe motocicletă,

deschide ușa, se suie la loc pe motocicletă și intră *nebunește* înăuntru suindu-se peste cutii și mobilă.

– Radiografiile indică faptul că domnul Chensky a fost lovit la baza craniului. Probabil cu o rangă sau o bucată cilindrică de fier.

Cilla își duse mâna la inimă și-și strânse pumnul.

– O, Doamne.

– Forța loviturii l-a împins în față și l-a proiectat astfel încât s-a lovit de podeaua de beton, ceea ce i-a cauzat cea de-a doua fractură. Reconstituirea noastră indică faptul că motocicleta a fost adusă până în locul în care zăcea domnul Chensky, după care a fost împinsă peste el, rupându-i două coaste și strivindu-i rinichiul.

Urick aștepta, în timp ce Cilla își puse cafeaua jos, cu mâna tremurând. Culoarea ei se transformă din palidă în fantomatică.

– Acum, permiteți-mi să vă întreb din nou. Cunoașteți pe cineva care ar dori să-i facă rău domnului Chensky?

– Nu. Nu, nu cunosc pe nimeni care ar dori să-i facă rău. Care ar face așa ceva.

– Cum s-a înțeles Sawyer cu el?

– Ford? Pentru un moment, simți un gol în minte. Bine. S-au înțeles din prima. El e un tip faimos, și Steve este fanul lui. Chiar a... Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Înțelegând, Cilla își apăsă ochii cu degetele, pe care și le trecu după aceea prin păr.

– OK, ascultați-mă bine, vă rog. Nu mă culc și nu mă culcam cu Steve. Nu mă culc și nu mă culcam cu Ford, deși ne-am declarat deschis intențiile în privința asta. Ford nu l-a atacat pe Steve într-un acces de furie din cauza geloziei dat fiind că nu este genul furios și, mai important de-atât, știa bine că nu există nici un motiv pentru care să fie gelos. Am fost foarte cinstită cu el cu privire la relația mea cu Steve și, de fapt, ieșisem în oraș cu Ford în noaptea în care Steve a fost rănit. În noaptea în care atât eu, cât *și* Ford știam că Steve se dusese în oraș să o vrăjească pe Shanna Stiles.

Aici nu există nici un fel de triunghi amoros sau sexual. Aici nu este vorba despre sex.

– Domnişoară McGowan, din câte se pare, cineva era în hambarul dumneavoastră şi poate că stătea acolo în aşteptare. Dumneavoastră şi Sawyer ştiaţi că domnul Chensky ieşise în oraş în seara respectivă şi că-şi ţinea motocicleta în hambar.

– Aveţi dreptate, absolută dreptate, domnule detectiv Wilson. Exact aşa cum ştiam amândoi că ieşise în oraş să încerce să şi-o pună cu o brunetă foarte drăguţă. Nici unul dintre noi n-ar fi avut de unde să ştie dacă avea să fie norocos sau o s-o dea în bară. Aşadar, sugeraţi că după ce şi-a petrecut seara cu mine, Ford a venit pe furiş înapoi, s-a ascuns în hambar, aşa în caz că Steve avea să se întoarcă. Nu are nici un fel de noimă.

Şoc, furie, vină şi iritare, toate acestea însumate se transpuneau în suferinţă absolută.

– Nimic din toate astea nu are noimă.

– Am vrea să treceţi în revistă lucrurile pe care le-aţi depozitat în hambar, să vedeţi dacă a fost ceva răscolit sau luat.

– Bine.

– Bunica dumneavoastră a lăsat urme profunde în comunitatea asta, continuă Wilson. Bănuiesc că toată lumea a crezut că tot ce i-a aparţinut ei a fost luat cu mult timp în urmă de-acolo, din casă. Vorbele circulă, aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi dacă încă mai este ceva de interes pe-acolo, cu siguranţă s-ar putea găsi cineva să dea o spargere într-un hambar.

– Şi să-i crape capul unui om. Da. Cu ce scop? Majoritatea lucrurilor din hambar au aparţinut familiei McGowan. Latura mai puţin faimoasă a familiei.

Se întoarse la Steve, dar de data asta rămase acolo în linişte.

Când plecă şi ajunse la lift, dădu cu ochii de taică-său care tocmai ieşea din cabină.

– Tată.

– Cilla. Se duse în grabă spre ea şi o apucă de umeri. Cum se simte?

– Bănuiesc că la fel. E-n stare critică. A rezistat la operaţie şi ăsta un lucru bun, dar... Sunt o mulţime de „dar", „dacă" şi „poate".

– Îmi pare atât de rău! O lipi strâns de el pentru o clipă. Ştiu că nu ne-am întâlnit decât de câteva ori, dar mi-a plăcut de el. Ce pot să fac?

– Drept să-ţi spun, nu ştiu.

– Dă-mi voie să te duc jos, să-ţi dau să mănânci ceva.

– Nu, de fapt, eram pe punctul de a pleca pentru un timp. Am de făcut nişte cumpărături. Să ies de-aici, să fac ceva, să încetez să mă gândesc la asta măcar vreo două ore. Poate că... Crezi c-ai putea să te duci înăuntru şi să stai puţin cu el? Să-i vorbeşti? Şi el te-a plăcut.

– Bineînţeles că mă duc.

– Şi când pleci... Adu-i aminte că o să mă întorc eu mai târziu. O să mă întorc.

– Bine. Dând din cap aprobator, ea apăsă pe buton ca să cheme liftul şi îşi atârnă geanta pe umăr. Îţi mulţumesc... îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit. Abia dacă îl cunoşti. La naiba, abia mă cunoşti pe mine.

– Cilla...

– Dar ai venit. Se sui în lift, se întoarse şi îi întâlni privirea tatălui ei. Ai venit. Asta înseamnă mult pentru mine, spuse ea în timp ce uşile liftului se închideau între ei.

Munca. Munca o ajută să îşi umple ziua şi să treacă peste ea. Şi peste următoarea. Se pricepea mai bine să muncească, se gândi ea, decât să-şi manifeste sentimentele şi să exprime emoţiile – asta cu excepţia rolurilor pe care le jucase. Îşi făcu programul zilnic şi se ţinu de el. Atâtea ore petrecute în casă, atâtea cu amenajarea peisagistică, atâtea ore la spital, atâtea în hambar.

Ceea ce îi mai lăsa un număr scurt de ore să se prăbuşească pe salteaua ei gonflabilă şi să doarmă dusă.

Până acum, se gândi ea, totul era bine.

În afară de faptul că mama lui Steve descălecase de pe mătura ei de vrăjitoare şi îi aruncase tot programul la gunoi. Aşadar, avea mai mult timp pentru muncă, îşi spuse Cilla în sinea ei. Mai mult timp să facă diverse chestii ce trebuiau făcute.

Luă un lampadar şi se uită încruntându-se la cele şase abajururi în formă de pâlnie plasate de sus în jos pe vergeaua din alamă pătată.

– Oare ce trăgeau pe nas când au cumpărat ăsta?

Dintr-un impuls de moment, alergă câţiva paşi şi îl aruncă spre uşile deschise ale hambarului ca pe o suliţă. Icni când dădu cu ochii de Ford. El sări înapoi, aşa că lampadarul îi trecu şuierând pe lângă cap, împrăştiind în jur fire de praf.

– Iisuse *Hristoase!*

– Iartă-mă. Iartă-mă. Nu te-am văzut.

– N-ar fi trebuit să strigi „atenţie, vine" sau ceva de genul? o întrebă el. Cum dracu' aş fi explicat aşa ceva? Da, domnule doctor, creierul mi-a fost străpuns de probabil cel mai urât lampadar din istoria lampadarelor.

– Nu cred că ţi-ar fi străpuns nimic. În cel mai rău caz, ţi-ar fi lăsat un semn. Nu te supăra, dar n-am putut suporta nici măcar să-l văd.

– Da, nici eu. N-am apucat. Ce faci aici? E devreme pentru tine, adăugă el când ea se încruntă la el. Ţi-am văzut maşina. Am crezut că poate...

– Nu. Nimic nou. În afară de faptul că e acolo mama lui Steve.

– Aha. Am dat întâmplător peste ea azi-dimineaţă când am trecut pe-acolo pentru un moment. Îşi băgă mâinile în buzunare ridică uşor din umeri. Este înspăimântătoare.

– Mă urăşte. Pentru că m-am măritat cu Steve, pentru c-am divorţat de el. De fapt, nici la Steve nu ţine în mod deosebit, dar pe mine? Mă urăşte. Aşa că am plecat. De fapt, am tulit-o în toată regula. Nu mă înţeleg prea bine cu mamele.

– Te înțelegi bine cu mama ta vitregă. Ți-a trimis seara trecută caserola aia drăguță.

– Paste cu ton. Nu sunt sigură că ăsta-i un semn de afecțiune.

– Este, crede-mă pe cuvânt.

Păși printre și pe lângă lucrurile depozitate într-o dezordine totală ca să ajungă la ea, să o mângâie pe obraz.

– Muncești prea mult, fată blondă și frumoasă.

– Ba nu. Se trase într-o parte și lovi cu piciorul o cutie. Polițiștii vor să iau la mână toate astea ca să văd dacă lipsește ceva.

– Aha. Cred că eu am coborât semnificativ pe lista cu suspecți, ceea ce în mod curios mi s-a părut dezamăgitor. Tipul Alb Înalt mi-a cerut să-i semnez un exemplar cu *Căutătorul: Indestructibilul* pentru nepotul lui.

– Înalt... aa, Urick. Le-am spus că toate astea n-au avut legătură cu tine, nici cu Steve, nici cu mine. Dar cu ce dracu' au avut legătură? Ce se află aici de și-ar dori cineva cu atâta ardoare? Sunt doar niște porcării, niște vechituri. Niște gunoaie. Ar trebui aruncate, absolut toate. Le arunc, se hotărî ea pe moment. Ajută-mă să le arunc.

El o apucă de mâini, o trase înapoi în timp ce ea dădea să tragă de-o cutie.

– Nu. Nu arunci nimic când ești cu fundu'n sus. Și știi bine că acele chestii pe care ar fi putut să și le dorească cineva nu sunt aici. Pentru că tu le-ai găsit deja și le-ai pus în altă parte.

– Scrisorile.

– Exact. Le-ai spus ceva polițiștilor despre scrisori?

– Nu.

– De ce nu?

– Nu știu, cred. În parte fiindcă nu mă puteam gândi la altceva decât la starea lui Steve. Și ce-ar face ei cu scrisorile? Cu niște scrisori vechi de treizeci și cinci de ani, nesemnate, fără adresă de returnare.

– Amprente, ADN. Nu te uiți la *CSI*[1]?

[1] *Crime Scene Investigation*, serial faimos (n.tr.)

– O combinație de fapte și de presupuneri neîntemeiate. Și toată povestea ar ieși la iveală. Întotdeauna chestii dintr-astea ies la iveală din cauza unei scurgeri de informații, da, acesta *este* un fapt. Scrisori de la un iubit, cu câteva zile înaintea morții ei. A fost sinucidere? A fost crimă? Era însărcinată cu iubitul ei? Îți dai seama că ar urma speculațiile, articolele, timpul alocat de radiouri și televiziuni, reporterii, fanii obsedați, tot ansamblul acesta îngrozitor. Orice șansă pe care aș fi avut-o aici să-mi găsesc pacea și liniștea sau o viață tihnită se va duce pe apa sâmbetei.

– De ce?

– Nu vreau să trăiesc așa, în vizorul aparatelor de filmat și fotografiat. Vreau ca asta să fie casa mea. Se auzi vorbind și își dădu seama din propria voce că este la marginea disperării, dar nu se putu abține. Am vrut să recuperez ceva de la ea și pentru ea. Dar mi-am dorit ca la final casa asta să fie a mea.

– Tu nu vrei să știi cine a scris scrisorile alea?

– Ba da, vreau, vreau. Dar nu vreau să-i distrug viața acestui om, Ford, nici pe-a lui, nici pe-a copiilor lui din cauza faptului că a avut o relație amoroasă sau că a rupt această relație. Chiar dacă a fost crud în privința asta. Trebuie să existe o perioadă după care orice asemenea gest să se considere prescris. Și treizeci de ani mi se par a fi suficienți.

– Sunt de acord.

El nu mai spuse nimic, doar o privi îndelung în ochii ei până când ea și-i închise.

– Cum ar putea cineva să dovedească asta? întrebă ea. Dacă, dacă, dacă ea nu s-a sinucis. Dacă, dacă, dacă unele dintre teoriile conspirației au fost aproape de adevăr și cineva – acest cineva – a făcut-o să ia pastile sau i le-a pus în băutură. Cum putem noi să dovedim asta?

– Nu știu, însă primul pas ar fi să le pui oamenilor potriviți întrebările potrivite.

– Nu cunosc nici oamenii potriviți, nici întrebările potrivite și nu pot să mă gândesc la asta. Nu acum.

Am nevoie să trec peste ziua de azi şi apoi peste ziua de mâine. Chiar am nevoie...

Se aruncă asupra lui, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, în timp ce buzele i se lipeau de ale lui. Ford nu fusese pregătit pentru această izbucnire năvalnică, o combinaţie de disperare şi dorinţă. Cine ar fi fost? Cu gâfâieli rapide, cu gemete abia şoptite şi extrem de sexy, ea îl devoră. Îşi agăţă unul din picioarele lungi, atât de lungi, în jurul lui, îşi înfipse dinţii în buza lui de jos şi trase. Iar el se trezi îndată cu o erecţie imensă, tare ca piatra.

Ea îşi frecă corpul de al lui până când el simţi cum tot sângele din cap o ia la vale, ducându-se acolo, jos.

– Încuie uşa. Buzele ei se mutară la urechea lui, desfăcute uşor într-o şoaptă spusă pe nerăsuflate. Încuie uşa.

El tremură şi simţi în tot corpul şocul dorinţei – în cap, în stomac, în vintre – ca nişte lovituri.

– Aşteaptă.

Chiar când spunea asta, gura lui se contopi din nou cu a ei într-un sărut şi mai lacom. Dar reuşi să-şi autoimpună să se tragă înapoi, să-şi pună mâinile pe umerii ei ca să o desprindă din îmbrăţişarea aceea încleştată, îndepărtând-o uşor câţiva centimetri.

– Aşteaptă, repetă el şi o clipă îşi pierdu şirul gândurilor în timp ce ochii aceia albaştri şi scânteietori îi sfredeleau pe-ai lui.

– Nu. Acum.

– Cilla. Mamă! Dumnezeule! Adevărul e că am senzaţia că-mi cresc sâni spunându-ţi asta.

Ea îi luă mâinile de pe umerii ei, le coborî mai jos, şi le apăsă cu putere.

– Aştia sunt ai mei.

– Da.

Moi, fermi.

– Da, sunt.

Şi cu o imensă părere de rău şi cu ceea ce considera a fi un gest eroic de cumpătare, îşi puse mâinile la loc pe umerii ei.

– Unde rămăsesem? Voiam să spun, chiar cu riscul de a părea că vorbesc ca o fetişcană, că nu e bine ce facem.

Ea îşi trecu uşor mâna peste zona lui inghinală.

– Şi-atunci asta ce e?

– Penisul are propria lui minte. Şi, Dumnezeule, oh Doamne, reuşi el să spună când îi luă mâna şi i-o ridică. Ar trebui să primesc un premiu pentru asta. Un monument. Hai doar să nu ne grăbim.

– Să nu ne *grăbim?* Şocul şi jignirea pe care le simţea îi ieşiră de pe buze odată cu vorbele. De ce? Ce dracu' e în neregulă cu tine?

– Penisul îmi pune exact aceleaşi întrebări. Însă ideea este că... stai, spuse el cu fermitate, apucând-o strâns de braţe când ea dădu să se tragă înapoi. Ideea este, Cilla, că nu arunci lucruri când eşti nervoasă şi cu fundu' n sus. Exact aşa cum atunci când eşti nervoasă şi cu fundu' n sus, nu... încui uşa hambarului.

– E doar sex.

– Poate. Poate. Însă când o să se întâmple? Când o să fim doar tu şi cu mine. Doar tu. Îşi testă puterea voinţei aplecându-se şi cuprinzându-i gura într-un sărut uşor şi tandru. Doar eu. Fără Steve, fără mama lui Steve, fără Janet Hardy, fără teancul de scrisori. Doar noi, Cilla. Vreau să petrec mult, mult timp singur cu tine.

Ea lăsă să-i scape un oftat şi trase un şut într-o cutie fără prea multă tragere de inimă.

– Cum se presupune că pot să mă simt jignită şi respinsă după asta?

Agăţându-şi degetele mari ale mâinilor de buzunare, ea îşi lăsă în mod deliberat privirea spre pelvisul lui.

– Se pare că acolo jos încă se mai gândeşte. Ce-ai de gând să faci cu privire la asta?

– Nu trebuie decât să-mi aduc în minte imaginea lui Maylene Gunner.

– Maylene Gunner.

– Maylene era nenorocită ca o năpârcă, mare cât un vapor şi urâtă ca dracu'. M-a bătut de mi-au sărit capacele când aveam opt ani.

Nu, nu era posibil să stea supărată.

– Ce motiv ar fi putut avea Maylene să facă aşa ceva?

– Păi din cauza faptului că am desenat un portret al ei deloc măgulitor. Nu aveam talentul necesar să-i desenez unul măgulitor. Nici Da Vinci n-ar fi avut atâta talent. Am desenat-o ca pe un fel de Goodyear Blimp[1], planând prin aer şi pârţâindu-se în acelaşi timp. Ceva plin de culoare. Cu nişte omuleţi la sol strângându-se în braţe de groază sau zăcând întinşi pe jos în stare de inconştienţă, alţii fugind ca să caute adăpost.

– Câtă cruzime, spuse Cilla în timp ce buzele i se curbară a râs.

– Aveam opt ani. În orice caz, ea a auzit despre povestea asta – ca să-i spunem aşa – şi m-a atacat prin surprindere şi m-a lovit până m-a făcut una cu pământul. Aşa că, ori de câte ori am nevoie, nu fac decât să-mi vină în minte faţa aia cât planeta Jupiter şi... Îşi aruncă privirea în jos şi zâmbi. Şi, uite. S-a rezolvat.

Cilla îl studie o secundă.

– Eşti un tip foarte ciudat, Ford. Cu toate astea, oricât de ciudat ar părea, eşti şi foarte atrăgător. Ca şi câinele tău.

– Nu mă întărâta din nou. Chiar şi Maylene Gunner are puteri limitate. Hai să-ţi dau o mână de ajutor aici, cu sortatul lucrurilor, după care putem merge împreună să-l vedem pe Steve. Dacă suntem împreună, avem şanse să ne descurcăm într-un fel sau altul cu mama lui.

Da, se gândi ea, un bărbat foarte ciudat şi atrăgător.

– OK. Poţi începe ducând ce-a mai rămas din lampadarul ăla de-acolo la containerul de gunoi.

Cilla trecu peste zi, trecu peste noapte. Şi se pregăti pentru cea de-a doua vizită a zilei şi a doua confruntare cu mama lui Steve. Plimbându-se prin faţa intrării de la spital, îşi repeta în minte cuvinte de încurajare.

[1] Faimoasa mascotă a companiei producătoare de anvelope purtând acelaşi nume (n.tr.)

Nu era vorba despre ea, nu era vorba de vechi afaceri, de dușmănie, de încercările de a arăta celuilalt că ești mai bun. Nu era vorba despre aruncarea unei găleți de apă peste Vrăjitoarea Rea de la Apus ca-n *Vrăjitorul din Oz*.

Era vorba despre Steve.

Dădu din umeri ca să îi relaxeze precum un boxer înaintea unei runde și o porni spre ușă când se auzi strigată pe nume.

Poate că era o dovadă de lașitate faptul că se simți ușurată de ivirea acestei întreruperi, dar asta era. Întorcându-se, le zâmbi lui Cathy și Tom Morrow.

Cathy întinse o mână și o mângâie pe Cilla pe braț.

– Ce mai face prietenul tău?

– La fel. Cam la fel. Vreau să-ți mulțumesc din nou pentru ajutorul dat când Steve era în operație.

– N-a fost mare lucru.

– Pentru mine a fost. Azi este ziua cu voluntariatul?

– De fapt, suntem aici s-o vedem pe fina noastră. Tocmai a născut.

– Ce frumos. Ei bine...

Cilla se uită înapoi spre ușile de la intrare.

– Vrei să merg mai întâi cu tine până sus? se oferi Cathy.

– Nu, nu, sunt bine. Este vorba doar de faptul că... mama lui Steve e probabil acolo. Nu mă poate suferi absolut deloc. Ceea ce face ca încăperea aia să fie extrem de mică pentru noi două.

– Pot să mă ocup eu de chestiunea asta. Cathy ridică un deget. Ce zici dacă m-aș duce până sus s-o momesc să iasă afară pentru vreo cincisprezece sau douăzeci de minute.

– Cum?

– În maniera voluntarilor. O să-i cumpăr o ceașcă de cafea, o să-i ofer un umăr pe care să plângă. Ei o să-i facă bine să ia o pauză, și asta o să-ți ofere ție câteva minute singură cu prietenul tău.

– Crede-mă, poate face asta, spuse Tom dând din cap. Nimeni nu-i poate rezista lui Cathy.

– Ţi-aş fi atât de recunoscătoare.

– Nu-i nici o problemă. Tom, mai stai cu Cilla câteva minute. Cam cinci ar trebui să fie de ajuns.

Făcându-i din mână plină de voioşie, Cathy intră în spital.

– E minunată.

– E cea mai tare, încuviinţă Tom. Hai să stăm jos acolo şi să-i dăm răgazul necesar să demareze treaba. Mi-a părut rău s-aud ce i s-a întâmplat prietenului tău.

– Mulţumesc. „Trei zile", se gândi ea. „De trei zile este în comă."

– Cei de la poliţie au vreo idee cu privire la ce s-a întâmplat?

– Nu prea. Cu toţii sperăm ca Steve să ne poată povesti dacă... când, se corectă ea, îşi revine.

Surprinse rapid cu privirea imaginea unei dubiţe albe ce traversa parcarea şi, cu un fior, se uită în altă parte.

– Sper ca asta să se întâmple cât mai curând. Tom o bătu uşor pe mână în semn de încurajare. Cum se descurcă Brian acasă la tine?

– Începe să-i dea contur. Face treabă bună. Probabil că sunteţi mândru de el.

– Absolut. Proiectul de care v-aţi apucat este unul ambiţios. Împrejurimile, casa în sine. Asta implică o grămadă de timp, de bani şi de transpiraţie. Aşa umblă vorba pe-aici, mai adăugă el.

– O să merite efortul. Ar trebui să mai treceţi la un moment dat să vedeţi cum avansăm.

– Speram c-o să-mi spui asta.

Îi făcu cu ochiul.

– Oricând doriţi, domnule Morrow.

– Spune-mi Tom.

– Oricând, repetă Cilla şi se ridică energic în picioare. Mă duc să mă furişez să văd dacă nu cumva Cathy a avut succes.

– Poţi să pui pariu. O să spun o rugăciune pentru prietenul tău.

– Mulţumesc.

Şi acesta, se gândi Cilla în timp ce traversa holul spre lifturi, era motivul pentru care dorea să facă din locul acesta acasă. Oameni precum familia Morrow, precum Dee, Vicki şi Mike, asistentele de la Terapie intensivă pe care le vedea în fiecare zi. Oameni cărora le păsa, oameni plini de... omenie.

Oameni precum Ford.

La naiba, până şi oameni constipaţi şi veşnic cu capsa pusă precum Buddy.

Coborî imediat din lift şi îl văzu pe Mike la ghişeul asistentelor.

– Ce face?

– E în continuare în stare stabilă. Funcţiile rinichiului sunt normale. Ceea ce e o îmbunătăţire.

– Da, este. E cineva înăuntru cu el?

Mike ridică din sprâncene.

– Doamna Morrow a venit ca o boare şi a luat-o pe doamna Chensky până jos la o cafea. Aşa că ai cale liberă.

– Aleluia.

Faţa lui Steve încă îi era acoperită de vânătăi, însă pe la margini acestea căpătau deja o tentă gălbuie. O barbă sârmoasă îi masca linia maxilarului şi o înţepă când se aplecă peste el să-l sărute.

– M-am întors. Este foarte cald afară în după-amiaza asta. Vreme numai bună să te despoi.

Ignora aparatele care îl înconjurau şi pe urmă dădu să se întoarcă spre fereastră ca să îi descrie priveliştea de afară înainte de a-i spune care sunt progresele făcute cu construcţia. Şi văzu schiţa lipită pe peretele de sticlă.

– Ce-avem noi aici? Conan Nemuritorul? Îşi aruncă privirea în spate la Steve. Ai văzut asta?

Ce asemănare izbitoare.

Ford o desenase. Cilla nu avea nevoie să îi vadă semnătura cu literele rotunjite în colţul de jos ca să ştie asta. În desen, Steve stătea în picioare, îmbrăcat numai cu ceea ce presupunea a fi o pânză acoperitoare din vechime, strânsă în jurul taliei şi petrecută peste şolduri, cu chingi negre groase încrucişate peste piept şi încălţări

până la genunchi. Părul îi flutura ca și cum ar fi fost bătut de un vânt puternic, iar pe față avea un zâmbet feroce și totodată zeflemitor. Mâinile i se odihneau pe mânerul unei săbii, al cărei vârf era înfipt între picioarele desfăcute.

– O sabie mare, un simbol evident. Sunt sigură că ți-ar plăcea asta. Și cu bicepșii umflați peste brasardele de la mâini, cu tatuajele, cu colierul din gheare de animal la gât. Conan Nemuritorul. Te-a citit perfect, nu?

Se străduí din răsputeri să-și înghită lacrimile ce îi urcau parcă arzând-o până în gât.

– Chiar trebuie să vezi asta, OK? Se duse înapoi să-i ia mâna lui Steve. Trebuie să te trezești neapărat și să vezi asta. A fost suficient, Steve, vorbesc foarte serios. Fir-ar al dracului să fie. Rahatul ăsta a durat suficient de mult, așa că, te rog, nu te mai prosti și... Oh, Doamne, Dumnezeule!

I se mișcase mâna? I se mișcase mâna în mâinile ei sau doar își imaginase asta? Expiră ușor, uitându-se la degetele lui pe care le ținea în ale ei.

– Nu mă face să țip din nou la tine. Știi bine că dacă mă pornesc pot să fiu și mai afurisită decât maică-ta. Care o să se întoarcă aici în curând, așa că...

Degetele lui se mișcară ca un spasm, se îndoiră ușor. Și exercitară o presiune abia imperceptibilă asupra degetelor ei.

– OK, e-n regulă, stai aici, nu te mișca.

Se întinse să caute butonul de chemare a personalului medical și îl apăsă prelung cu un deget.

– Steve, haide, Steve, mai fă-o încă o dată.

Îi ridică mâna și își lipi buzele pe ea. După care, îngustându-și ochii, îl mușcă. Și râse când degetele lui se mișcară din nou ca un spasm și se îndoiră ușor.

– M-a strâns de mână, strigă ea în momentul în care Mike intră înăuntru. M-a strâns de două ori. Se trezește? Își revine?

– Vorbește cu el.

Mike se duse spre marginea patului și îi ridică lui Steve o pleoapă.

– Lasă-l să-ți audă vocea.

– Haide, Steve. Sunt eu, Cill. Trezește-te, nemernic puturos ce-mi ești. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau pe-aici și să mă uit la tine cum dormi.

Pe partea cealaltă a patului, Mike îi verifică pulsul, pupilele, tensiunea. După care îl ciupi zdravăn pe Steve de antebraț. Brațul îi zvâcni.

– A simțit asta. S-a mișcat. S-a mișcat. Steve, tu mă omori cu zile. Deschide ochii. Cilla îl apucă de față, își puse nasul lângă nasul lui. Deschide ochii.

Pleoapele lui fluturară, agitate, iar ea simți o mișcare în bărbia lui. Ceva mai mult decât o simplă respirație, își dădu ea seama. Un cuvânt.

– Ce? Ce? Mai spune o dată.

Ea se aplecă ușor spre el, cu urechea la buzele lui. Îi surprinse respirația înceată și reținută, și auzi ca pe o șoaptă răgușită și aspră un singur cuvânt. El spuse:

– Rahat.

Cilla lăsă să-i scape un hohot de plâns care se transformă instantaneu într-unul de râs.

– Rahat. A spus rahat!

– Nu că n-ar avea motive.

Cu repeziciune, Mike se duse până la ușă să mai cheme pe cineva.

– Transmite-i doctorului North un mesaj pe pager. Pacientul lui își revine din comă.

– Mă poți vedea? îl întrebă Cilla când ochii lui se deschiseră. Steve? Poți să mă vezi?

El lăsă să-i scape un oftat sfârșit.

– Bună, păpușă.

Ea vorbi cu doctorul, chiar reuși să îi zâmbească sincer mamei lui Steve înainte de a se încuia într-o baie pentru o repriză scurtă de plâns ca să-și destindă nervii. După ce își spălă fața, își refăcu în grabă machiajul și își puse ochelarii de soare ca să ascundă ravagiile cauzate de hohote și se duse înapoi la ghișeul asistentelor.

– Acum doarme, îi spuse Mike. Un somn natural de data asta. Este slăbit şi trebuie să se vindece. Ar trebui să te duci acasă, Cilla. Mai trage-ţi şi tu sufletul şi bucură-te de-un somn ca lumea.

– Aşa o să fac. Dacă întreabă de mine...

– O să te sunăm.

Pentru prima dată Cilla se urcă în lift cu inima uşoară. În timp ce traversa holul principal de la parter îşi scoase telefonul şi îl sună pe Ford.

– Bună, fată blondă şi frumoasă.

– S-a trezit. O luă în jos, de-a lungul trotuarului spre parcare, vibrând la fiecare pas pe care îl făcea. S-a trezit, Ford. A vorbit cu mine.

– Ce-a zis?

– „Rahat" a fost primul lui cuvânt.

– Aşa cum era şi normal.

– M-a recunoscut, şi-a ştiut numele şi toate cele. În momentul de faţă, are partea stângă ceva mai slăbită decât cea dreaptă. Dar doctorul spune că arată bine. Trebuie să-i facă teste şi...

– Sună încurajator. Vrei să trec pe la tine, să-ţi aduc ceva să mănânci la prânz?

– Nu, mă duc spre casă acum. El doarme. Pur şi simplu doarme. Am vrut să-ţi spun asta. Am vrut doar să-ţi spun că ţi-am văzut desenul şi îl tachinam pe tema asta chiar înainte să... Cred că s-ar putea ca schiţa ta să fi fost factorul determinant.

– Nimic nu-l opreşte pe Conan Nemuritorul prea mult timp.

– Eşti atât de... O, Dumnezeule! Nenorocitul dracului!

– Ce? Ce-ai spus?

Ea se holbă la portiera camionetei sale.

– Ajung acasă în câteva minute. Trec pe la tine.

Închise înainte ca Ford să îi poată răspunde. Şi citi ceea ce scrisese cineva pe portiera stângă, din partea şoferului, cu marker de culoare neagră.

DIN TÂRFE SE NASC TOT TÂRFE!

capitolul 13

Ford se uita cum Cilla făcea fotografii cu un aparat foto digital. Furia lui dorea să dea în clocot, însă el nu putea să prefigureze ce s-ar fi întâmplat dacă erupea.

Să tragă niște șuturi la roți? Să dea cu pumnul în câțiva copaci? Să se miște de colo, colo cu spume la gură? Nici una dintre opțiuni nu i se părea prea satisfăcătoare. Așa că, în loc să facă ceva, pur și simplu stătea acolo cu mâinile înfundate în buzunare și cu furia fierbând parcă la foc mic.

– Polițiștii o să facă și ei fotografii, îi atrase atenția.

– Vreau să am propriile mele fotografii. În plus, nu cred că Wilson și Urick o să facă din asta o prioritate.

– Ar putea avea legătură cu cazul în sine. O să vină aici mâine-dimineață.

Ea ridică din umeri, după care închise aparatul foto și îl îndesă în buzunar.

– Mizeria asta de scris n-o să iasă. Soarele a prăjit atât de tare markerul ăla încât ar fi putut la fel de bine să fi fost vopsea. O să trebuiască să vopsesc toată portiera. Am camioneta asta de nici trei luni.

În timp ce el se uita, ea trase un șut într-una dintre roți. El hotărî că avusese dreptate în privința asta. Nu părea deloc satisfăcută.

– Poți să folosești mașina mea până când ți-o repară.

– Ba o să merg cu asta.

Din ochii ei strălucitori răzbăteau atât sfidarea, cât și enervarea.

– Știu bine că nu-s o târfă. I-am văzut dubița lui Hennessy în parcare înainte să mă duc să-l vizitez pe Steve. El ar fi putut face asta. Ar fi putut să-i facă rău lui Steve. E capabil de așa ceva.

– A spus Steve ceva despre asta?

– Nu l-am întrebat. Era încă atât de slăbit și de dezorientat. Probabil că mâine, a spus doctorul. Mâine o să fie în stare să vorbească cu cei de la poliție. Fir-ar să fie!

Ea se plimbă încoace și încolo, câteva minute, cu pași mari și apăsați, însă, observă el, nici nu făcu spume la gură și nici nu dădu cu pumnul în nici un copac. După care se opri și răsuflă zgomotos.

– OK. OK. N-am să las nu știu ce nemernic să-mi strice ziua asta cu adevărat excelentă. Oare magazinul de băuturi din oraș are șampanie pe stoc?

– N-aș putea să spun. Dar eu am.

– Cum se face că tu ai de toate?

– Am fost cercetaș. Vorbesc serios, spuse el când ea râse. Am insigne de merit care să dovedească asta.

Ea avea dreptate, hotărî el, nu trebuia să i se permită nici unui nemernic să strice o zi excelentă.

– Ce zici dacă băgăm o pizza congelată la cuptor și desfacem șampania?

Din poziția lui înaltă de pe veranda, Spock sări de pe loc și începu să țopăie.

– Sună bine și pentru mine.

În momentul în care ea se apropie de el ca să îl sărute, se auzi un claxon sunând parcă și el cu voioșie.

– Ei bine, spuse Ford când un Mustang decapotabil de un roșu precum mașinile de pompieri opri în spatele mașinii Cillei, iar Spock coborî în goană treptele ca să se învârtă în niște cercuri plin de frenezie, trebuia să se întâmple și asta odată și odată.

Culoarea intensă și plină de viață a mașinii nu avea nimic de-a face cu claia roșcată, ciufulită de vânt, a femeii care le făcu semn cu mâna de pe scaunul pasagerului și care își trase în jos ochelarii de soare cu acele lentile mari, consacrate de Jackie O[1], ca să se uite atent la Cilla peste rama acestora în timp ce se pășea în pantofii cu vârful decupat și talpa platformă să salute câinele ce dansa și se învârtea ca nebunul de bucurie.

Șoferul își făcu și el apariția. Înălțimea și constituția trupului trimiseră un avertisment pentru Cilla, chiar

[1] Prescurtarea numelui fostei prime-doamne Jacqueline Kennedy, soția președintelui SUA John F. Kennedy (n.tr.)

înainte să apuce să observe bine forma maxilarului şi a gurii.

Palmele i se umeziră instantaneu. În mod categoric sosise momentul cu hai-să-îmi-cunoşti-părinţii. O probă la care ea în mod invariabil dădea greş.

– Bună, scumpetea mea!

Penny Sawyer cuprinse obrajii lui Ford între palme de îndată ce el coborî drumul uşor în pantă spre ea şi îl sărută zgomotos. Râsul ei suna la fel ca pietrişul îmbibat cu whisky.

– Bună, mamă. Tată. Fu cuprins cu o singură mână, ca într-o îmbrăţişare de urs, de bărbatul cu părul grizonant ca al lui Cary Grant. Ce faceţi?

– Ne îndreptăm spre turneul de pocher al lui Susie şi Bill, „Texas Hold 'Em tournament".

Penny îl înghionti pe Ford în piept în timp ce tatăl lui se aşeză pe vine ca să-i strângă laba lui Spock.

– Trebuia să trecem chiar pe aici, aşa că ne-am oprit în eventualitatea în care vrei şi tu să te bagi.

– Întotdeauna pierd la pocher.

– N-ai sânge de jucător. Penny îşi întoarse privirea curioasă spre Cilla. Dar văd că nu eşti singur. Nu trebuie să-mi spui cine este domnişoara asta: arăţi exact ca bunica ta. Penny veni mai în faţă cu mâinile întinse. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Mulţumesc.

Lăsată fără nici o şansă de scăpare, Cilla îşi şterse mâinile în mare grabă înainte să le apuce pe ale lui Penny.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Cilla McGowan, părinţii mei, Penny şi Rod Sawyer.

– Eu îl cunosc foarte bine pe tatăl tău.

Penny îi aruncă o privire plină de viclenie soţului ei.

– Potoleşte-te, îi replică Rod. Tot timpul încearcă să mă facă gelos. Am auzit o grămadă de lucruri bune despre dumneata, îi spuse el Cillei.

– Eu n-am auzit nici măcar o silabă de la acest individ.

Penny îl înghionti din nou pe Ford.

– Sunt discreția întruchipată.

Penny scoase iarăși un hohot scurt de râs, cu râsul acela al ei ca un huruit, după care căută ceva în poșetă. Scoase un os enorm de la Milk Bone[1], care îl făcu pe Spock să scoată un amestec de mârâituri, mormăituri și scheunături încântate, în timp ce corpul îi tremura, iar ochii lui bulbucați străluceau de bucurie.

– Fii bărbat, îi spuse ea câinelui, iar Spock se ridică pe picioarele din spate ca să țopăie pe loc. Ăsta-i iubitul meu, fredonă ea și îi întinse biscuitul.

Spock îl apucă și, dând din coadă parcă cu tot corpul, o luă la fugă ca să-l înfulece.

– Trebuie să-l răsfăț, îi spuse ea Cillei. El este singura vietate cât de cât pe post de nepot pe care îl pot primi din partea acestui individ.

– Ai doi aparținând rasei umane din partea lui Alice, îi reaminti Ford.

– Și ei primesc prăjiturele când vin în vizită. Făcu un gest amplu spre casa de peste drum. E un lucru bun să readuci la viață locul ăla. O merită din plin. Și bunicul tău o să fie la jocul din seara asta, Ford. Tatăl meu a fost îndrăgostit nebunește de bunica ta.

Cilla clipi.

– Chiar așa?

– Îndrăgostit până peste cap. Are zeci și zeci de fotografii pe care ea l-a lăsat să i le facă de-a lungul anilor. Nu le-ar vinde pentru nimic în lume, nici măcar mie când am avut intenția să înrămez câteva și să le expun în librărie.

– Mama este proprietara de la Book Ends din oraș, îi spuse Ford Cillei.

– Serios? Am fost acolo. Am cumpărat câteva cărți de peisagistică și de design de la magazinul dumneavoastră. E un magazin foarte plăcut.

– Ei, e mica noastră prăvălioară, spuse Penny. Oh, cred că o să întârziem. De ce m-ai lăsat să vorbesc atât de mult, Rod?

---

[1] Marcă recunoscută de biscuiți pentru câini (n.tr.)

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Dacă o să te răzgândeşti în privinţa jocului, o să ne asigurăm că vei găsi un loc la masă. Cilla, le-ar plăcea la nebunie să te aibă şi pe tine acolo, strigă Penny în timp ce Rod o trăgea spre maşină. O să-l conving pe tata să aducă pozele alea ca să te uiţi la ele.

– Mulţumesc. Sunt încântată că v-am cunoscut.

– Ford! S-o aduci pe Cilla pe la noi într-o seară să mâncăm ceva.

– Treci în maşină, Penny.

– Acum, acum. Ai auzit ce-am spus?

– Da, şefa, strigă Ford la rândul lui. Să câştigi un teanc de bani.

– Mă simt *norocoasă!* strigă Penny în timp ce Rod dădea înapoi, după care demară în trombă.

Cilla spuse:

– Tare!

– Ştiu. E ca şi cum eşti atins uşor de un uragan. Te lasă puţin surprins şi năuc, şi în mod sigur dacă ai avea parte de ceva mai mult de-atât ai cădea în fund.

– Semeni foarte mult cu tatăl tău, care, apropo, este foarte prezentabil. Iar mama ta? E absolut uimitoare.

– Este, după cum spune propriul ei tată, foarte efervescentă.

– Efervescentă.

Cilla râse în timp ce intrau în casă. Cu un râgâit politicos, Spock veni cu paşi mărunţi şi repezi în urma lor.

– Ei bine, mie îmi place şi, crede-mă, am tendinţa să mă uit la mame cu suspiciune. Şi că tot veni vorba. Unde-i şampania?

– În frigiderul de rezervă, în spălătorie.

– O să aduc eu sticla, tu aduci pizza.

Câteva momente mai târziu, ea se întoarse în bucătărie cu o sticlă de Veuve Clicquot încruntându-se nedumerită.

– Ford, ce faci cu toată vopseaua aia?

– Cu ce? Îi aruncă o privire în timp ce continua să programeze cuptorul. Oh, aia. Sunt câteva zeci de litri

de grund, câteva zeci de litri de vopsea roşie de exterior şi o cantitate ceva mai mică de vopsea albă de exterior, pentru decoraţiuni.

Inima Cillei o luă la galop. Puse sticla pe masă.

– Ai cumpărat vopseaua pentru hambar.

– Nu cred în cobeli. Cred în lucrurile pozitive, cred cu tărie că speranţele se pot împlini.

Totul în interiorul ei se mişcă, se aşeză la loc. Se deschise. Păşi spre el, îl mângâie pe obraz şi îşi lipi buzele de ale lui. Cald şi moale precum catifeaua, delicat ca o dorinţă, sărutul se derulă agale. Chiar şi când el se mişcă uşor astfel încât ea se lipi din nou cu fundul de blatul de bucătărie, sărutul rămase lent şi mătăsos, profund şi parcă ireal.

Când buzele li se desprinseră, ea oftă, apoi îşi rezemă obrazul de al lui într-un gest simplu de afecţiune pe care o manifesta faţă de foarte puţină lume.

– Ford. Se trase înapoi, oftă din nou. Am mintea prea plină de Steve ca să corespund cerinţelor tale pentru sex în seara asta.

– Ah. Bine. Îşi plimbă vârful degetului pe braţul ei în sus. Adevărul este că sunt mai degrabă nişte îndrumări generale decât nişte cerinţe foarte stricte.

Ea râse şi îi mai mângâie încă o dată obrazul.

– Sunt nişte cerinţe foarte bune. Mi-ar plăcea să le respect.

– Nu pot să dau vina pe nimeni altcineva decât pe mine însumi. El o ocoli ca să bage pizza în cuptor. Aşadar, o să mâncăm o pizza destul de proastă, o să ne ameţim puţin cu şampanie şi n-o să facem sex.

Ford clătină din cap în timp ce îndepărtă foiţa metalică şi protecţia din sârmă a dopului.

– Este aproape tot ce-mi doresc să fac cu o femeie frumoasă.

– Eu nu mă ataşez de bărbaţi. Mi-am impus de multă vreme strategia asta, spuse ea când el făcu o pauză şi îşi aruncă privirea spre ea. Ţinând cont de influenţa trăsăturilor moştenite – şi de bilanţul înregistrat de bunică-mea şi maică-mea în acest domeniu –, am considerat

că trebuie să fiu altfel. Steve a fost o excepție, și această experiență n-a făcut decât să-mi arate cum pot să meargă lucrurile. Așa că nu mă atașez de bărbați. Însă se pare că-n cazul tău am șanse mari să o fac.

Dopul ieși pocnind din sticlă în timp ce el o privea țintă.

– Și asta te sperie?

– Nu. El își drese vocea. Puțin. Nu într-o măsură foarte mare.

– M-am gândit că s-ar putea să se întâmple asta, fiindcă pe mine mă cam neliniștește. Așa că m-am gândit că ar fi mai bine să te anunț.

– Apreciez acest lucru. Ai vreun fel de definiție pentru sintagma „a te atașa"?

Dumnezeule, se gândi ea privindu-l. Dumnezeule mare, era absolut pierdută.

– De ce nu aduci paharele? Cred că ne-ar prinde bine amândurora ceva de băut.

Ea angajă zugravi și mai folosi și o parte din echipa de lucru ca să vopsească hambarul. Vorbi cu polițiștii și cu un service auto local să-i vopsească portiera camionetei. Ori de câte ori surprindea cu privirea dubița albă, nu avea nici un fel de mustrări de conștiință să-i arate degetul mijlociu.

Nu exista nici o dovadă, îi spuseseră polițiștii. Nimic care să-l plaseze pe Hennessy la locul faptei în noaptea în care Steve fusese atacat. Nici o modalitate de a dovedi că el îi murdărise cu vorbe pline de ură portiera camionetei.

Așa că avea să-l aștepte la cotitură, hotărî Cilla. Iar dacă el avea să mai facă vreo mișcare de genul acesta, ea era pregătită.

Între timp, Steve fusese dus într-un salon obișnuit, iar maică-sa încălecase la loc pe coada măturii ei și o pornise spre vest.

Transpirată de la munca depusă în pod, Cilla stătea și studia baia anexată dormitorului principal.

– Arată bine, Buddy. Arată bine pentru inspecția de mâine.

– Nu știu de ce naiba ar avea cineva nevoie de toate duzele astea pentru duș.

– Sunt pentru jeturi orientate asupra corpului. Ăsta nu-i un simplu duș, este o experiență aparte. Ai văzut accesoriile pentru baie? Au venit azi-dimineață.

– Le-am văzut. Arată bine, spuse el suficient de morocănos ca să o facă să zâmbească.

– Și cum te descurci în rest?

– Mă descurc, mă descurc. Nu-mi mai sufla atâta în ceafă.

Ea se strâmbă în spatele lui.

– Ei bine, că tot veni vorba de dușuri, trebuie să fac unul înainte să mă duc să-l văd pe Steve.

– Apa-i oprită. Dacă vrei să fie făcută toată treaba aici, apa trebuie să rămână oprită.

– Ai dreptate. La naiba. O să fac unul peste drum, acasă la Ford.

Ea nu rată zâmbetul atotștiutor pe care i-l aruncă el, însă alese să-l ignore. Își luă în grabă niște haine curate și și le îndesă în geantă. La parter, stătu puțin de vorbă cu Dobby, răspunse la o chemare din bucătărie, după care petrecu alte zece minute afară discutând despre plantele cățărătoare ce aveau să înconjoare casa.

Traversă în grabă drumul înainte să mai poată fi prinsă din nou de cineva și hotărî să se strecoare la dușul de lângă sala de sport, ca să nu-l mai deranjeze pe Ford.

Până când nu fu spălată, uscată și învelită într-un prosop mare de baie de culoare albă nu își dădu seama că își uitase geanta – și hainele din ea – pe veranda din fața casei ei.

– Oh, ce porcărie.

Se uită în jos la hainele transpirate și murdare pe care și le scosese și își trecu o mână prin părul curat.

– Nu, *în nici un caz* nu o să-mi pun din nou astea pe mine.

La urma urmei, avea să trebuiască să îl deranjeze pe Ford. Strângându-şi ghemotoc chiloţii şi pantalonii scurţi şi lăbărţaţi de lucru şi băgându-i în propriul ei tricou, le legă laolaltă şi luă cu ea bocceluţa astfel formată.

Deschise uşa de la bucătărie şi dădu nas în nas cu un Ford foarte surprins.

– Oh, bună. Ascultă...

– Ford, nu ne-ai spus că ai companie.

– N-am ştiut că am. Bună, Cilla.

Expresia feţei ei se schimbă rapid, trecând de la uşor necăjită la una aproape de leşin când se uită şi o văzu pe mama lui Ford stând la barul din bucătărie cu un bărbat mai în vârstă.

În timp ce ea stătea acolo încremenită, Spock se năpusti să se frece de picioarele ei goale.

– O, Doamne. O, Doamne. Eu doar... Dumnezeule. Îmi pare rău. Scuzaţi-mă.

Ford o apucă ferm de braţ.

– Mai dă-te încă puţin înapoi şi o să cazi pe spate pe scări. Ai cunoscut-o deja pe mama. Acesta este bunicul meu, Charlie Quint.

– Oh, păi, bună. Îmi cer scuze. Sunt, ei bine, ce pot să spun? Ford, n-am vrut să te întrerup. M-am gândit că lucrezi. A trebuit să opresc apa la mine acasă pentru un timp, aşa că am dat o fugă până aici să-ţi folosesc duşul de jos de la sala – mulţumesc pentru asta. Şi după aia mi-am dat seama că m-au bătut la cap cu o grămadă de lucruri, aşa că mi-am lăsat geanta şi hainele acasă, pe verandă. Am venit aici sus să te întreb dacă ai putea să dai o fugă până acolo şi, ştii, să mi le aduci. Hainele.

– Sigur. Trase aer în piept în direcţia ei. Săpunul meu miroase mai bine pe tine decât pe mine.

– Ăăă...

– Cilla, fac pariu că ţi-ar plăcea un pahar bun de ceai cu gheaţă.

Penny se ridică să aducă un pahar.

– Oh, nu vă deranjaţi, eu...

– Nu-i nici un deranj. Ford, du-te acum şi adu-i fetei hainele.

– E-n regulă. Dar e păcat. Nu-i aşa, bunicule?

– Picioarele frumoase ale unei femei frumoase sunt o desfătare pentru ochi. Chiar şi pentru nişte ochi bătrâni. Semeni mai mult cu ea în realitate decât în fotografii. Am văzut nişte poze de-ale tale.

Oare ar fi putut fi ceva mai jenant de-atât? se întrebă Cilla când Ford îi făcu cu ochiul şi se strecură rapid afară.

– Deci ai cunoscut-o pe bunica mea.

– Aşa este. M-am îndrăgostit de ea de prima oară când am văzut-o pe ecran la cinema. Nu era decât o fetiţă, iar eu nu eram decât un puşti, şi era cel mai dulce gen de dragoste între doi copii. Nu-ţi uiţi niciodată prima iubire.

– Nu, bănuiesc că nu.

– Uite-ţi ceaiul, scumpo. De nu stai jos?

– Sunt bine. Mulţumesc.

Se uită fix la paharul pe care i-l oferi Penny şi se întrebă cum anume să-l ia atâta timp cât cu o mână îşi ţinea bocceluţa de haine murdare, iar cu cealaltă îşi ţinea strâns prosopul.

– Oh, alea-s hainele tale murdare? Dă-mi-le mie. O să le arunc rapid în maşina de spălat a lui Ford pentru tine.

– Oh, nu, nu trebuie...

– Nu-i nici o problemă.

Penny le trase deoparte şi puse în mâna Cillei paharul rece.

– Tată, de ce nu-i arăţi Cillei fotografiile? Tocmai voiam să trecem pe la tine să o facem, continuă Penny din spălătorie. Ne-am oprit mai întâi să-l salutăm pe Ford. Dumnezeule mare! Probabil c-ai muncit pe rupte azi.

Aruncându-şi privirea în tavan, Cilla se trase mai aproape de blatul de bucătărie în timp ce Charlie deschidea albumul foto.

– Sunt minunate!

Nu trebui decât să arunce o privire, şi uită că avea pe ea numai un prosop, venind şi mai aproape.

– Nu le-am mai văzut pe-astea până acum.

– E colecţia mea personală, îi spuse el cu un zâmbet nostalgic. Asta de-aici? Bătu uşor cu degetul în partea de jos a unei fotografii. Asta-i prima pe care i-am făcut-o vreodată.

Janet stătea pe treptele verandei, lăsată uşor pe spate, relaxată şi zâmbitoare, în pantaloni de salopetă suflecaţi şi o cămaşă din stofă ecosez.

– Pare atât de fericită. Acasă la ea.

– Muncise împreună cu grădinarii – se plimbase prin grădini împreună cu ei, arătându-le unde anume dorea să îi fie plantaţi trandafirii şi aşa mai departe. A auzit că fac fotografii şi a întrebat dacă aş putea să vin, să fac unele cu casa şi împrejurimile în timp ce lucrările erau aici în toi. Şi m-a lăsat să-i fac şi ei nişte fotografii. Aici este împreună cu copiii. Cea de aici ar fi mama ta.

– Da.

Strălucitoare şi fericită, se gândi Cilla, la fel ca fratele ei cu o soartă atât de crudă.

– Sunt cu toţii atât de frumoşi, nu-i aşa? Aproape că te dor ochii de-atâta strălucire.

– Ea strălucea. Da, chiar strălucea.

Cilla dădu paginile albumului. Janet, în diferite ipostaze: arătând minunat călare pe un cal auriu cu coada albă, rostogolindu-se pe pământ cu copiii ei, râzând şi bătând din picioare în heleşteu. Janet singură, Janet cu alte persoane. La petreceri organizate la fermă. Cu nume celebre şi cu persoane obişnuite.

– N-aţi vândut niciodată vreuna dintre aceste poze?

– În cazul ăsta n-ar fi vorba decât de bani. Charlie ridică din umeri. Dacă le-aş vinde, n-ar mai fi ale mele. I-am dat şi ei copiile celor pe care şi le-a dorit în mod special.

– Cred că s-ar putea să fi văzut câteva dintre ele. Mama are o mulţime de cutii pline cu fotografii.

Nu sunt sigură că le-am văzut pe toate. Era foarte fotogenică. Oh, asta! E favorita mea de până acum.

Janet se sprijinea de pragul uşii deschise de la intrarea în casă, cu capul înclinat într-o parte, cu braţele încrucişate. Purta nişte pantaloni negri simpli şi o cămaşă albă. Avea picioarele goale şi părul desfăcut. Pe verandă, florile se revărsau din ghivece, şi un căţeluş dormea făcut covrig chiar deasupra treptelor.

– A cumpărat căţelul de la familia Clinton. Penny se duse lângă tatăl ei şi îi puse o mână pe umăr. Familia mamei tale vitrege.

– Da, mi-a povestit despre asta.

– Janet a iubit câinele ăla, murmură Charlie.

– Trebuie să faci nişte copii şi pentru Cilla, tată. Pozele de familie sunt importante.

– Da, cred c-aş putea să fac asta.

– Bunicul o să facă nişte copii şi pentru Cilla, anunţă Penny când Ford intră cu geanta Cillei în mână. Are negativele.

– Aş putea să le scanez eu. Dacă ai încredere să mi le dai. Uite aici.

Ford îi dădu Cillei geanta.

– Mulţumesc. Simţind ezitarea lui Charlie, Cilla dădu uşor înapoi. Sunt nişte fotografii minunate. Mi-ar plăcea să mă uit şi la restul, însă trebuie să mă duc la spital. O să plec... Ridică geanta cu haine. Mă duc jos.

– Semeni mai mult cu ea decât mama dumitale, spuse Charlie când Cilla ajunse la uşă. Se vede în ochi.

Iar în ai lui se citea atâta tristeţe... Cilla nu spuse nimic, se strecură afară şi coborî în grabă scările.

Cilla execută şi ea un dans al bucuriei în gând în momentul în care primele plăci de gresie au fost puse în noua ei baie de la dormitorul matrimonial. Lăsă apa să curgă şi sări în sus în mintea ei pe primul şir de plăci de gresie din ceea ce avea să fie cel mai fabulos duş cu abur din întreaga lume – al ei.

Designul în alb şi negru şi stilul Deco cu accentele retro îi adăugau exact acea tuşă de eleganţă necesară. Stan, faianţarul, se uită la ea peste umăr.

– Cilla, *trebuie* neapărat să montezi odată aerul ăla condiţionat.

– Lucrăm la asta. O să se rezolve până la sfârşitul săptămânii, îţi promit.

Trebuia să fie pus în funcţiune până la sfârşitul săptămânii, se gândi ea. Exact aşa cum trebuia să fie livrat şi patul pe care îl comandase. Steve nu se putea recupera într-o casă cu temperaturi înăbuşitoare ca într-o saună, într-un sac de dormit.

Se întoarse la consolidarea scheletului pe care aveau să se fie ridicaţi pereţii toaletei din dormitorul principal. În vreo două săptămâni, se gândi ea, dacă totul respecta planificarea, urma să aibă două băi terminate, plus cea de-a treia, a patra şi baia de serviciu în curs de finalizare. Avea să fie pregătită pentru montarea rigipsului în biroul ei amenajat în pod, iar retencuirea trebuia să fie aproape gata peste tot. După aceea Dobby ar putea să înceapă să lucreze la medalioanele decorative de pe tavan. Ei bine, sigur că putea să înceapă lucrul la asta de îndată ce se hotăra ea asupra designului propriu-zis.

Uniformiză proeminenţele, în timp ce verifica planeitatea cu nivela, făcu ajustările necesare şi bătu nişte cuie de fixare.

Şi, în câteva săptămâni, urma să-şi dea examenul de antreprenor în construcţii. Dar nu voia să se gândească acum la asta. Nu voia să se gândească că dacă nu lua examenul va trebui să îi ceară o slujbă unuia dintre propriii ei subcontractori până la sfârşitul anului. Dacă nu lua examenul, nu îşi putea permite să cumpere acea proprietate micuţă şi cochetă de pe drumul spre Village din care ea *ştia* că va face un proiect excelent, extrem de profitabil.

Dacă nu lua examenul, acesta avea să fie un alt eşec. Şi considera că deja îşi atinsese norma acceptabilă.

Gândire pozitivă, își aminti ea. Asta i-ar fi zis Ford. Nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

– O să reușesc, susținu ea cu voce tare și se trase înapoi din cadru dând din cap aprobator. O *să dau gata* examenul ăla. Cilla McGowan, antreprenor în construcții cu licență.

Adunându-și sculele, ieși ca să verifice cum mergea treaba la scările exterioare ale biroului ei, pe drum aruncându-și privirea și la cum se punea faianța. Li se alătură celor din echipa de tâmplari în timp ce zugravii, lucrând pe noile ei schele, adăugau pe hambar primele tente de culoare roșie.

Aerul mirosea a pământ reavăn în jurul zonelor abia plantate și a plantelor mai vechi ce reușiseră a fi salvate. Trandafiri, hortensii, panseluțe și niște weigela, răsaduri noi de plante perene și sezoniere, care înfloriseră deja într-o veselie.

Mai erau multe de rânduit, se gândi ea, mai erau multe de făcut. Însă se înregistrase deja un progres. Vremea demolării trecuse. Venise vremea reînnoirii.

Se gândi la albumul foto al lui Charlie. Și, oprindu-se o clipă din muncă, se duse în fugă în casă ca să-și aducă aparatul foto pentru a surprinde momentul.

Oameni fără tricouri pe ei cu pielea lucindu-le de la transpirație și cremă de soare cocoțați sus pe schele. Shanna în pantaloni scurți, cu un tricou roz strălucitor și o șapcă de baseball lucrând cu Brian la un gard de grădină scund, din piatră. Scheletul scărilor, veranda din spate pe jumătate terminată. Iar în fața casei, veranda făcută complet.

Pentru un moment, cu ochii minții, o văzu pe Janet, sprijinindu-se de rama ușii de la intrare, zâmbind.

– Revine la viață, spuse Cilla încet.

Întorcându-se, îi văzu pe Ford și pe Spock mergând de-a lungul aleii ce ducea înspre casă.

Câinele fugi până la ea, i se lipi de picioare, după care se așeză în fund ca s-o privească, plin de dragoste și de voioșie. Ea îl scărpină, îl mângâie, îl pupă pe nas.

– Ţi-am adus un cadou. Ford îi dădu una din cele două cutii de cola pe care le avea în mâini. Am trecut să-l văd pe Steve. Mi-a spus că-l pun pe picioare în câteva zile.

– Îşi revine, mai are puţin şi-şi recapătă puterile. La fel ca ferma, se gândi ea. Mă tot agit să punem odată în funcţiune aerul condiţionat şi mai am şi un pat care trebuie să ajungă din clipă în clipă.

– Vrei să se refacă de pe urma unei fracturi de craniu într-o zonă aflată în construcţie? Tu auzi cum sună asta? întrebă Ford, bătându-şi uşor cu degetul în ureche.

Cilla ridică din umeri la adresa huruiturilor, a ciocănelilor şi bubuiturilor, a zgomotului de bormaşină.

– Pentru oameni ca mine şi ca Steve, asta-i muzică de cameră în toată regula.

– O să trebuiască să te cred pe cuvânt. Însă ar putea foarte bine să stea la mine. Am deja patul şi aerul condiţionat în funcţiune. Şi televiziune prin cablu.

Ea luă o înghiţitură mare de cola, uitându-se la el.

– Tu chiar vorbeşti serios.

– Sigur că vorbesc serios. Mi-e milă de oricine nu are televiziune prin cablu.

– Da, îmi închipui. Dar n-o să-mi iei în custodie fostul soţ. El o să trebuiască să... Cine-o mai fi? se întrebă ea în timp ce un Lexus de culoare neagră întorcea cu grijă pe aleea ei.

– E o limuzină, comentă Ford. Mare.

– Nu ştiu cine-ar... Ei, rahat.

Ford îşi ridică sprâncenele în timp ce doi bărbaţi coborâră din partea din faţă a maşinii.

– Prieteni de-ai tăi?

– Nu. Dar şoferul este Numărul Cinci al maică-mii.

– Cilla!

Mario, frumos ca păcatul, în clasicul stil italienesc, în pantofi sport Prada şi blugi Armani, îşi întinse braţele spre ea şi îi zâmbi larg, larg de tot. Efectul mişcării lui graţioase fu stricat când se opri şi mai apoi făcu

un pas lateral ca să-l ocolească pe Spock, care îl amuşina de zor.

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, însă ea bănuia că erau întunecaţi şi strălucitori. Bronzat, cu mişcări agile ca de panteră şi cu părul negru revărsat, veni spre ea, o prinse în braţe, o îmbrăţişă plin de entuziasm şi o sărută pe ambii obraji.

– Uită-te la tine! Atât de în formă, atât de pricepută la toate.

– Chiar sunt. Ce faci aici, Mario?

– O mică surpriză. Cilla, acesta este Ken Corbert, unul dintre producătorii noştri. Ken, Cilla McGowan, fiica mea vitregă.

– Este o reală plăcere pentru mine.

Ken, scund şi slab, cu părul negru uşor grizonant la tâmple, scutură cu putere mâna Cillei.

– Sunt un mare fan de-al dumneavoastră. Aşadar... Măsură ferma din priviri. Acesta este locul.

– Este locul meu, spuse ea cu răceală. Ford, Mario şi Ken. Îmi pare rău că nu pot să vă invit înăuntru. Suntem în plină construcţie.

– Asta văd şi eu. Zâmbetul lui Mario nu se diminuă absolut deloc. Şi aud.

– Spock, spune bună, se oferi Ford – după ce câinele terminase ce avusese de făcut cu cauciucurile maşinii. Vrea să vă dea lăbuţa, explică Ford, ca să se asigure că sunteţi nişte persoane prietenoase.

– Ah.

Mario studie câinele ezitând, în timp ce lua între degetul mare şi arătător lăbuţa oferită de câine.

Spock nu păru să fie prea impresionat.

Ken îi scutură laba lui Spock cu la fel de multă putere cum o făcuse şi cu Cilla.

– Ce zonă încântătoare, continuă Mario. Pur şi simplu încântătoare. Am venit cu maşina de la New York. Am avut câteva întâlniri acolo. Ce privelişte! Mama ta îţi transmite toată dragostea, adăugă el. Ar fi venit şi ea, dar ştii bine cât de greu îi este. Cu toate amintirile de-aici.

– E în New York?

– Într-o scurtă călătorie. Abia dacă am avut timp să ne tragem sufletul. Montaje, repetiții, întâlniri de afaceri, mass-media. Însă eu și Ken trebuie să te luăm de-aici, la un prânz întârziat sau pentru ceva de băut. Unde putem să te ducem?

– Nicăieri, însă mulțumesc oricum. Acum lucrez.

– Nu ți-am spus? Mario scoase un hohot de râs viguros în timp ce Spock se așeză în fund și se uită fix la el cu ochii plini de suspiciune. Cilla este cea mai uimitoare femeie. Cu atât de multe talente. Poți să te oprești o oră, *cara*.

– Chiar nu pot. Mai ales dacă-i vorba despre a apărea în spectacolul mamei. I-am spus și ei că nu mă interesează.

– Noi suntem aici ca să te convingem că de fapt te interesează. Dacă vreți să ne lăsați un pic singuri, îi spuse Mario lui Ford.

– Nu, el n-o să plece de-aici. Cilla îl arătă cu degetul pe Ford. Nu o să pleci.

– Cred că nu.

Iritarea îi închise pentru scurt timp gura lui Mario. Mârâitul plin de nemulțumire al lui Spock îl făcu să se uite la câine cu o anumită îngrijorare.

– Ai șansa să faci istorie, Cilla. Trei generații cântând împreună. Ai văzut-o pe Céline împreună cu Elvis? Avem exact aceeași tehnologie. Putem s-o aducem pe Janet pe scenă cu tine și Bedelia. Un spectacol extraordinar, live.

– Mario...

– Înțeleg că nu te trage inima să te implici în toate seriile de duete împreună cu mama ta, deși poți să-ți spun – așa cum o va face și Ken – ce-ar însemna asta pentru show și pentru tine. Pentru cariera ta.

– Reclama și promovarea sunt deja în linie dreaptă, începu Ken. Aproape că putem garanta vânzarea integrală a biletelor în toate locurile unde o să aibă loc spectacolele. După care mai e vorba și de transmisiunea prin cablu, de CD-uri, de DVD-uri. Piețele străine deja

forfotesc de nerăbdare. Am putea fi în măsură să încheiem o înţelegere să mai ataşăm un al doilea CD, un pachet special, pentru tine, solo. De fapt, eu şi Mario cochetăm cu ideea unor videoclipuri. Şi ai dreptate, Mario, filmările aici ar adăuga un mare plus.

– Aţi fost foarte ocupaţi, nu-i aşa? Vocea Cillei era în aceeaşi măsură blândă şi clară ca mârâitul lui Spock. Şi totodată v-aţi irosit timpul în zadar. Nu. Îmi pare rău, Ken, nu cred că Mario a fost destul de clar. Nu caut să fiu convinsă sau readusă la viaţă sau promovată în vreun fel. Nu-i treaba ta să vorbeşti cu producătorii, promoterii, cu cei care fac reclamă despre mine, îi spuse ea lui Mario. Nu eşti nici agentul, nici impresarul meu. Eu nu am nici agent, nici impresar. Eu sunt cea care se ocupă de treburile mele. Şi asta-i exact ceea ce fac acum. Case. Eu fac case. Bucuraţi-vă de peisaj pe drumul de întoarcere.

Ştia că Mario va veni după ea. Chiar în momentul în care se întorcea să plece, îl auzi strigând-o pe nume. Şi îl auzi pe Ford vorbindu-i lui Ken şi surprinse doza suplimentară de prosteală din vocea lui:

– Spock, stai pe loc. Aşadar aţi bătut tot drumul de le New York City?

– Cilla. *Cara.* Lasă-mă să...

– Îndrăzneşte să mă atingi, Mario, şi-ţi jur că te pun la pământ.

– De ce eşti aşa supărată? Din vocea lui răzbătea un amestec de părere de rău şi nedumerire. Asta este o şansă extraordinară. Eu nu fac altceva decât să-ţi urmăresc interesele.

Ea se opri brusc, luptându-se cu nervii pe cale să izbucnească.

– S-ar putea ca tu chiar să crezi sincer asta. Dar eu pot să-mi urmăresc singură interesele şi fac asta de o bucată bună de timp.

– Scumpo, ai fost impresariată în mod greşit. Altminteri ai fi o mare vedetă în ziua de azi.

– Aş fi putut fi un star dacă aş fi avut talentul şi aptitudinile necesare. Ascultă bine ce-ţi spun: nu vreau

să fiu nu ştiu ce mare vedetă. Nu vreau să urc pe scenă. Nu-mi doresc genul ăsta de slujbă. Nu-mi doresc genul ăsta de viaţă. Sunt fericită aici, Mario, dacă asta contează pentru tine. Sunt fericită cu ce am şi sunt din ce în ce mai fericită cu ceea ce sunt.

– Cilla, mama ta are nevoie de tine.

– Hai nu-ncepe cu de-astea.

Se întoarse într-o parte dezgustată.

– Ea ţine morţiş s-o facă. Şi cei care o susţin ar fi atât de mulţumiţi să includă partea asta în spectacol. Ea e atât de...

– Nu pot s-o fac, Mario. Şi n-o s-o fac. Nu încerc s-o fac pe imposibila şi inabordabila. Nu pot şi gata. Nu am chestia asta în sânge. Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine înainte să vii încoace şi să-l aduci şi pe el. Şi ar trebui să mă *asculţi* când spun nu. Eu nu sunt Dilly. Nu mă prostesc, nu mă joc. Iar ea şi-a epuizat deja toate argumentele care ar mai fi putut să mă facă să mă simt vinovată faţă de ea. Nu fac asta pentru ea.

Faţa lui, vocea lui nu exprimau nimic acum în afară de tristeţe:

– Eşti foarte dură, Cilla.

– OK.

– Este mama ta.

– Asta aşa este. Ceea ce mă face pe mine oare ce? Să vedem... Fiica ei. Poate că de data asta – de data asta – ar putea să se gândească şi ea la ce am eu nevoie, la ce vreau eu. Ridică o mână. Crede-mă, dacă o să mai spui ceva, indiferent ce, n-o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile. Rezumă-te la ce-ai spus deja. Eşti suficient de deştept pentru asta. Spune-i maică-mii că n-am nici un fel de resentimente, că-i urez noroc. Şi vorbesc serios când spun asta. Dar asta-i tot ce pot să-i ofer.

El clătină din cap aşa cum ar fi făcut un om mare în faţa unui copil supărat. Se îndepărtă în pantofii lui ireproşabili şi se urcă împreună cu Ken în limuzina cea mare cu care veniseră, după care se îndepărtară.

Ford veni agale spre ea, uitându-se lung la hambar în timp ce Spock se freca de picioarele Cillei.

– Roşul ăla o să arate bine.

– Îhm. N-ai de gând să întrebi ce-a fost toată faza aia?

– Am prins ideea de fond. Ei vor, tu nu. Ei au insistat, tu n-ai cedat. Ei te-au enervat, ceea ce este în regulă. Însă în cele din urmă toată tărăşenia asta te-a întristat. Ceea ce nu mai este în regulă. Aşa că nu-mi pasă de ei sau de ce anume vor ei. Nu pot decât să spun să-i ia dracul şi că roşul ăla arată bine pe măsură ce este întins pe hambar.

Asta o făcu să zâmbească.

– E foarte bine să te aibă omul prin preajmă, Ford. Se aplecă şi îi ciufuli blana lui Spock. Pe amândoi. Pe vremea când eram în L.A., aş fi plătit câteva sute de dolari pentru genul ăsta de terapie.

– O să te taxăm. Între timp, de ce nu-mi arăţi ce se întâmplă azi pe-aici?

– Hai pe capul faianţarului. Până acum este favoritul meu.

Îl luă pe Ford de mână şi intrară în casă.

capitolul 14

Când Cilla îi arătă lui Dobby modelul pe care îl voia pentru medalioanele de tavan, omul se scărpină în barbă. Iar ea văzu cum buzele i se încreţesc la colţuri.

– Ceva în formă de trifoi, spuse ea.

– Am băut la vremea mea câteva beri de ziua sfântului Patrick. Ştiu că-s frunze de trifoi.

– Am tot încercat cu alte simboluri. Mai formale sau mai subtile, mai elaborate. Însă m-am gândit, la naiba cu astea!, îmi plac frunzele de trifoi. Sunt simple şi norocoase. Cred că Janet s-ar fi dat în vânt după ele.

– Da, cred că da. Ei păreau să-i placă lucrurile simple atunci când stătea pe-aici.

– Poţi să le faci?

– Nădăjduiesc că da.

– O să vreau trei. Ideea în sine îi dădea ameţeli ca unei puştoaice. În plus, trei este un număr norocos. Unul pentru sufragerie, unul pentru dormitorul principal şi unul aici în camera de zi. Trei cercuri din frunze de trifoi pentru fiecare. Nu mă aştept neapărat să văd uniformitate, ci mai degrabă simetrie. O să las asta pe seama ta, spuse ea când el dădu aprobator din cap.

– Îmi place să lucrez în locul ăsta. Am senzaţia că mă întorc în timp.

Se aşezară la o masă improvizată, făcută dintr-un placaj pus peste două capre de tăiat lemne. Ea îi adusese şi lui un pahar de ceai şi băură împreună în timp ce Jack termina ultimele reparaţii la tencuială.

– Ai văzut-o pe-aici, când venea să stea la fermă?

– Câteodată. Avea întotdeauna o vorbă de spus pentru toată lumea. Îţi zâmbea cu zâmbetul acela al ei şi îţi spunea „bună, ce mai faci".

– Dobby, în acele ultime zile când a fost ea aici, existau cumva zvonuri despre ea cum c-ar fi... prietenă cu un bărbat de-aici, cu un localnic?

– Vrei să spui să fie înamorată de unul?

„Înamorată", se gândi Cilla. „Ce mod frumos de a o spune."

– Da, asta vreau să spun.

Ridurile şi cutele de pe faţa lui se adânciră când începu să cumpănească acest aspect în minte.

– Nu pot să spun aşa ceva. După ce-a murit şi toţi reporterii ăia au dat buzna aici, unora dintre ei le făcea plăcere să spună asta. Însă ei spuneau tot felul de lucruri, şi majoritatea n-aveau nici pe departe ceva în comun cu adevărul.

– Ei bine, eu am nişte informaţii care mă fac să mă gândesc c-a fost înamorată de cineva. Foarte înamorată. Poţi să te gândeşti la cineva cu care ea să-şi fi petrecut timpul în ultimul an, în ultimul an şi jumătate? Venea destul de des pe-aici în perioada aceea.

– Așa e, încuviință el. S-a spus, după ce-a murit băiatul ei, că are de gând să vândă locul ăsta. Că nu mai voia să vină aici. Însă n-a vândut. Dar n-a mai dat petreceri și nici n-a mai invitat alți oameni. Nu și-a mai adus niciodată fata aici – și-aici ar fi vorba de mama ta – asta după câte am văzut sau am auzit eu. Din ce pot să-mi aduc cel mai bine aminte, venea singură. Dacă cineva ar fi văzut-o cu vreun bărbat de pe-aici, crede-mă că nu le-ar fi tăcut fleanca.

– Pe vremea aia nu erau prea mulți oameni prin jur care să trăncănească, comentă Jack în timp ce își aranjă mistria. Vreau să spun că nu erau atât de multe case în jurul fermei de-aici. Nu-i așa, bunicule?

– Asta cam așa e. Pe vremea aceea nu erau case pe câmpul de peste drum. Au început să le construiască, din câte bănuiesc, în urmă cu vreo douăzeci și cinci sau treizeci de ani, când cei din familia Buckner și-au vândut ferma.

– Așadar, nu existau vecini în apropiere.

– Presupun că familia Buckner era cea mai apropiată. Cam la vreo patru sute de metri distanță.

Și acesta era un lucru interesant, hotărî Cilla. Cât de greu ar fi să ai o relație amoroasă secretă când nu erau nici un fel de vecini băgăcioși care să tragă cu ochiul pe fereastră? Cei din mass-media ar fi reprezentat o provocare în plus, însă reporterii nu stăteau chiar șapte zile din șapte pe marginea drumului când Janet venea la fermă.

Potrivit celor citite sau auzite, Janet fusese expertă în a ține secrete anumite părți ale vieții ei private. După moartea ei, faptele, concluziile eronate, zvonurile, secretele și insinuările abundaseră din plin.

Și cu toate acestea, se gândi Cilla, identitatea ultimului iubit al lui Janet rămânea necunoscută. Și oare cât de mult, se întrebă ea, își dorea în realitate să facă lumină cu privire la acest aspect din viața bunicii sale?

Suficient de mult, admise ea. Răspunsul la această simplă întrebare putea în cele din urmă să îi clarifice cealaltă întrebare mai mare.

De ce murise Janet Hardy la doar treizeci şi nouă de ani?

Cilla descoperi că aducerea lui Steve acasă o umplea de emoţie, dar şi de spaimă. El era în viaţă şi considera că e suficient de întremat ca să părăsească spitalul. Cu numai două săptămâni înainte, ea stătuse lângă patul lui, încercând să-l facă să iasă din comă. Acum stătea lângă el în timp ce el studia casa de la fermă. Se sprijinea într-un baston, avea o şapcă de baseball pe cap, ochelari fumurii la ochi şi hainele îi atârnau puţin de la cât slăbise în spital.

Ea dorea să-l bage mai repede în casă, în pat. Şi să-l hrănească cu supă.

Groaza venea din faptul că se tot întreba dacă era suficient de competentă ca să-l îngrijească.

– Nu te mai holba atâta la mine, Cill.

– Probabil c-ar trebui să intri în casă, să nu te bată soarele.

– Am stat deja prea mult înăuntru, ferit de soare. Mă simt bine aici, afară. Îmi place hambarul. Hambarele ar trebui întotdeauna să fie roşii. Unde mama naibii este toată lumea? Este miezul zilei şi nu-i nici o camionetă, n-aud nici un zgomot.

– Le-am spus tuturor muncitorilor să nu mă includă în programul lor de azi. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de puţină linişte şi pace.

– Iisuse, Cilla, când am vrut eu vreodată linişte şi pace? Tu eşti cea care a vrut asta.

– Bine, eu am vrut să fie linişte şi pace. Acum mergem în casă. Arăţi cam slăbit.

– Cam asta e, zilele astea. Mă descurc, se răţoi el când ea dădu să îl apuce de braţul liber.

Reuşi să urce scările de unul singur şi să parcurgă veranda.

Încruntătura îi dispăru când intră în casă şi îşi aruncă privirea în jur.

– Tencuiala arată bine. Fiindcă ai desfiinţat uşa aia de-acolo şi ai lărgit deschiderea propriu-zisă, totul este perfect. Spaţiul este mult mai fluid acum.

– Mă gândesc să folosesc zona aia ca pe un spaţiu în care să-ţi petreci timpul mai ales dimineaţa. Are o lumină foarte plăcută. După care mai târziu, dacă o să mai am chef, aş putea să adaug un solariu, cu jacuzzi, câteva aparate de fitness şi nişte plante frumoase. Undeva spre finalul renovării.

– Fii amabilă.

Şi fiindcă auzi încordarea din vocea lui, aproape că dădu să-l bage cu forţa în pat. În schimb, abordă o tactică diferită. Primul pas era să îl ducă la etaj.

– Am făcut o grămadă de lucruri la etaj. Dormitorul principal e chiar aproape de final. Şi trebuie să-l vezi.

Treptele acestea fură mai lungi. Ea simţi cum partea lui mai slăbită, cea stângă, începe să tremure în timp ce urcau pe scări.

– Ar fi trebuit să acceptăm oferta făcută de Ford. Te-ai simţi mai bine şi mai confortabil la el acasă.

– Pot să urc nişte nenorocite de trepte. Mă cam doare capul, asta-i tot. Şi asta e ceva normal câteva zile.

– Dacă vrei să te întinzi.... Am pastilele tale chiar aici.

– Nu vreau să mă întind. Nu încă.

Îi împinse într-o parte mâna pe care i-o oferea ea. Din nou, o parte din încordarea de pe chip i se atenuă în momentul în care studie noul spaţiu alocat dormitorului.

– Întotdeauna ai avut un ochi bun. Linii cursive, lumină ca lumea. Şi un super dressing, păpuşă.

– Cel mai bun prieten al unei fete. Am încropit ieri partea cu sertare şi tot tacâmul. Deschise uşa şi făcu un gest teatral, larg.

– Lambriuri din lemn de cedru. Bună treabă.

– Am învăţat de la cei mai buni.

El se întoarse într-o parte și se duse șchiopătând ușor spre baie, însă ea îi văzuse deja privirea din ochi.

– Ce este? Ce este în neregulă?

– Nimic. Are un aer sexy, de primă clasă, spuse el despre baie. Stil Deco. Cărămizi de sticlă pentru peretele dușului? Când te-ai hotărât să faci asta?

– O schimbare de ultim moment. Mi-a plăcut efectul și felul în care arată cu plăcile albe și negre. Renunță și doar își sprijini fruntea pe umărul lui. Te rog să-mi spui ce-i în neregulă.

– Dacă nu o să mai pot să fac niciodată asta? Dacă n-o să mai pot să mânuiesc sculele și uneltele? Îmi trebuie mai mult timp de gândire acum, iar durerile astea de cap aproape că mă dărâmă.

Ea își dori să-l oprească, să-l îmbrățișeze, să se ghemuiască la pieptul lui ca să-l aline. În schimb, îl apostrofă aparent iritată.

– Steve, e prima ta zi în care ai ieșit din spital. Ce credeai, c-ai putea să ieși afară cu vreun ciocan în mână?

– Ceva de genul.

– Te-ai pus pe picioare. Poți să vorbești cu mine. Doctorul a spus că o să dureze ceva timp. Exact cum a spus că deja ai avut parte de-o recuperare surprinzătoare și există toate motivele să credem că o să-ți revii complet.

– Ar putea să dureze luni întregi. Chiar și ani. Și nu pot să-mi aduc aminte. O doză de teamă se adăugă frustrării sale evidente. Fir-ar să fie, nu pot să-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în noaptea aia după ce-am plecat de-aici. Nu-mi amintesc că m-am dus la bar sau c-am fost în oraș, sau că am condus-o pe Shanna acasă, așa după cum spune ea. Totul parcă mi-e șters din minte. Nu-mi amintesc să mă fi suit pe motocicletă. Nu-mi amintesc să mă fi gândit c-aș putea s-o pun cu Shanna, tipa cu ochii ăia mari căprui și un fund beton. Următorul lucru pe care mi-l amintesc ești tu țipând la mine și fața ta aplecată peste a mea. Tot ce-a fost între momentele astea două a dispărut. Pur și simplu a dispărut.

Ea ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi fost nici o problemă.

– Dacă o să uiţi ceva, atunci asta ar fi noaptea aceea.

El îi zâmbi uşor:

– Tu chiar eşti o afurisită de rază de soare, nu-i aşa? O să mă bag în pat pentru o vreme, o să iau nişte medicamente şi o să încerc să dorm.

– O idee foarte bună.

El o lăsă să îl sprijine, să-i preia greutatea şi să-l conducă spre camera de oaspeţi. După care se opri în pragul uşii. Pereţii erau vopsiţi într-un albastru odihnitor, fără accente puternice, la fel cum erau şi lambriurile. Ramele originale din lemn de nuc, curăţate şi restaurate cu propriile ei mâini, încadrau ferestrele. Parchetul strălucea, cu o nuanţă profundă, bogată şi lucioasă. Tăbliile din fier de la ambele capete ale patului, cositorite, se asortau cu cuvertura matlasată simplă, cu alb şi albastru, cu covorul cu steluţe având o bordură de culoare albastră. Nişte margarete albe ieşeau înalte şi vesele dintr-o vază de cobalt de pe măsuţa din faţa ferestrei.

– Ce naiba-i asta?

– O surpriză. Cred că măcar pe alocuri aranjamentul e mult mai atrăgător decât o cameră de spital.

– E-o cameră minunată. Chiar şi când o împunse cu un deget, plăcerea strălucea pe faţa lui. Cum de ţi-a trecut prin cap să termini podeaua numai într-o singură cameră?

– Mă gândesc că-i plăcut să vezi o cameră terminată sau aproape terminată. Mai am nevoie de nişte tablouri pe pereţi şi trebuie să montez şi restul decoraţiunilor de lemn, dar altfel totul pare în regulă. Şi ia uită-te aici.

Deschise un şifonier vechi şi scoase la iveală un televizor cu ecran plat.

– Ai şi cablu.

Îi zâmbi larg.

– Televiziune digitală, la insistențele lui Ford. Baia este și ea terminată. Și arată bine dacă este să mă întrebi pe mine.

Steve se așeză pe marginea patului.

– Dacă faci reabilitarea casei așa o să dai peste cap tot programul.

– Nu mă grăbesc.

Ea îi turnă un pahar dintr-o carafă pe care o pusese pe noptieră, după care scoase flaconul cu pastile.

– Dă-l peste gât, pe urmă te dezbrăcăm și în pat cu tine.

În ochii lui se zări o sclipire aproape insesizabilă.

– Pe vremuri te-ai fi băgat și tu cu mine, păpușă.

– Asta era pe vremuri.

Se aplecă pentru a-i scoate pantofii.

– Vreau ca muncitorii ăia să se întoarcă mâine aici.

– Cine te-a făcut șef de șantier?

Ridicându-se, ea îi făcu un gest să-și ridice brațele. Însă zâmbi în timp ce îi scotea bluza.

– O să se întoarcă. Voiau să-ți organizeze o petrecere de bun venit. Cu bere și sendvișuri. Am reprimat din față ideea. Bănuiesc că n-ar fi trebuit s-o fac.

– Nu cred că-s gata să petrec.

El se lăsă pe spate, astfel încât ea putu să îi scoată blugii.

– Ziua în care sunt cu o femeie care mă dezbracă și nu vrea să-i returnez această favoare nu este ziua ideală pentru o petrecere.

– Îți dau o săptămână. Incapabilă să se abțină, îl mângâie pe obraz. Am auzit cum le-ai vrăjit pe toate asistentele de la spital.

– Era de așteptat. L-am sărit pe Mike. Îi zâmbi cu un zâmbet palid. Nu c-ar fi ceva în neregulă cu asta.

Ea pregăti rapid patul, îl ajută să se bage cu grijă în el, trase jaluzele, îi luă șapca de pe capul ras. Imaginea calotei netede, mutilată de linia formată de copci, o răscoli dureros cu un fior pe care îl resimți parcă în toate celulele corpului ei.

– O să mă duc jos să mă ocup de niște hârtii. Dacă ai nevoie de ceva nu trebuie decât să strigi. Dacă vrei să te uiți la televizor, uite telecomanda. Orice ai vrea, Steve, sunt aici.

– Doar de câteva ore de somn pentru moment.

– OK.

Îl sărută pe frunte, după care ieși fără zgomot afară.

Rămas singur, el se uită fix în tavan. Și, oftând, închise ochii.

Cilla își luă laptopul afară ca să lucreze. Deși în prima oră se duse pe furiș de două ori până sus să verifice ce face Steve, apoi se concentră pe inventarierea chitanțelor și calcularea diferitelor proiecții de costuri. Când auzi scrâșnetul pietrișului pe alee, își ridică privirea și îi văzu pe Ford și pe Spock.

– Bună, vecino! strigă el. Bănuiesc că, dacă stai aici afară, eroul nostru proaspăt reîntors e bine.

– Doarme. Se uită la ceasul de la mână. Dumnezeule, cum de s-a făcut ora cinci?

– Pământul se mișcă pe orbită în jurul soarelui în timp ce se învârte simultan în jurul propriei axe, așa că...

– Deșteptule!

– Da, eu-s ăla. Și că tot veni vorba. Scutură geanta pe care o ducea în mână. Am ceva pentru Steve. Niște DVD-uri, că știu că i-ai pus toate cele în cameră.

Cilla își înălță capul.

– DVD-uri? Porno?

Sprâncenele lui Ford se unire brusc.

– Porno este un cuvânt atât de dur. Așa și sună când îl rostești. Silabele alea scurte și parcă răstite. *Spider-Man*, setul cu trei filme. Mi s-a părut ceva potrivit. Și încă alte câteva care implică femei goale și motociclete, pe care le-aș numi distracție pentru adulți. Spock le-a ales pe-astea.

Ea își coborî privirea spre câine, care își înclină capul într-o parte părând complet inocent.

– Sunt sigură că Steve o să le aprecieze.

– Spock crede că *Sleazy Rider* a fost foarte subestimat.

– O să-l cred pe cuvânt.

Ea auzi prima pașii și sări în picioare. Deschise larg ușa de plasă în momentul în care Steve se întinse să facă același lucru din interior.

– Te-ai trezit. De ce nu m-ai chemat? N-ar fi trebuit să cobori treptele de unul singur.

– Sunt bine. N-am nimic. Ford.

– Mă bucur să te văd ieșit din spital.

– Chiar mi-e bine. Bună, Spock. Salut, băiete.

Se așeză pe unul dintre scaunele de plastic de culoare albă, mângâind câinele, care își pusese labele din față pe genunchiul lui Steve.

– Arăți mai bine acum, decise Cilla.

– Pastile magice și somn. Dorm ca un copil de trei ani zilele astea, dar se pare că funcționează.

– Probabil că ți-e foame. Ce zici dacă mă duc să-ți fac ceva de mâncare? Ceva de băut? Mă duc să-ți...

– Cill. Dădu să îi spună să nu se deranjeze, după care se răzgândi. Mda, nu mi-ar strica un sendviș sau ceva de genul. Dar nu mâncare de spital sau nu știu ce mâncare de fițe. Poate poți să pregătești ceva pentru noi toți.

– Desigur. Lăsați-mă câteva minute, sunt gata imediat.

Când ea dădu buzna înăuntru, Steve clătină din cap.

– A luat-o complet razna, frate.

– Zi mersi că am convins-o să nu-ți aducă o oală de noapte în cameră.

– Îți rămân dator. Ce-ai în geantă?

Ford i-o dădu, iar după o privire rapidă, Steve îi zâmbi larg:

– Acum mai stăm și noi de vorbă. Mulțumesc. Ia ascultă, trebuie să fac mișcare. Mergi cu mine la o plimbare pe-aici, prin jur?

– OK.

Ford așteptă până când Steve coborî singur pe scări, după care se îndepărtară amândoi de casă.

– Te preocupă ceva?

– O grămadă de rahaturi, frate. Am momente pe care nu mi le amintesc şi altele pe care le văd încă în ceaţă. Poliţiştii n-au descoperit nimic, nu-i aşa?

– În câteva cuvinte, cam asta ar fi concluzia.

– Din câte se pare, a fost genul de chestie care nu se întâmplă decât o singură dată. Pur şi simplu ghinion. Vreau să spun că nu s-a mai întâmplat nimic de când...

– Nu.

Steve se uită îndelung la profilul lui Ford.

– Mi-ai spune fără menajamente dacă ar fi ceva?

Ford se gândi la portiera de la camioneta Cillei, însă alungă asta din minte.

– N-a mai intrat nimeni prin efracţie în hambar, n-a creat nimeni nici un fel de probleme la casă.

– Tu ai stat aici cât am fost în spital. Am auzit ceva despre asta.

– Hei. În sacul meu de dormit.

– Deci, nu te-ai culcat cu Cilla?

– Nu încă, ca să fiu mai precis.

– Dar îţi place şi eşti în continuare interesat de ea. Uite ce e, sigur că e treaba ta şi treaba ei şi toate aiurelile alea care se spun de obicei, însă întreb fiindcă trebuie să ştiu dacă o să ai grijă de ea când plec.

Ford se opri în momentul în care Steve făcu asta.

– Te duci undeva?

– Ei nu i-am spus încă nimic. Aveam de gând s-o fac când ne-am întors de la spital, însă Dumnezeule, ea a pregătit camera aia pentru mine! Mi-a pus până şi flori. Oh, şi mulţumesc că ai insistat pentru faza cu cablul.

– Era firesc.

Dând din cap aprobator, Steve porni din nou.

– Ideea e c-ar fi trebuit să plec, să mă întorc săptămâna trecută, cel mai târziu. Planurile s-au schimbat din cauza operaţiei pe creier. Aş mai sta dacă aş crede că ea mai are nevoie de mine ca să supervizez lucrările sau dacă aş putea să-i dau o mână de ajutor. Dar poate să-şi poarte de grijă de una singură, asta-i cât

se poate de adevărat, însă... La naiba, poate că-i vorba de experiența prin care am trecut, de faptul c-a fost cât pe ce să mor. Indiferent cum ar fi, vreau să mă duc acasă. Vreau să stau pe plajă, să mă scald în razele soarelui. Însă am nevoie să știu că cineva are grijă de ea și o apără.

– O apăr eu, Steve.

Steve se opri să se uite la hambar.

– Mi-a spus că tu ai cumpărat vopseaua. În timp ce eu încă eram în comă. Dădu din cap cu mulțumire. Ești grozav, Ford. Nu ești absolut deloc genul pe care ea în mod normal l-ar lăsa să se apropie de ea. Este vorba doar de timp. Îi plac lumânările. Asta când îți iese pasiența, adăugă Steve. Îi place să aibă o grămadă de lumânări în jur. N-o deranjează nici muzica. Nu are nevoie de ea, așa cum se întâmplă cu unele, dar îi place. Cu luminile aprinse, cu luminile stinse, se simte bine oricum ar fi. Dar chiar ia în serios treaba cu lumânările.

Ford își drese vocea.

– Apreciez toate aceste mici ponturi. Cum te întorci în L.A.?

– Doctorul vrea să mă vadă vineri, așa că o să rămân până sâmbătă. Am un prieten în New Jersey care vine încoace cu rulota. O să mă ia pe mine și motocicleta și o s-o pornim spre coasta de vest. Ei să nu-i spui nimic, OK? Vreau să-i spun eu însumi.

Cilla fluieră de pe verandă:

– Hei, băieți, nu vreți să mâncați?

Răspunsul lui Spock fu să fugă spre ea ca și cum ar fi avut scăpărici în călcâie.

– Munții sunt super, comentă Steve în timp ce se întorceau. Asta este unul dintre motivele care au împins-o spre est. Mi-a spus că în mijlocul munților i se pare că e acasă. Mie? Mi-e dor de ocean. Îl înghionti pe Ford cu cotul. Și de femeile în bikini foarte, foarte mici.

Cilla dormi prost, cu o ureche ciulită, ca să-l audă pe Steve, şi cu mintea preocupată cu faptul că el plănuia să plece nu peste mult timp.

Cum putea să aibă grijă de el dacă el se afla la aproape cinci mii de kilometri distanţă?

Abia ieşise de-o zi din spital şi plănuia să facă o călătorie aşa de lungă, în care să străbată ţara la propriu. Într-o rulotă? Aducea atât de mult cu *stilul lui*, se gândi ea în timp ce se zvârcolea şi se întindea la loc pe spate. Întotdeauna trebuia să se mişte, să nu stea niciodată într-un singur loc prea mult timp. De aici venea şi chestia cu casele pe care le cumpăra ca să le renoveze şi mai apoi să le revândă, îşi reaminti ea. Nu trebuie să te stabileşti într-una anume dacă tot continui să le schimbi.

Însă el n-ar fi ascultat nici un fel de considerent pe tema aceasta. Iar faptul că *într-adevăr* abia ieşise din blestemăţia aia de spital făcea imposibilă orice fel de constrângere mai fermă din partea ei. Cine avea să verifice ce face de trei ori pe noapte aşa cum făcuse ea? Şi el fusese în regulă când o făcuse. Dar dacă n-ar fi fost?

Ea se zvârcoli din nou, îşi lovi perna cu pumnul. Şi renunţă.

Oricum era cât pe ce să se crape de ziuă. Avea să se ducă să mai verifice din nou ce face după care voia să coboare şi să facă nişte cafea. Era momentul ei de linişte afară înainte ca echipele de lucru să înceapă să se adune.

În momentul în care îl auzi pe Steve sforăind înainte să ajungă la uşa camerei lui, se duse direct spre bucătărie ca să pună de cafea. În câteva luni, se gândi ea, va avea o bucătărie adevărată. Cu echipamentele şi aparatele electrocasnice vechi recondiţionate, cu blaturi şi dulapuri de bucătărie. Cu veselă adevărată. Şi a naibii să fie dacă nu se va răsfăţa cu un espressor fiţos.

Poate că avea să înveţe cu adevărat să şi gătească. Era absolut convinsă că Patty putea să o înveţe nişte chestii elementare. Nimic fantezist şi de mare excepţie în arta

culinară. Încercase să facă asta şi dăduse greş în mod spectaculos. Nu avea nevoie de nimic altceva decât de un sos de roşii simplu, pentru paste, sau carne cu cartofi. Sigur că putea să înveţe şi cum se prepară un piept de pui.

Asta îndată ce casa avea să fie terminată, îşi promise în sinea ei. Îndată ce avea să-şi ia licenţa de antreprenor în construcţii, urma să-şi pornească propria afacere şi să-şi stabilească propria rutină. Urma să înveţe să gătească în loc să trăiască în continuare cu sendvişuri, supă la cutie şi mâncare de luat la pachet.

Se duse cu cafeaua afară, inspirându-i aroma, în timp ce primele raze de lumină palidă se întindeau pe deasupra noii sale grădini, pe deasupra pământului proaspăt săpat. Sorbi încetişor din ceaşcă în timp ce ceaţa se ridica de pe heleşteul ce aştepta încă să fie curăţat.

În fiecare zi, se gândi ea. Voia să facă asta în fiecare zi. Să iasă din casa ei în lumina blândă şi adormită a zorilor şi să vadă ce tot ce se putea vedea, tot ce făcuse acolo. Tot ce îi fusese dat.

Indiferent cât îi plătise mamei sale pentru locul acesta, pentru viaţa asta, nu conta. În lumina aceea blândă şi adormită, ştiu că tot ce putea să vadă, să miroasă şi să atingă era de fapt un cadou din partea bunicii sale pe care nu o cunoscuse vreodată.

Probabil că şi ea îşi băuse cafeaua în timpul unei plimbări matinale, se gândi Cilla în timp ce cobora de pe verandă. Se spunea că era o persoană matinală, obişnuită cu ritmul trepidant şi solicitant al filmărilor. Începute adesea în zori.

Şi prelungite adesea *până* în zori, admise Cilla. Însă aceasta era altă latură a acestei femei. Fata petrecăreaţă, regina Hollywoodului, vedeta care bea prea mult şi care se baza mult prea mult pe pastile.

În dimineaţa aceea liniştită, Cilla îşi dori compania lui Janet Hardy care se îndrăgostise de această părticică de Virginia. Care adusese acasă o corcitură de căţel şi pusese să i se planteze trandafiri sub geam.

Hambarul cel mare și roșu o făcu să zâmbească în timp ce se plimba în jurul casei. Banda de culoare galbenă a poliției dispăruse, iar lacătul era ferm la locul lui. Iar Steve, se gândi ea, sforăia în frumosul pat de fier forjat din camera la fel de frumoasă de la etaj.

Coșmarul se încheiase. O persoană în căutare de vechituri valoroase și care se panicase. Poliția credea că așa stăteau lucrurile, așa că cine era ea ca să se împotrivească? Dacă ea dorea să rezolve un mister de ordin personal, acesta avea să fie legat de autorul scrisorilor din interiorul lui *Gatsby*. Și astfel, urma să pună la locul ei altă piesă din acest puzzle numit Janet, pentru propria cunoștință. Propria istorie.

Lumina începea să crească în intensitate pe măsură ce ea se apropia de partea din față a casei. Cântecul păsărelelor îndulcea aerul în aceeași măsură în care o făceau parfumul trandafirilor și al pământului proaspăt săpat. Roua îi gâdila răcoritor picioarele goale. Îi făcea o plăcere mai mare decât putea spune să știe că mergea pe propria proprietate, prin iarba plină de rouă, îmbrăcată în tricou și pantaloni de pijama din bumbac.

Și că nimănui nu-i păsa de asta.

Își termină cafeaua pe veranda din fața casei, uitându-se peste pajiștea de dinaintea ei.

Zâmbetul îi păli încetul cu încetul, transformându-se într-o încruntătură nedumerită în timp ce scruta cu privirea zidul de piatră din față.

Unde erau copăceii? Trebuia să poată vedea vârfurile arcuite ale cireșilor de acolo, de pe verandă. În timp ce încruntătura i se adâncea, își puse cana pe balustradă și coborî scările ca să meargă de-a lungul peluzei pe lângă poteca din pietriș.

După care o luă la fugă.

– Nu. Fir-ar să fie, nu!

Copăceii ei zăceau pe fâșia îngustă de verdeață dintre zidul de piatră și marginea drumului. Trunchiurile lor subțiri purtau urmele vizibile ale unui topor. Probabil că nu durase mult ca să fie doborâți, se gândi ea în timp

ce se aplecă să-şi treacă degetele peste frunze. Cel mult trei sau patru lovituri de topor.

Şi nu ca să fie furaţi. Săpatul ca să îi scoată din pământ ar fi durat mai mult şi ar fi necesitat un surplus de efort. Ci ca să fie distruşi. Să fie ucişi.

Josnicia actului de vandalism îi strânse stomacul într-un amestec de amărăciune şi furie. Nu fusese nici un căutător de vechituri, se gândi ea. Nici copii. Fusese avertizată că din când în când copiii obişnuiau să mai lovească în cutiile poştale înşirate de-a lungul drumului. Copiii nu îşi luau răgazul necesar să ciopârţească nişte copăcei ornamentali.

Ea se ridică pentru a trage prelung aer în piept şi se uită la ciotul rămas în pământ al unuia dintre copăceii răpuşi. Îşi ţinu respiraţia. Tremura din tot trupul, din cauza aceleiaşi combinaţii de amărăciune şi furie.

Nişte vopsea neagră pângărea zidul vechi de piatră cu acest mesaj hidos:

DU-TE ÎNAPOI LA HOLLYWOOD TÂRFĂ!
TRĂIEŞTI CA O JAPIŢĂ, MORI CA O JAPIŢĂ

– Lua-te-ar dracu', îşi spuse ea în barbă. Fir-ai să fii, Hennessy, şi lua-te-ar dracu' de o mie de ori!

Impulsionată de un val de furie, acum, furie adevărată, se duse valvârtej spre casă ca să sune la poliţie.

Cu ochii injectaţi, Cilla îi avertiză pe toţi membrii echipei de lucrători că oricine îi va spune ceva lui Steve despre povestea cu copacii şi zidul din piatră va fi concediat pe loc. Fără nici un fel de excepţii, fără nici un fel de scuze.

Îi ceru lui Brian să se ducă înapoi la pepinieră. Voia să fie plantaţi alţi doi copăcei şi îi dorea plantaţi chiar în ziua aceea.

Până la ora zece, când poliţiştii veniseră şi plecaseră, sigură de faptul că ameninţarea ei va fi crezută şi că echipa de lucrători îl va ţine pe Steve ocupat înăuntru, în casă, se duse cu zidarul ca să cureţe zidul din piatră.

Ford o văzu frecând zidul când ieşi afară cu o cană de cafea în mână. Şi văzu mesajul împroşcat pe el. Aşa cum făcuse şi ea mai devreme, îşi lăsă cafeaua pe balustrada verandei şi o luă la fugă spre ea în picioarele goale.

– Cilla.

– Să nu-i spui lui Steve. Ăsta-i primul lucru. Nu vreau să-i spui o vorbă lui Steve despre asta.

– Ai sunat la poliţie?

– Au fost deja aici. Nu că mă aştept să aibă vreun rost. Probabil c-a fost Hennessy, trebuie să fi fost nemernicul ăla. Dar dacă nu-i descoperă vopsea neagră şi aşchii din lemn sub unghiile lui nenorocite, ce-o să poată face în privinţa asta?

– Lemn...

Văzu cioturile copăceilor şi înjură.

– Stai puţin. Stai să mă gândesc.

– N-am timp. Trebuie să curăţ *de tot* mizeria asta. Nu pot să risc să sablez cu nisip piatra asta. Este prea rugoasă. Ar strica piatra în sine, mortarul, ar putea face la fel de mult rău ca şi vopseaua asta idioată. Soluţia asta chimică este cea mai bună alternativă. Probabil că o să trebuiască să revopsesc tot zidul, dar e tot ceea ce pot să fac.

– Să freci zidul din piatră cu o perie?

– Exact.

Atacă în forţă litera T din TÂRFĂ ca şi cum ar fi atacat un duşman de moarte.

– Nemernicul ăla n-o să scape uşor cu asta. N-o să-mi murdărească şi nici n-o să-mi strice ce este al meu. Nu eu conduceam blestemata aia de maşină. Nici măcar nu mă născusem, pentru numele lui Dumnezeu.

– Iar el are cam optzeci de ani dacă e să fim sinceri. Mi-e cam greu să mi-l imaginez ciopârţind şi punând la pământ nişte copaci şi scriind pe un zid din piatră în miez de noapte.

– Atunci cine altcineva? Continuă în şoaptă spre Ford: Cine altcineva mă urăşte pe mine sau locul ăsta aşa cum o face el?

– Nu știu. Dar ar fi bine să încercăm să aflăm.

– Asta-i problema mea.

– Nu te prosti.

– Este numai problema mea, zidul meu, copacii mei. Eu sunt japița.

El îi înfruntă privirea pătimașă cu o uitătură calmă, imperturbabilă.

– În momentul de față nu te-aș contrazice cu privire la ultima remarcă, însă ce să spun despre restul? Prostii. Nu vrei să-i spui lui Steve, bine. Am prins ideea. Dar eu nu plec de-aici. Eu nu mă întorc nici la L.A., nici în altă parte. Ford o apucă de braț și o întoarse cu fața spre el. Eu sunt aici și aici rămân. Să mă ocup de chestiunea asta.

– Și eu încerc, la rândul meu, să mă ocup de asta și de faptul că cel mai bun prieten al meu pleacă când abia dacă poate merge mai mult de cinci metri odată. Încerc să mă ocup de faptul că vreau să-mi fac o viață pe care nu mi-am dat seama că mi-o doresc până acum câteva luni. Nu știu de cât de multe altele mai pot să mă ocup.

– O să trebuiască să-mi faci și mie loc. Îi încadră fața cu palmele și o sărută apăsat. Mai ai o perie?

capitolul 15

Cilla trudi la operațiunea aceea îndelungată și dificilă cea mai mare parte a zilei, cu excepția pauzelor făcute pentru a se ocupa de munca deja programată. Se concentră în primul rând asupra obscenităților, întrucât oamenii încetineau sau pur și simplu opreau pe drum ca să comenteze sau să pună întrebări.

La un moment dat în timpul operațiunii, furia cumplită și arzătoare ce pusese stăpânire pe ea se mai domoli transformându-se într-o simplă frustrare. De ce trebuise nemernicul ăla să scrie atât de mult?

Se apucă din nou de treabă a doua zi dimineaţă, înainte să sosească zidarul sau oricine altcineva din echipa de lucrători. Doi copaci noi îi flancau intrarea. Acum se gândea la ei mai degrabă ca la un simbol sfidător decât ca la un ornament menit să placă privirii. Şi asta îi asigură energia necesară să continue.

– Bună.

Ea îşi ridică privirea şi îl văzu pe Ford, îmbrăcat cu nişte pantaloni de sport ponosiţi şi un tricou, stând pe marginea opusă a drumului cu Spock cu o bandană roşie pe cap, fremătând de nerăbdare, însă stând ascultător la picioarele sale.

– E cam devreme pentru tine, îi răspunse ea.

– Am pus ceasul să sune. Probabil că-i vorba de iubire. Vino până aici un minut.

– Sunt ocupată.

– Când nu eşti? Scumpo, mă oboseşte şi numai simplul fapt că te privesc. Haide, acordă-ţi un minut. Am şi cafea.

Ridică una din cănile uriaşe pe care le ducea cu el.

Pusese ceasul să sune, şi, deşi ea, una, nu prea ştia ce să creadă despre asta, îi era datoare. Şi pentru timpul pe care i-l alocase cu o zi înainte, chiar şi după ce ea fusese grosolană cu el şi îl tot repezise. Puse jos peria aspră şi traversă drumul.

El îi dădu cafeaua şi făcu un gest amplu spre gardul din piatră în timp ce ea îl mângâia pe Spock.

– Ia citeşte de-aici. Cu voce tare.

Ea ridică din umeri, se întoarse şi chiar în momentul în care luă o înghiţitură lacomă din cafea simţi în gât cum o străbate un fior uşor de râs.

– Du-te la Hollywood, trăieşte ca o piţă.

– Ca o piţă, se gândi el cu voce tare. Pot să folosesc asta. Mi se pare că tipul ăsta a încercat să te rănească şi să te intimideze, iar tu i-ai răspuns ridiculizându-l. Foarte bine.

– Da, este o expresie ridicolă, deşi seamănă cu „piţi". Bănuiesc că asta constituie un plus. Aproape c-am luat-o razna. Nu trebuie să te implici din nou în asta

şi azi, Ford. Cum o să mă faci o zeiţă războinică dacă nu te ocupi de altceva decât de ştersul de graffiti de pe ziduri?

– Proiectul acela decurge destul de bine. Pot să-ţi ofer vreo două zile înainte să mă întorc la treabă. Spock abia aşteaptă să fie ceea ce Brian şi Matt numesc un câine de povară. O să se ducă pur şi simplu peste drum să petreacă nişte timp cu băieţii. De aici şi bandana.

– Ştii, probabil că o să fac sex cu tine şi fără oferta de muncă manuală.

– Nu pot decât să sper. Îi aruncă un zâmbet degajat, fără nici un fel de insinuări. Ştii că m-aş fi oferit să muncesc chiar dacă n-aveai de gând să faci sex cu mine.

Gânditoare, ea luă o gură de cafea.

– Bănuiesc că asta ne face să fim chit. Mă descurc mai bine când suntem pe picior de egalitate. Bine.

Porni să traverseze drumul la loc, iar el şi Spock îşi potriviră pasul alături de ea.

– Tata a auzit despre asta şi m-a sunat aseară. Că ce-ar putea el să facă? Cum ar putea să mă ajute? Că de ce nu m-aş duce să stau la ei o vreme, până când poliţia rezolvă cazul şi află cine a făcut asta? Ceea ce, după câte se pare, hmm, n-o să se întâmple vreodată. După care m-a luat şi maică-mea vitregă la telefon. Vrea să mă ia la cumpărături.

– Ca să-ţi iei nişte piatră nouă pentru un alt zid? După ce îl cureţi, o să fie OK şi ăsta.

– Nu, nu-i vorba de zid. Îi trase un pumn uşor în joacă, după care îi dădu mănuşile de protecţie. Patty, Angie şi Cilla iau la rând magazinele de firmă. De parcă dacă o să mă duc să caut nu ştiu ce oferte de sezon o să-mi rezolve problema.

– Să înţeleg că nu te duci?

– N-am timpul sau dispoziţia necesară să caut pantofi sau o rochie de vară sexy.

– Pantofi roşii, rochie albă. Scuze, adăugă el ca răspuns la privirea ei imperturbabilă. Când mă gândesc la ceva, vizualizez în acelaşi timp imaginea.

– Aha. Ideea este că, probabil, nu sunt obișnuită cu oamenii care îmi oferă ceva – timp sau companie sau ajutor – fără să-mi ceară ceva în schimb.

– Ce păcat, probabil asta înseamnă să trăiești ca o piți.

Ea râse și începu să frece vopseaua.

– Du-te și joacă-te, îi spuse el lui Spock, care o zbughi spre casă cu bandana lui cea roșie.

– Încerc să învăț să accept ofertele fără cinismul meu persistent și atât de sâcâitor. O să dureze ceva timp.

El munci în liniște câteva momente.

– Știi ce văd când mă uit încoace?

– Camionete, un ditamai containerul de gunoi, o casă ce trebuie neapărat văruită?

– Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită.

– Cum? Unde? De ce?

– Mai întâi, risc să-mi știrbesc statutul de bărbat recunoscând că în copilărie mi-au plăcut genul acela de povești, la fel de mult ca și *Cavalerul Întunecat*, *X-Men* și-așa mai departe. Și să nu pierdem din vedere versiunea beton a celor de la Disney, cu Maleficent în postura unuia dintre cele mai infame personaje ale tuturor timpurilor. Oricum...

El ridică din umeri în timp ce ea continua să-l privească fix.

– Știi cum diabolica Maleficent a aruncat vraja și a înconjurat castelul cu hățișuri gigantice de măceș, cu acei spini imenși. Cum l-a transformat într-un loc întunecat și neprimitor ce închisese înăuntru atâta amărăciune și, ei bine, frumusețe.

– Da.

– Eroul a fost nevoit să se lupte și să se chinuie să-și croiască drum printre spini și tot felul de capcane, asta însemnând o grămadă de riscuri și de eforturi, însă când și-a atins țelul, castelul a revenit la viață. Și, după cum știi, pacea s-a instaurat în regat.

Ea freca gardul din piatră cu peria de sârmă.

– Trebuie să sărut prințesa?

– OK, deja am vizualizat o nouă imagine. Interesant. Există niște imperfecțiuni în ceea ce privește metafora în sine, însă, în esență, castelul adormit, căzut în capcana vrăjii are nevoie de un erou ca să-l trezească. Unora le place să aibă un rol în asta. Iar altora... Atinse cu peria o literă *E*, mare și neagră. Altora le place să-ți strice planurile.

– Descopăr că sunt fascinată de un bărbat care recunoaște că îi plac poveștile cu zâne și care folosește verbul „a știrbi" și care fără nici o jenă își permite să vizualizeze imagini cu fete care sărută alte fete. Văd că ești un tip cu extrem de multe straturi, Ford.

– Eu și Shrek suntem niște straturi de cepe în toată regula.

O da, se gândi ea. Se îndrăgostea de el, și asta încă foarte rapid.

Se opri în momentul în care camioneta lui Buddy parcă în dreptul lor. Instalatorul scoase capul pe geam afară și îi privi încruntat.

– Ce mama dracului mai înseamnă și asta?

– După cum spune Ford, înseamnă că unor oameni le face mare plăcere să-ți strice planurile.

– Ai naibii copii. N-au pic de respect.

– Nu vreau ca Steve să audă despre asta. Are și-așa destule pe cap. Trebuie să vorbesc cu tine despre ventilația de la cabina de duș cu aburi. Am mai aruncat o privire aseară și... chiar trebuie să mă duc să rezolv asta cu Buddy la fața locului, îi spuse ea lui Ford.

– Du-te. Mă ocup eu de asta ceva timp.

– Mulțumesc. Ia-mă și pe mine, Buddy.

Se sui în camionetă, iar în timp ce Buddy întorcea pe aleea ce ducea spre casă, încercă să își imagineze casa ca fiind Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, cu aproximativ jumătate dintre tufișurile de măceș, pline de spini, tăiate.

Ford munci serios întreaga zi înainte să se retragă de la munca pur fizică și să se concentreze asupra casetelor și a creioanelor de desen. Povestea îl stârnise un pic, dar considera asta ca fiind un lucru bun. Urma

să editeze partea scrisă mai târziu, pe seară, ca să se potrivească cu noile imagini şi cu acţiunea care îi veniseră în minte.

Ca să facă asta, avea nevoie să lase totul să fiarbă la foc mic. Să înceteze să se mai frământe în privinţa asta în timp ce lăsa ideea să dospească. Ceea ce pentru procesul de creaţie însemna că probabil era timpul pentru o bere şi un scurt joc la PlayStation.

La parter, deschise uşa de la intrare ca să arunce o scurtă privire la ceea ce numea în gând Lumea Cillei înainte să se ducă înapoi în bucătărie. Îl văzu pe Steve venind agale pe alee, cu bastonul într-o mână şi un bax de şase beri în cealaltă.

– Asta-i ceea ce eu numesc o sincronizare excelentă.

Lângă Ford, Spock sărea de mama focului în sus, extatic.

– Am evadat. Temnicera mea a trebuit să se ducă după nişte provizii, aşa că i-am furat berea şi-am şters-o.

– Cine te-ar putea condamna?

Ford luă berea şi îi indică un fotoliu.

– Doctorul mi-a dat undă verde. O iau din loc mâine. Se aşează, cu un şuierat zgomotos de la efort, după care îl scărpină pe Spock pe cap.

– O să-mi lipseşti.

Ford scoase capacele la două beri şi îi întinse una lui Steve.

– O să încerc să vin înapoi la toamnă, dacă o să pot. După felul în care ea se agită acum, o să termine treaba aici.

Ford se uită nesigur peste drum.

– Dacă spui tu.

– Acum, în bună măsură, îi cam stau în drum.

– Ea nu vede lucrurile aşa.

Steve luă o gură mare de bere.

– M-a muştruluit de mi-au mers fulgii fiindcă am fost sus în pod ca să stau cu băieţii. Voia să mă pună într-un balansoar ca pe bunicul ei şi să-mi dea un pantonar de culori să mă joc cu el. Iisuse, următorul lucru de pe listă

o să fie cuvintele încrucișate sau mai știu eu ce rahat de genul ăsta.

– Ar putea fi mai rău. Te-ar putea pune să tricotezi.

Mormăind, Steve se uită încruntându-se spre gardul din piatră de peste drum.

– Tu ce crezi despre ce s-a întâmplat acolo?

– Poftim?

– Nu te mai prosti. N-am creierul complet varză. Tipii din echipa de construcții flecăresc ca niște fete. Am auzit că nu știu ce nemernic a scris ceva pe zid. Am auzit aproximativ șase variante despre textul în sine, însă toate au cam aceeași idee de bază.

– Cred că un nenorocit a mâzgălit zidul de piatră și că individul are un caracter cât se poate de josnic. Ar putea să fie același care ți-a făcut și ție felul sau poate că nu. Ea crede că-i hodorogul ăla de Hennessy.

– Și tu nu.

– Hodorog este termenul definitoriu în această privință. Pe de altă parte, nu pot să mă gândesc la cineva care să aibă ceva împotriva ei cu excepția lui. Iar el este un tip dur. Este foarte firav și slab din cauza vârstei, dar dur.

– Dacă aș fi fost sută la sută pe picioarele mele – sau într-un procent apropiat –, aș fi rămas. Însă în momentul de față nu prea i-aș fi de ajutor. Își ciocni ușor sticla de berea lui Ford. Ceea ce înseamnă că totul rămâne în seama ta, Sparky, și a cățelușului tău.

– Am prins ideea.

– Îhî. Steve luă o altă gură de bere. Așa mă gândeam și eu.

Ea nu plânse când Steve se urcă pe scaunul din dreapta al rulotei, în ziua rece și umedă de sâmbătă. Se străpâni să-i facă orice fel de sugestie pentru a-l convinge să mai aștepte până când vremea se va mai îmbunătăți puțin pentru a porni în lunga călătorie în care avea să străbată țara. În loc de asta, îl sărută

de rămas-bun şi rămase pe loc, în ploaie, ca să-i facă cu mâna la revedere.

Şi se simţi oribil, dureros de singură.

Atât de singură încât se închise în casă. Ploaia tăie de pe listă plantatul şi vopsitul. Se gândi să îşi mute lucrurile în camera de oaspeţi pe care Steve tocmai o eliberase, însă asocie brusc acest gând cu ideea de *treburi domestice*. Ea voia să muncească, nu să facă menajul.

Porni radioul, dădu volumul foarte tare ca să umple toată casa cu zgomotul lui. Şi se apucă din nou de treabă, construind rafturile şi făcând cadrul pentru dulapul de depozitare din cămara de lângă bucătărie. Sarcina în sine nu era pe agenda de lucru pentru încă vreo câteva săptămâni, însă era exact genul de treabă care îi calma nervii şi o liniştea.

Măsură, făcu semne, tăie, se pierdu în ritmul lucrării de tâmplărie. Mulţumită din nou de ceea ce făcea, cântă împreună cu radioul în timp ce şurubelniţa ei electrică introducea şuruburi în lemn.

Dar aproape că îşi scăpă şurubelniţa electrică pe picior când se întoarse şi surprinse cu coada ochiului ceva mişcare.

– Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Patty îşi aruncă mâinile în sus, ca şi cum unealta ar fi fost o armă încărcată.

– N-am vrut să te sperii. Noi am ciocănit, dar... E atât de multă gălăgie aici.

Cilla se duse se oprească radioul.

– Am nevoie de el tare ca să acopere zgomotul produs de unelte.

– M-am îngrijorat când n-ai răspuns la uşă şi mai era şi tot zgomotul ăsta, iar maşina ta este în faţă. Aşa că pur şi simplu am intrat.

– E-n regulă. Doar că m-ai luat prin surprindere. Apropo, care noi?

– Angie şi Cathy. Am încercat s-o luăm pe Penny, însă ea se ocupă de magazin. E-o zi de tot rahatul, aşa că ne-am hotărât să dăm iama în mall, după care să mergem

la un film şi să încheiem ziua la un restaurant pentru cină. Am venit să te răpim.

– O, sună foarte fain. „Ca o tortură", se gândi ea.

– Apreciez gestul vostru, dar după cum vezi, sunt chiar în mijlocul acestei operaţiuni.

– Meriţi şi tu o zi liberă. Fac eu cinste.

– Patty...

– Nu-mi vine să cred... Cathy intră, se întrerupse şi rămase cu ochii mari la Cilla. Te-am invadat. Dumnezeule, arăţi de parcă ai fi din *HGTV*[1]. Eu încep să mă agit cumplit numai la gândul că trebuie să bat un cui în perete ca să agăţ un tablou şi uită-te la tine.

– Sora mea, omul priceput la toate.

Plină de viaţă, îmbrăcată cu un hanorac roz, Angie îi zâmbea larg.

– Putem să aruncăm o privire? E-n regulă? Cea mai tare fază e ce se petrece la etajul unu.

– Desigur. E în plină desfăşurare, deşi mai sunt multe de făcut. De fapt, peste tot mai sunt multe de făcut.

– Mărturisesc că muream să arunc o privire pe-aici, în interior, de ani şi ani de zile.

Cathy se uită rapid în jur la pereţii goi, la podelele goale, la grămezile de cherestea şi mormanele de materiale de construcţie.

– Cum te descurci fără o bucătărie?

– Oricum nu sunt cine ştie ce bucătăreasă. Am dat la recondiţionat cuptorul şi frigiderul care erau aici – sunt pur şi simplu fabuloase. Tot procesul necesită timp, aşa că bucătăria este în coada listei de priorităţi. Ah, zona de servit masa este chiar acolo, aşa că planul este să am un spaţiu complet deschis. Are lumină bună, o privelişte frumoasă...

– Grădina din spate arată atât de frumos! Patty veni mai aproape de uşile duble şi înalte din sticlă. Curtea asta interioară era aici?

[1] Revistă şi, respectiv, emisiune de televiziune extrem de populare în SUA, specializate în amenajări interioare (n.tr.)

– Avea nevoie de niște schimbări, așa că am reproiectat-o. Grădinile au reprezentat o provocare. Fiul tău a făcut și face o treabă foarte bună aici, îi spuse ea lui Cathy. Și are un talent real pentru design în materie de peisagistică.

– Mulțumesc. Sigur că și noi suntem de aceeași părere.

– Sufrageria dă înspre curtea interioară, iar partea din interior ce se extinde în zona aceasta am de gând s-o folosesc ca pe o zonă de relaxare cu canapea și televizor în cadrul camerei de zi. Toaleta are faianță nouă, accesorii noi. O să fac un dulap încastrat acolo, lângă intrare. Este o grămadă de spațiu. Aranjamentul este foarte bun.

– Îmi place că poți să ieși afară din fiecare cameră.

Angie se învârti în cerc.

Cilla le conduse la etaj, unde cele trei musafire neașteptate admirară faianța și accesoriile băii terminate și dormitorul principal.

– Nu știu ce-aș face cu o cabină de duș cu aburi, însă chiar *mi-ar plăcea* să am montat un sistem de încălzire pe sub plăcile de faianță de la mine din baie. Patty îi zâmbi Cillei. Nu știu cum de te pricepi să faci toate astea și cum de le înțelegi, însă cele două camere terminate sunt pur și simplu nemaipomenite. Zici că-s decupate dintr-o revistă.

– Valoarea de revânzare o să urce brusc, comentă Cathy.

– Cred că ar urca, asta dacă mi-aș propune să vând.

– Scuze, nu-i vorba decât de influența soțului meu. Cathy chicoti. Și mai știu fără să mă întrebi că el ar vrea să fie primul anunțat dacă te-ai răzgândi vreodată cu privire la vânzare. Ce priveliște minunată! Pare atât de retrasă și izolată, chiar și cu celelalte case din jur. Admit că-mi plac avantajele și siguranța de a trăi mai aproape de oraș, dar dacă aș fi mai mult o fată de la țară, acesta ar fi locul ideal.

– O simți vreodată prin preajmă? Pe Janet?

– Angie.

La privirea încruntată a mamei sale, Angie clipi nedumerită.

– Îmi pare rău. Nu se cuvine să întreb așa ceva?

– Nu-i nimic, e-n regulă, răspunse Cilla. Câteodată, da. Îmi place să mă gândesc că ea ar aproba ce fac, până și schimbările pe care le fac. Chiar contează foarte mult pentru mine.

– Este atâta istorie în casa asta, adăugă Cathy. Toți oamenii care au venit aici, petrecerile, muzica. Și, pe urmă, tragedia. Toate astea fac din ea mai mult decât o simplă casă. Este o legendă, nu-i așa? Mi-aduc aminte când s-a întâmplat. Eram însărcinată cu al doilea copil – în numai două luni, și aveam stările acelea oribile de dimineață. Tocmai avusesem o repriză violentă de grețuri și vărsături, iar Tom încerca să-i dea Mariannei – fiica noastră cea mare – să mănânce micul dejun. Ea nu era prea convinsă și peste tot era plin de cereale. Vecina de lângă noi – Abby Fox, ți-o amintești, Patty?

– Da. Dacă apărea undeva fie și numai o fărâmă de bârfă, ea făcea ce făcea și afla mult mai multe.

– Știa prima tot ce mișcă, și nici de data asta n-a făcut excepție de la regulă. A venit la noi și ne-a spus. Eu am izbucnit în lacrimi. Bănuiesc că din cauza hormonilor. Mi s-a făcut iarăși rău și mi-amintesc cum Tom ajunsese la capătul puterilor încercând să descopere cum putea să se ocupe de mine și de copil în același timp. A fost o zi îngrozitoare. Îmi pare rău. Clătină din cap. Nu știu ce m-a apucat să vorbesc despre asta.

– Cred că asta este, casa te determină s-o faci, spuse hotărâtă Patty. Haide, Cilla, du-te, spală-te și vino cu noi. Ploaia și vremea mohorâtă o să ne întristeze. Și nu acceptăm nici un refuz.

Ea presupuse că li se alăturase întrucât erau trei contra una și fiindcă povestea lui Cathy într-adevăr o întristase. O surprinse că se bucurase de timpul petrecut la mall, de sala de cinema unde văzuse un film romanțios și lacrimogen sau de restaurantul unde băuse margarita și mâncase salată Caesar cu pui la grătar.

În toaleta de la restaurant, Angie i se alătură ca să își aranjeze părul și să-și împrospăteze rujul de pe buze.

– Nu a fost chiar Rodeo Drive, vreun film în premieră sau cină în cel mai fițos loc posibil, dar a fost o zi ca lumea, ce zici?

– Eu m-am distrat. Iar Rodeo Drive nu era în nici un caz locul unde să mă duc în mod obișnuit.

– Al meu ar fi, dacă aș locui în California. Chiar dacă n-aș putea decât să mă uit lung la vitrine și să am fantezii cu ceea ce văd acolo. Ție, pe bune, nu-ți lipsește deloc?

– Pe bune, nu-mi lipsește, absolut deloc. Eu... Scuze, spuse ea când îi sună telefonul.

Scoțându-l, Cilla văzu numărul mamei sale pe ecran și îl puse la loc fără să răspundă.

– Poți să răspunzi. O să fac câțiva pași.

– Nu. Este genul de apel care în mod garantat o să-mi strice buna dispoziție și amețeala subtilă dată de margarita. Faci asta des? Adică să ieși cu mama ta într-o zi ploioasă de sâmbătă?

– Cam da. E plăcut și amuzant s-o am prin prejmă. Întotdeauna am încercat să ne facem timp să ne petrecem câte-o zi împreună, și de când m-am dus la facultate, facem tot ce ne stă în putință să reușim asta când vin acasă. Uneori mai luăm și niște prietene cu noi, alteori suntem numai noi două.

– Ești atât de norocoasă.

Angie își puse o mână pe brațul Cillei.

– Știu că ea nu e mama ta, dar știu și că îi face multă plăcere să fie prietena ta.

– Chiar este prietena mea. Doar că nu ne cunoaștem foarte bine una pe cealaltă.

– Încă?

– Încă, încuviință Cilla și reuși s-o facă pe Angie să zâmbească.

Când ajunse acasă, Cilla își verifică rapid căsuța vocală. Avea două mesaje de la Ford, observă ea – probabil

din intervalul în care își oprise telefonul la film – și unul de la mama ei.

Îl ascultă mai întâi pe cel lăsat de mama ei. Acesta era lung, după cum era de așteptat, acoperind întreaga gamă de la dispreț, și desconsiderare, și răceală până la indignare furioasă, cu un ușor tremur al vocii înlăcrimate undeva între.

Cilla îl șterse și ascultă primul mesaj al lui Ford:

„Bună. Maică-mea s-a decis să facă spaghete și chiftele și mi-a spus să trec pe la ei să mănânc și să-mi aduc un prieten. Tu n-ai răspuns la ușă și acum nu răspunzi nici la telefon. Așa că mă întreb dacă ar trebui să mă îngrijorez, să-mi văd de-ale mele sau să fiu gelos ca un nebun fiindcă ai fugit cu nu știu ce mascul feroce pe nume Antonio. Oricum ar fi, dă-mi un telefon ca să știu."

Ascultă și cel de-al doilea mesaj: „Ignoră mesajul anterior. Tata s-a întâlnit din întâmplare cu tatăl tău, așa că distrează-te cu fetele. Ah, ăsta a fost termenul folosit de tatăl tău. Fetele. O să ratezi niște chiftele al naibii de gustoase".

– Dumnezeule, ești atât de drăguț, murmură Cilla. Iar dacă n-aș fi atât de obosită, aș veni până acolo și m-aș arunca pur și simplu pe tine.

Căscând, urcă treptele cu două pungi mari de cumpărături în mâini. Sus o aștepta un pat adevărat, își aduse ea aminte. Putea să se întindă pe o saltea adevărată cu cearșafuri la fel de adevărate. Unde să se cuibărească, să doarmă cât voia de târziu. Ideea îi sclipea în minte în momentul în care intră în baia camerei de oaspeți.

Și se simți de parcă ar fi fost trăsnită. Podeaua ei minunată era distrusă – plăcile de gresie erau ciobite, sparte, ușor înălțate de la crăpăturile lungi, ce se întindeau dintr-o parte în cealaltă. Noua chiuvetă în formă de amforă zăcea spartă în bucăți împrăștiate peste tot pe jos. Șocată, se trase înapoi clătinându-se, scăpând sacoșele din mâini. Conținutul acestora se risipi în timp ce ea se întorcea, cu un pumn parcă răsucindu-i-se

în stomac, ca să fugă la baia dormitorului principal, proaspăt faianţată.

Unde o întâmpină aceeaşi distrugere lipsită de orice fel de sens.

Totul făcut cu un baros, se gândi ea, poate un târnăcop. Cineva lovise, spărsese, fărâmiţase plăcile de faianţă, cărămizile de sticlă, pereţii. Ore şi ore de muncă, pur şi simplu distruse.

Cu o senzaţie ca de gheaţă răspândindu-se în jurul pumnului pe care îl simţea în continuare răsucindu-i-se în stomac, se duse jos la parter şi apoi afară în ploaie ca să dea deja obişnuitul telefon la poliţie.

– A intrat prin uşa din spate, îi spuse Wilson. A spart geamul, a băgat mâna şi a descuiat. Se pare c-a folosit uneltele dumneavoastră – acel ciocan-baros cu mâner scurt şi târnăcopul – ca să facă toate nenorocirile astea. Cine ştia că ieşiţi în oraş seara?

– Nimeni. Nici măcar *eu* n-am ştiut că o să ies în oraş. A fost un impuls de moment.

– Şi maşina v-a rămas aici, complet la vedere din drum?

– Da. Am lăsat lumina aprinsă pe verandă şi încă două lumini înăuntru – una sus, una jos.

– Şi aţi spus că aţi plecat de-aici cam pe la două după-amiaza?

– Da, cam pe-atunci. Ne-am dus la mall, la film, am luat cina. M-am întors cam pe la zece şi jumătate.

– Cele trei femei cu care eraţi ştiau că în aceste circumstanţe casa avea să fie goală?

– Exact. Vecinul meu ştia, întrucât m-a sunat în timp ce eram plecată. Tatăl meu ştia şi părinţii vecinului meu. Presupun că soţul doamnei Morrow ştia sau ar fi putut să ştie acest lucru. În esenţă, domnule detectiv, în mare măsură, oricine avea vreun interes să cunoască unde sunt ar fi putut să ştie sau să afle.

– Domnişoară McGowan, o să vă sugerez să vă achiziţionaţi un sistem de alarmă.

– Asta îmi sugeraţi?

– Această zonă nu este prea dezvoltată și, în parte, ăsta-i farmecul ei. Sunteți relativ izolată aici, iar proprietatea a fost în mod repetat ținta unor acte de vandalism. Facem și noi ce putem. Însă, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș luă măsuri să-mi protejez proprietatea.

– Să fiți sigur că o să le iau.

Cilla se ridică brusc în picioare când auzi vocea lui Ford, ridicată de frustrarea evidentă, certându-se cu unul dintre polițiștii care patrulau acum pe proprietate și în preajma casei.

– Este vecinul meu. Aș vrea să i se permită să intre.

Wilson dădu semnalul aferent. Un moment mai târziu, Ford intra în grabă.

– Ești rănită? Ești bine? Îi prinse fața în mâini. Acum ce s-a mai întâmplat?

– Cineva a intrat în timp ce eu eram plecată. A făcut praf cele două băi de la etaj.

– Domnule Sawyer, unde ați fost în această după-amiază și seară, între orele două și unsprezece?

– Detective Wilson...

– Este în regulă. Ford luă mâna Cillei și i-o strânse ferm. Am fost acasă, unde am lucrat până la ora patru. Nu m-am dus decât să cumpăr niște vin și niște flori pentru mama. Am luat cina la părinții mei, am ajuns acolo cam pe la cinci. M-am întors acasă, nu știu, pe la nouă, poate nouă și jumătate. M-am uitat puțin la televizor și am ațipit pe canapea. Când m-am trezit, am urcat scările ca să mă duc în dormitor, la etaj. M-am uitat spre ușa de la intrare de aici – acum este deja un obicei pentru mine – și i-am văzut pe polițiști.

– Doamna McGowan a declarat că ați știut că nu este acasă.

– Mda, am sunat-o să o invit la cină la părinții mei. Nu, mai întâi am venit până aici să o invit. Ea n-a răspuns și m-am îngrijorat puțin ținând cont de ce s-a întâmplat până acum. După care am sunat-o. Și la puțin timp după aceea am vorbit cu tatăl meu; mama voia

să mă opresc pe drum şi să iau nişte lapte. I-am spus că încerc să dau de Cilla ca s-o invit şi pe ea, iar el mi-a spus că s-a întâlnit cu tatăl ei şi că ea a ieşit în oraş cu prietenele.

– La ce oră aţi venit încoace?

– Ăăă, cam pe la trei, poate puţin după, bănuiesc. M-am dus până la hambar când n-ai răspuns, dar lacătul era la locul lui şi am dat ocol casei. Am fost puţin îngrijorat. Totul părea în regulă. Pe unde au intrat?

– Pe uşa din spate, îi spuse ea.

– Uşa din spate era intactă când m-am plimbat în jurul casei. Cât de rău este?

– Suficient de rău.

– Poţi să repari tot ce-au stricat. Se întinse după mâna ei. Ştii tu cum.

Ea clătină din cap şi se duse să se aşeze pe trepte.

– Sunt obosită. După ce îşi frecă faţa cu mâinile, le lăsă să îi cadă în poală. Sunt obosită de toate astea.

– De ce nu te duci la mine, să tragi un pui de somn? O să rămân eu aici, aşa că o să fie cineva în casă.

– Dacă o să plec, n-o să mă mai întorc. Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să văd dacă mai contează să stau aici. Asta fiindcă acum, chiar în momentul acesta, chiar nu ştiu.

– O să stau eu cu tine. Iau sacul de dormit. Aveţi de gând să lăsaţi vreun poliţist aici? îl întrebă Ford pe Wilson.

Wilson dădu din cap aprobator.

– O să lăsăm o maşină cu staţie radio şi doi poliţişti afară. Doamnă McGowan? Nu ştiu dacă asta vă schimbă în vreun fel modul în care vă simţiţi, însă toată treaba asta începe să mă enerveze.

Ea îi răspunse lui Wilson cu un oftat:

– Nu sunteţi nici pe departe singurul.

În timp ce Ford se ducea până acasă să aducă şi câinele, Cilla fixă o foaie de placaj peste geamul spart de la uşa din spate – ca un fel de simbol. În acel moment, nu era sigură dacă era un simbol al faptului că se apăra sau,

dimpotrivă, că fusese înfrântă. Când puse jos ciocanul, nu mai simți altceva decât o oboseală brutală.

– Nu trebuie să dormi în sacul de dormit. Este un pat mare, iar tu ești un tip prea decent ca să încerci ceva în aceste circumstanțe. Și ideea este că nu vreau să dorm singură.

– OK. Haide. O să le dăm de cap mâine.

– Individul ăsta a folosit propriile mele scule ca să distrugă totul.

Îl lăsă pe Ford să o conducă prin casă și în sus pe scări.

– Într-un fel sau altul asta înrăutățește lucrurile.

În dormitor, ea își scoase pantofii. După care își scoase cămașa. Și oricât de istovită era, nu avu cum să nu se simtă înduioșată și amuzată când Ford își drese vocea și se întoarse cu spatele.

Spock, pe de altă parte, își înălță capul și – dacă asta era posibil în cazul unui câine – o privi cu dragoste.

– Măcar n-a făcut praf și vasele de toaletă, spuse ea în timp ce se schimba într-un tricou cu bretele și pantaloni de pijama de bumbac. Nu știu dacă și-a pierdut energia și puterea sau știa că faianța, chiuvetele și peretele din cărămizi de sticlă erau per total mult mai scumpe și vor necesita mai mult timp și efort să fie înlocuite. Ar cam fi avut dreptate în privința asta. Însă nu trebuie să te duci afară dacă vrei să faci pipi.

– Sunt bine, mulțumesc.

– Acum poți să te întorci.

Ea se aruncă în pat, fără să se mai deranjeze să-i scoată cuvertura.

– Nu trebuie să dormi cu hainele pe tine. Nu știu dacă eu sunt la fel de decentă ca tine, dar sunt al naibii de obosită ca să m-apuc de ceva acum.

Crezând-o pe cuvânt, el se dezbrăcă aproape de tot, rămânând în boxeri, după care se întinse pe pat, lăsând suficient de mult spațiu între ei.

Ea se întinse și stinse lumina.

– N-o să plâng, spuse ea după câteva momente de tăcere. Însă dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să mă ţii puţin în braţe.

El se apropie de ea, se întoarse, după care, petrecându-şi braţul în jurul ei, o trase în spate şi o lipi de corpul său.

– E mai bine?

– Da.

Ea închise ochii.

– Nu ştiu ce să fac. Ce vreau, ce-mi trebuie, ce-ar trebui, ce n-ar trebui să fac. Pur şi simplu nu ştiu.

El o sărută pe creştet şi gestul acesta simplu, fără cuvinte, o făcu să simtă un nod în gât.

– Indiferent ce şi cum o fi, o să-ţi dai tu seama la un moment dat. Ascultă, a început din nou să plouă. E un zgomot aşa plăcut la ora asta din noapte. Este ca un fel de muzică. Poţi să stai aici aşa, întinsă, şi să asculţi muzica.

Iar ea ascultă muzica, aşa cum se auzea ea peste şi în jurul casei pe care ajunsese să o iubească. Şi cu braţul lui încolăcit în jurul ei, epuizată, se cufundă într-un somn adânc.

Aflați finalul acestei
extraordinare povești în partea a doua
a romanului *Tributul*.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, O *femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, O *nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*

27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, *O dorinţă de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, *O altă familie*
34. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 1
35. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 2
36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, *O femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 2
41. Mary Jo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Paşi pe nisip*
43. Amanda Quick, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieţi paralele*
45. Amanda Quick, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, *Secrete şi trădări* – vol. 1
49. Diane Chamberlain, *Secrete şi trădări* – vol. 2
50. Jo Beverley, *Fericire periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *Înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieţi*
53. Mary Jo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Hilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. Sarah Jio, *Anotimpul regăsirii*
57. Nora Roberts, *Visuri împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*

59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 1
61. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 2
62. Danielle Steel, *Vârstele dragostei*
63. Loretta Chase, *Seducție*
64. Judy Astley, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendôme*
68. Anne Golon, *Angelica. Marchiza îngerilor*
69. Nora Roberts, *Îmblânzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altădată*
71. Amanda Quick, *Scandal*
72. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 2
74. Anne Golon, *Angelica. Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. Amanda Quick, *O relație periculoasă*
77. Elizabeth Noble, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. Helen Warner, *Invitație la nuntă*
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. Amanda Quick, *Legământul iubirii*
85. Nora Roberts, *Pași spre fericire*
86. Luanne Rice, *Un albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieții*
88. Amanda Quick, *Dorința*
89. Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
90. Mary Jo Putney, *Când dragostea te schimbă*

91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. Fern Michaels, *În căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunți și o moștenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 2
96. Ana Damian, *Scenariu pentru dragoste*
97. Mary Jo Putney, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*
99. Lisa Jackson, *Iubire vinovată*
100. Beth Kendrick, *Greșeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparențe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, *A doua șansă*
104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, *Martora*
106. Nancy Thayer, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, *Curcubeie sfărâmate*
108. Amanda Quick, *O aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Șarada iubirii*
112. Amanda Quick, *Frumoasa și Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, *O pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, *Rendez-vous la miezul nopții*
117. Mary Jo Putney, *Îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, *O zi*
122. Julie Maxwell, *Fațetele dragostei*

123. Amanda Quick, *O pradă uşoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, *O alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, *Mătase şi umbre*
130. Nora Roberts, *Îndrăzneşte să visezi*
131. Elizabeth Naughton, *Aşteaptă-mă*
132. Nora Roberts, *Păstrează-ţi visul*
133. Mary Jo Putney, *Săruturi furate*
134. Barbara Cartland, *Triumful dragostei*
135. Mary Jo Putney, *Mătase şi secrete*
136. Barbara Cartland, *Întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, *Un sărut periculos*
138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele nopţii*
140. Mary Jo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, *Pe aripile iubirii*
142. Nora Roberts, *Găseşte-ţi visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*
144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, *Atracţie periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, *Magia umbrei*
149. Margot Berwin, *Aroma pasiunii*
150. Amanda Quick, *Otrava perfectă*
151. Mary Jo Putney, *Tunete şi trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*

155. Danielle Steel, *Până la sfârşitul veacurilor*
156. Eloisa James, *Alegerea perfectă*
157. Amanda Quick, *O iubire neconvenţională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. Nora Roberts, *Dalia albastră – Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, *O aventură riscantă*
164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*
165. Nora Roberts, *Crinul roşu*
166. Amanda Quick, *Cristalul Nopţii*
167. Sandra Brown, *Amintiri înşelătoare*
168. Danielle Steel, *Păcatele mamei*
169. Linda Howard, *O inimă neîmblânzită*
170. Amanda Qucik, *Focul din oglinzi*
171. Mary Jo Putney, *Mireasa din China*
172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopţii*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Mary Jo Putney, *Un târg neobişnuit*
176. Amanda Quick, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, *O noapte de neuitat*
179. Danielle Steel, *Prieteni pentru totdeauna*
180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. Lisa Jackson, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regasită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 2
186. Sidney Sheldon, *Îngerul întunericului*

187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*
188. Mary Jo Putney, *Jurăminte neobişnuite*
189. Nora Roberts, *Magia trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Mary Jo Putney, *Focul ascuns*
192. Barbara Cartland, *În sfârşit, dragostea*
193. Sandra Brown, *În căutarea adevărului*
194. Mary Balogh, *Primul pas: Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Mary Jo Putney, *Revelaţia*

Cele mai apreciate titluri din colecția
Iubiri de poveste:

Prizonierul dorințelor mele, Johanna Lindsey
Îndrăgostită de soțul potrivit, Victoria Alexander
Arta iubirii, Christina Dodd
A ta până în zori, Teresa Medeiros
Un târg potrivit pentru un duce, Sarah MacLean
Ducele nopții, Elizabeth Hoyt
Cum să cucerești un Diavol, Vicky Dreiling
Un sărut de neuitat, Teresa Medeiros
Flăcări și gheață, Johanna Lindsey
Nouă reguli de nesocotit, Sarah MacLean

Fost copil-minune al micului ecran, Cilla McGowan decide să-și schimbe viața și să se dedice activității preferate – să restaureze și să redea farmecul unor case lăsate în paragină. Iar ultimul ei proiect se află în Virginia, la domeniul ce aparținuse odinioară bunicii ei. Actriță și cântăreață, o adevărată legendă a Hollywoodului, Janet Hardy a dus o viață strălucitoare, dar a murit în mod misterios cu mai bine de trei decenii în urmă. Lansându-se în proiect cu toate forțele și hotărâtă să nu continue tradiția idilelor dezastruoase ale femeilor din familia ei, Cilla încearcă să reziste farmecului vecinului ei, Ford Sawyer, un bărbat cu totul deosebit de cei cunoscuți până atunci. În plus, realitatea de la fermă nu se dovedește tocmai prielnică noului început pe care îl caută Cilla. Un teanc de scrisori nesemnate ascunse în pod indică o relație de dragoste secretă pe care bunica ei o avusese în ultimul an al vieții – și care poate fi factorul declanșator al unui lung șir de șicane și atacuri asupra Cillei. Iar dacă ea și Ford nu reușesc să descopere la timp cine se află în spatele acestora, se poate ca și ea, la fel ca bunica ei pe vremuri, să aibă un sfârșit tragic.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-493-6
9 786067 414936
Lira®